

ETGAR KERET

Buzdolabının Üstündeki Kız

Çeviren: Avi Pardo

ETGAR KERET

Pek çok öyküsü kısa filmlere konu olan, animasyondan televizyona değin uzanan farklı işleri ile de öne çıkan Etgar Keret, çağdaş yazının en yaratıcı, ilgi çekici ve eğlenceli simalarından biridir.

1967 yılında Tel Aviv’de doğdu. Türkçede *Nimrod Çıldırışları*, *Gazze Blues* ve *Tanrı Olmak İsteyen Otobüs Şoförü* isimli kitapları yayımlanan Keret, fantezi ile gerçeklik arasında gidip gelen, oyunbaz, insancıl ve duygusal öyküleriyle tanınıyor. Kitapları pek çok dile çevrilmiş ve tüm dünyada büyük ilgi uyandırmıştır. Keret, son olarak 2010 yılında Fransa’da *Ordre des Arts et des Lettres* tarafından kültür sanat alanındaki sıradışı çalışmaları adına şövalyelik nişanı almıştır. Ülkemizde Bilekkesenler adıyla gösterilen ve Tom Waits’in de oyuncu kadrosunda yer aldığı *Wristcutters* ile Cannes film festivalinde ödül alan *Jellyfish* (Meduzot) filmlerinde imzası olan bu çok yönlü yazar, Ortadoğu’nun en parlak yıldızı olarak nitelendiriliyor.

Öykü ve makaleleri *The New Yorker*, *Paris Review*, *Guardian*, *The New York Times* ve *Haaretz* gibi gazete ve dergilerde yayımlanmaktadır.

www.sirenyayinlari.com

info@sirenyayinlari.com

sireninsesi.blogspot.com

Girl On the Fridge

© Etgar Keret

Astım Krizi, Maymunluk, Bumerang, Yenidünya, Düşlerin Besin Değeri Üzerine, Doğum Günün Kutlu Olsun, Hiç, Yavşak Şelomo Homo, Terminal, Yolculuk, Tavla Canavarı, Otobüslerin Öldüğü Gece, Bir Şey Ahlâkı, Efsane Süt, Vladimir Hüseyin, Siyaset Yok, Yordan, Kuanta, İnsan Değiller, İzlandaca Gulliver, Neşeli Renkler ve Hediye Torbaları adlı öyküler İbranicede ilk olarak *Pipelines* adlı kitapta yer almıştır. (Am Oved, 1992)

Kal!, Ön Elemelerin Gerçek Galibi, Onsuz, Sabır, Şapka Numarası, Özel Röportaj, Resim, Buzdolabının Üstündeki Kız, Damlalar, 76 Yazı, Dinozor Yumurtaları, Maymun Amca, Baloncuklar, Kefaret, Dünya Şampiyonu, Sihirbazsız Bir Yaş Günü, Duvarların İçinden, Yüzde Yüz, Alternatif, Kaldırımlar, En İyi Arkadaşım, Her Şey Çok Güzel Olacak, Çıtayı Yükseltmek ve Çakma Venüs adlı öyküler İbranicede ilk olarak *Missing Kissinger* adlı kitapta yer almıştır. (Zmora Bitan, 1994)

Bu kitabın Türkçe yayın hakları *Institute for the Translation of Hebrew Literature* ve Kalem Ajans aracılığıyla Siren Yayınları'na aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar haricinde, yayıncının özel izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Siren Yayınları - Öykü

Birinci Baskı: Ekim 2011

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer

Yayın Danışmanı: Erol Aydın

Çeviren: Avi Pardo

Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312

Beyoğlu-İSTANBUL

t (212) 243 45 65 **f** (212) 251 05 32

BUZDOLABININ ÜSTÜNDEKİ KIZ

ETGAR KERET

Çeviren: Avi Pardo

BUZDOLABININ ÜSTÜNDEKİ KIZ

YALNIZ

Ona bir zamanlar yalnız kalmayı seven bir kızla birlikte olduğunu söyledi. Bu da çok acıktıydı, çünkü onlar bir çifttiler ve *çift*, tanım olarak “birlikte” demektir. Fakat kız genellikle yalnız kalmayı yeğliyordu. Bu yüzden bir keresinde kıza, “Neden? Benim yüzümden mi?” diye sormuştu.

Kız, “Hayır, seninle ilgisi yok, benim yüzümden, çocukluğumla ilgili,” demişti.

Anlamamıştı aslında şu çocukluk meselesini, bu yüzden kendi çocukluğuyla bir benzerlik kurmaya çalışmış, fakat bir yere varamamıştı. Düşündükçe, çocukluğunu bir başkasının dışındaki çürüğe benzetiyordu - sağlıklı, ama çok da önemli değil, onun için en azından. Yalnız kalmayı seven kız çocukluğu yüzünden ondan sürekli gizleniyordu. Bu, tepesini attırıyordu. Sonunda ona, “Ya bana durumu izah edersin ya da çift olmaktan vazgeçeriz,” demişti. Kız tamam demiş ve çift olmaktan vazgeçmişlerdi.

OGET ANLAYIŞ GÖSTERİR

“Bu çok acıklı,” dedi Oget. “Acıklı ve aynı zamanda dokunaklı.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nahum, meyve suyundan bir yudum alarak.

Oget, Nahum’un gözlerinin yaşardığını gördü. Onu üzmemek istemiyordu, ama sonunda dayanamadı. “Çocukluğunda yaşadığı ve seni terk etmesine neden olan şeyin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedin, öyle mi?” diye sordu.

“Beni terk etmedi,” diye düzeltti Nahum. “Ayrıldık.”

“Ayrıldınız, her neyse,” dedi Oget.

“‘Her neyse’ değil,” diye ısrar etti Nahum, “bu benim hayatım. Bunlar önemli ayrıntılar, benim için en azından.”

“Çocukluğunda yaşadığı ve her şeyi başlatan olayın ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedin, öyle mi?” diye sordu Oget tekrar.

“Bir olay değil,” diye düzeltti Nahum bir kez daha. “Kimse hiçbir şey başlatmadı - senden başka.” Kısa bir aradan sonra, “Buzdolabıyla ilgiliydi,” diye ekledi.

NAHUM’UN DEĞİL

Nahum’un kız arkadaşı küçükken enerji dolu olduğu için annesiyle babasının ona gösterecek fazla sabırları yokmuş, zaten yaşlı ve yorgunmuşlar. Nahum’un kız arkadaşı onlarla oynamaya, konuşmaya çalışır fakat bu onları daha da sinirlendirirmiş. Güçleri yokmuş. Ona çenesini kapatmasını söyleyecek güçten bile yoksunmuşlar. O yüzden onu buzdolabının üstüne oturtup işe giderlermiş. Ya da nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya. Buzdolabı çok yüksekmış, Nahum’un kız arkadaşı aşağı inemezmiş. Bu

yüzden çocukluğunun büyük kısmını buzdolabının üzerinde geçirmiş. Mutlu bir çocuklukmuş. Başkaları abilerinin dayağını yerken Nahum'un kız arkadaşı buzdolabının üzerinde oturup kendi kendine şarkılar söyler, etrafındaki toz tabakasına resimler çizermiş. Buzdolabının manzarası harikulade, kızın poposu sıcak ve rahatmış. Şimdi büyümüştü kız. Yalnız geçirdiği o zamanları özlüyormuş, hem de çok. Nahum bunun onu ne kadar hüznlendirdiğini anlıyormuş, hatta bir keresinde onu buzdolabının üzerinde düzmeyi bile denemiş, olmamış ama.

“Bu korkunç güzel bir hikâye,” diye fısıldadı Oget, Nahum'un elini okşayarak.

“Evet,” dedi Nahum, kolunu geri çekerek, “korkunç güzel bir hikâye, ama bana ait değil.”

ONSUZ

Hayatınızın kadını öldüğü gün ne yaparsınız? Ben Kudüs'e gidip geldim. Trafik berbat; bir film festivalinin açılışı vardı. Kent merkezinden otoyola çıkmak bir saatten fazla sürdü. Dövüş sanatlarının birinde uzman olan genç bir avukat sürüyordu arabayı. "Herkese teşekkür ediyorum," diye homurdandı yol boyunca. "Beni seçen herkese teşekkür ediyorum, özellikle anneme. Onsuz... onsuz..." Böyle bozuk plak gibi takılıp kalıyordu "onsuz" kısmına her geldiğinde, üç yüz kez.

Kentten çıktıktan sonra trafik akmaya başladı. İkide bir bana bakıp, "İyi misin?" diye soruyordu. "İyi misin?" Ve "Evet," diyordum. "Emin misin?" diye ısrar ediyordu. "Emin misin?" Ve "Evet," diyordum yine. Herkese teşekkür edip bana etmemesi yaralamıştı beni biraz.

"Bana bir şey anlatsana," dedi. "Her zaman uydurduğun palavraları kastetmiyorum, gerçekten başına gelmiş bir şey." Ben de ilaçlamayı anlattım ona.

Ev sahibim ilaçlama ücretini kendisinin ödeyeceğini söylemiş, istemediğim halde sözleşmenin altına el yazısıyla bu maddeyi eklemişti. Bir hafta sonra plastik bidonlu ve Dr. Böcek tişörtlü bir adam uyandırdı beni. Bütün evi kırk dakikada ilaçladıktan sonra akşam döndüğümde evi havalandırmamı ve döşemeyi bir hafta boyunca silmememi tembihledi. Sanki tembihlemese silecekmişim gibi.

O akşam işten eve döndüğümde döşeme yoktu. Her yer tavana dönük bacaklardan oluşmuş bir halıyla kaplanmıştı. Üç katman ceset. Karo başına iki yüz adet. Bazıları yavru kedi büyüklüğünde. Karnı beneklerle kaplı bir tane vardı, televizyon büyüklüğündeydi. Kımıldamıyorlardı. Komşudan bir kürek ödünç alıp hepsini büyük boy bir çöp torbasına koymaya giriştim. On beş tane falan koyduktan sonra oda dönmeye başladı. Başım ağrıyordu. Ayağımın altında cesetler ufalanırken gidip bütün pencereleri açtım. Mutfakta avizeden sarkmakta olan bir tane buldum. Zehirden öleceğini idrak edip kendini asmıştı. İpi gevşettim ve ceset üzerime düştü. Yıgilacaktım az kalsın; yedi kilo falan geliyordu. Siyah bir ceket vardı üzerinde, cepsiz. Üzerinde kâğıt, saat falan da yoktu, kanat bile. Askerde tanıdığım birini hatırlattı bana. Gerçekten acıdım ona.

Diğerlerini torbayla aşağı taşıdım, ama ona bir mezar kazdım. Çöplükte boş bir kavun karpuz kasası buldum ve mezarın üzerine koydum, mezar taşı niyetine. Bir hafta sonra adam ilaçlamaya geldi yine, fakat kafasına iskemleyi yiyince kendini dışarı attı. Nedenini sormak için bile durmadı.

Hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde ikimiz de sustuk. Sonra ona avukatların müvekkilleri hakkında bilgi veremedikleri iddiasının doğru olup olmadığını sordum ve evet dedi. Ona sigara ikram ettim, istemedi. Haberleri açtım, fakat spikerler grevdeydi.

"Söylesene," dedi sonunda, "festival için değilse, Kudüs'e gitmeyi neden istedin?"

"Nedeni yok," dedim. "Tanıdığım bir kadın öldü."

"Onu nedensiz mi tanımıştın yoksa nedensiz mi öldü?" diye sordu. Sonra Şalom kavşağına geldik ve direksiyonu sağa kıracağına sola kırdı, dosdoğru refüje.

DUVARLARIN İÇİNDEN

Muğlâk bir bakış vardı gözlerinde, kısmen hayal kırıklığı, kısmen ne-fark-eder. Yanlışıklıkla yağsız süt satın almış fakat gidip değiştirmeye gücü olmayan biri gibi. “Çok güzel,” dedi, kaktüsü odanın bir köşesine yerleştirerek. Sonra, “Bak, Yoav,” dedi, “aklından neler geçiyor bilmiyorum, fakat burada başka biriyle yaşadığımı bilmen benim için önemli.”

Eskiden kız arkadaşımın güzel olması çok önemliydi benim için. Tamam, zeki olmalıydı, ona âşık olmalıydım falan, fakat güzel de olmalıydı. O zamanlar çok çizgi roman okurdum. Kahramanım The Vision idi. Uçabilir, duvarların içinden geçebilirdi o. Bakışıyla insan öldürebilirdi. İnsan değildi The Vision, android. Bakarak anlayamazdınız aslında robot olduğunu, kız arkadaşı falan vardı. Özeldi. O güne dek tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Alnının ortasında bir mücevher bulunan kırmızı bir yüzü vardı ve yeşil takım elbise giyerdi. Yeşilden başka renk giymezdi The Vision, ne olursa olsun.

Bazen Ronit’e partilerde rastlıyordum. Erkek arkadaşıyla geliyordu. Erkek arkadaşı iyi bir tipe benzemekle birlikte sıradan biriydi. Ronit de o güne dek tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Partilerde yan yana durduklarında kimin başrol kimin ise figüran olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Ronit o çocuktan daha fazlasını hak ediyordu, bundan emindim. Onu sarsabilirdim; koparıp almak istiyordum onu. Neden tek söz bile etmediğimi bilmiyorum.

The Vision yapay olabilirdi, fakat pek çok duygusu vardı. Bir hikâyede ağlamıştı hatta. Son sayfadaydı ve altında “Bir android bile ağlayabilir,” yazıyordu. Yapılıydı. Izbandut gibi. Avengers’ın lideriydi. Bir keresinde Ronit’in erkek arkadaşıyla kampüsün tuvaletinde yan yana işlemiştik, idrarı koyu sarıydı. Onu öldürmek istemiştik. Kendim için, ama Ronit’i sıradanlığıyla kirlettiği için de. Kendimi onu tuvalette boğarken hayal ettim, soğuk bir bakışla son nefesini verişini seyrederken. Yapmadım ama. Hiçbir şey yapmadım. İki kez sallandı, kamışını pantolonuna soktu ve fermuarını çekti. Ellerini yıkadıktan sonra kurutma makinesine tuttu. Başını aynaya çarpabilirdim; lavaboya, döşemeye, yüzlerce yere. Bana korkusuzca gülümsedikten sonra dışarı çıktı.

Kızmıştım kendime. Çok kötü hissetmişim. Bu duygunun hiç bitmeyeceğini biliyordum, geçmek bilmeyen bir baş ağrısı gibi. Karşımdaki kirli aynaya baktım. Özeldim, o güne dek tanıdığım hiç kimseye benzemiyordum. Kendimi sarsabilirdim; koparıp almak istiyordum kendimi. Daha iyisini hak ediyordum, bundan emindim. Neden tek söz bile etmediğimi bilmiyorum.

Ronit Ağustos ayında evlendi. Erkek arkadaşı kocası oldu. Annem ve babam çocuğun çok iyi biri olduğunu düşünüyorlardı fakat ben biliyordum, Ronit için duvarların içinden geçmeyecekti. Ben de geçmeyecektim. Bir keresinde camdan geçtim ama. Bir öğrenci eyleminde. İki polis beni bir dükkânın vitrinine fırlattılar. Birkaç yıl sonra sokakta karşılaştık. Bebeği olmuştu. Bana alnımdaki yaranın ne olduğunu sordu, sonra ağlamaya başladı. “Tanrım,” dedi, “ne yaptılar yüzüne?” Bebeğe ölümcül bakışımla baktım. İşe yaramadı. Beş saniye sonra bebek de ağlamaya başladı. “Tanrım, bir zamanlar ne kadar güzeldin,” dedi, yüzünü çocuk beziyle silerek. Bebeğin çılgınlıklarını fark etmedi bile. Bir zamanlar duvarların içinden geçerdim onun için.

KAL!

Birden yapabildiğimi anladım. “Kal!” diyordum ve herkes olduğu yerde kalakalıyordu, anında. Sokak ortasında. Arabalar, bisikletler, motosikletli kuryeler bile oldukları yerde kalıyorlardı. Ve ben yanlarından geçip en ateşli kızları arıyordum. Onlara alışveriş torbalarını bırakmalarını söylüyor, otobüse bindirip eve getirdikten sonra bir güzel beceriyordum. Harikaydı. Harika ötesi. “Kal!” “Buraya gel!” “Yatağa uzan!” Sonra yumuluyordum. Bir içim suydü hepsi, orta sayfa kızları.

Sonra annem girdi işin içine.

Annem bana bu işten pek hoşnut olmadığını söyledi. Ona hoşnut olmamak için bir neden olmadığını söyledim. “Kızlara gelmelerini söylüyorum ve geliyorlar. Onlara tecavüz falan etmiyorum ki.”

“Yok, hayır,” dedi annem, “Allah korusun. Fakat kişiliksiz bir tarafı var. Duygu eksik. Nasıl izah edeceğimi bilemiyorum, fakat onlarla gerçekten bağ kuramıyormuşsun gibi bir sezgim var.”

Anneme sezgilerini kendine saklamasını, kendi hayatını yaşayıp benimkine karışmamasını söyledim. Ona “Kal!” dedim ve Reiness Caddesi’nde yağmurun altında bıraktım.

İşime burnunu sokarak tepemi attırmıştı.

O günden sonra eskisi gibi olmadı. Söyledikleri rahatsız etmişti beni, şu bağ kuramama meselesi. Kızları yine eskisi gibi düzüyor, fakat onlarla gerçekten bağ kuramadığımı hissediyordum. Her şey berbat olmuştu. Önce seslerle ilgili olduğunu sandım. Kızlara, “Ses çıkar,” diyordum. Çeşitli sesler çıkarıyorlardı: Mickey Mouse, matkap, siyasetçi. Kâbustu. Onlara söylemelerini istediğim sözcükleri dikte etmek zorunda kalıyordum. “Evet, evet.” “Ver onu bana, ver onu bana.” “Daha sert.” Böyle şeyler. Düzüşürken bu sözcükleri tekrarlıyorlardı, ama hep benim tonlamamla. “Durma, geliyorum,” diyorlardı hiç hareket etmeden, gözleri donuk. Biliyordum yalan söylediklerini ve bu beni o kadar öfkeliendiriyordu ki onları boğabilirdim. “İçinden gelmiyorsa söyleme,” diye bağıryordum birkaç kez, ama ne fayda? Can sıkıcıydı. Can sıkıcı olmaktan da öte.

Fakat birden çözdüm her şeyi berbat edenin ne olduğunu. Fazla denetliyordum onları. Bunu anladıktan sonra daha genel şeyler söylemeye başladım. “Gerçekten haz alıyormuşsun gibi davran,” ya da numara yaptıkları duygusu beni rahatsız etmeye başladığında, “Tadını çıkar,” diyordum artık. Muhteşemdi. Muhteşem ötesi. Çılgılık atıyorlardı. Tırnaklarını sırtıma batırıyorlardı. “Senin üstüne yok,” diyorlardı. Hayal edebiliyor musunuz? Modeller, hostesler, hava durumu sunucuları, yatağında, bana müthiş olduğumu söylüyorlar.

Fakat sonra, sırf ben gelmelerini söylediğim için orada olmaları keyfimi kaçırmaya başladı. Birden çaktı, yıldırım gibi. Reiness Caddesi’nde yürüyordum, tam Gordon’la birleştiği yerde. Annem yüzünde özür dolu bir gülümsemeyle onu bıraktığım yerde duruyordu hâlâ ve birden anladım: Sahici değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Çünkü kızların hiçbiri beni gerçekten arzulamıyordu. Hiçbiri beni ben olduğum için istemiyordu. Benimle ben olduğum için beraber olmadıktan sonra neye yarardı? O anda bu işi bırakmaya ve kızlara bildiğimiz yöntemlerle sarmaya karar verdim.

Tanrım, ne kadar zordu. Tam bir başarısızlık, fiyasko. Fiyaskodan da öte. Sokak ortasında posta kutusuna dayayıp becerdiğim kızlar şimdi bana telefon numaralarını bile vermeyi reddediyorlardı. Nefesin kokuyor, tipim değilsin, erkek arkadaşım var. Böyle şeyler söylüyorlardı. Tatsızdı. Tatsızdan

da öte. Fakat gerçek bir ilişkim olmasını o kadar çok istiyordum ki eskisi gibi düzüşmeye dönme arzumu bastırdım.

Bu işkenceyi üç ay çektikten sora İbn Gvirol Caddesi'nin ortasında elma şarabı reklamlarında oynayan kızı gördüm. Yanına gidip konuşmaya çalıştım, ona bir fıkra anlattım, bir buket çiçek satın alıp elimde çiçeklerle peşinden koştum; fakat durmadı bile. Alışveriş merkezinin yanındaki otoparkta başka bir modelin kullandığı küçük spor bir Mazda bekliyordu onu; erkek model, şu cips reklamındaki. Kız, erkek modelin arabasına binip gidecekti. Ne yapacağımı bilemedim ve farkında olmadan “Kal!” diye bağırdım. Olduğu yerde kalakaldı. Herkes kalakaldı. Etrafımdaki donmuş insanlara, sonra da kıza baktım; reklam afişlerindeki kadar güzeldi. Ne yapacağımı bilemedim. Bir yandan onu bırakamayacağımı, gitmesine izin veremeyeceğimi hissediyordum. Öte yandan, benimle ben olduğum için, benliğim yüzünden birlikte olmasını istiyordum; ona emrettiğim için değil. İşte çözüm o anda geldi. Bir tür aydınlanma. Elini tutup gözlerinin içine baktım ve “Beni ben olduğum için sev, olduğum gibi,” dedim. Sonra onu eve götürdüm ve çılgınlar gibi düzdüm. Çılgılık attı, tırnaklarını sırtıma batırdı ve “Ver onu bana, evet, evet, ver,” dedi. Ve sevdi beni, çok sevdi. Sadece ben olduğum için.

OTOBÜSLERİN ÖLDÜĞÜ GECE

Otobüs durağındaki banka oturmuş bekliyordum öldükleri gece. Transfer biletimin deliklerine bakıp bana ne çağrıştırdıklarını çıkarmaya çalışıyordum. Deliklerden biri tavşanı andırıyordu. En çok onu seviyordum. Diğerleri, ne kadar bakarsam bakayım, delikten başka hiçbir şeyi andırmıyordu.

“Bir saattir bekliyoruz,” diye homurdandı yaşlı adam, yarı uykuda. “Bir saatten de fazla. Otobüs şirketi, ikiyüzlü puştlar, hükümeti sömürmeye gelince göz açıp kapayıncaya kadar gelirler, ama sen gelmelerini beklediğinde önce ölmezsen şanslısın.” Yaşlı adam içini döktükten sonra beresini düzelterip uyuklamaya başladı tekrar. Kapalı gözlerine gülümseyip deliklere döndüm ve sabırla bir şeylerin değişmesini bekledim.

Terli, genç bir adam koşarak önümüzden geçti. Temposunu düşürmeden soluk soluğa bize döndü ve boğuk bir sesle, “Boşuna beklemeyin. Otobüsler öldü. Hepsi,” diye haykırdı. Bir hayli uzaklaştıktan sonra sol eliyle belini tuttu ve önemli bir şeyi söylemeyi unutmuş gibi arkasına dönüp bize baktı. Yanaklarından süzülen yaşlar ter damlaları gibi parıldıyordu. “Hepsi öldü-hepsi,” diye inledi, sonra döndü ve gözden kayboldu.

Yaşlı adam aniden uyandı. “Ne istiyor, *manyak*?”

“Hiç,” diye geveledim. Sırt çantamı yerden kaldırıp caddede yürümeye başladım.

“Hey, delikanlı, nereye gidiyorsun?” diye seslendi yaşlı adam arkamdan.

Eski çikolata fabrikasının önünde bir çift bekliyordu, şu kurallarını bir türlü öğrenemediğim parmak oyununu oynuyorlardı. “Hey,” diye seslendi adam bana. Kızın başparmağı adamın öne doğru uzattığı avucuna değiyordu. “Otobüslerin durumu hakkında bir bilgin var mı?”

Omuz silktim.

Kıza, “Belki grevdeler,” dediğini duydum. “Sen kal en iyisi, zaten yeterince geç oldu.”

Sırt çantamın kayışı sırtımı kesiyordu, uzanıp düzelttim. Ana cadde boyunca bütün otobüs durakları boştu. Herkes umudunu yitirip eve gitmişti sanki. Otobüslerin hiç gelmemeleriyle ilgili tek bir protesto yoktu. Güneye doğru yürümeye devam ettim.

Ben-Gurion Bulvarı’na vardığımda ilk cesedimi gördüm. Sırtüstü yatıyordu, fena halde hasarlıydı. Çatlamış ön camını siyah hidrolik yağı kaplamıştı. Diz çöküp yağı gömleğimin yeniyle sildim. 42 numaraydı. Hiç binmişliğim yoktu aslında. Petah Tikva’dan kalkıyordu sanırım, oralarda bir yerden en azından. Ben-Gurion Bulvarı’nda ters dönmüş, tükenmiş bir otobüs. Hissettiğim hüznü neye yoracağımı tam olarak bilemiyordum.

Merkez terminalde parçalanmış kaportalarından benzin dereleri akan yüzlercesi her tarafa saçılmıştı. Kopmuş parçaları siyah ve sessiz asfalta yayılmıştı. Onlarca insan kasvetli bir biçimde oturmuş bir motor pırpırını duymayı bekliyor, yaşlı gözlerle dönen bir tekerlek arayarak bölgeyi tarıyorlardı. Otobüs denetçisi şapkası giymiş bir adam kalabalığın arasında yürüyüp insanlara biraz olsun umut vermeye çalışıyordu. “Sadece burada böyle muhtemelen. Haifa’da koca bir filo var. Her an gelebilirler. Her şey yoluna girecek.” Fakat herkes -denetçi de dâhil- tek bir otobüsün bile hayatta kalmadığını biliyordu.

İnsanlar şambali satıcısının arabasını ateşe verdiğiinden, müzik dükkânlarındaki kasetlerin ıstıraptan çatladığından, terminalde bekleyen gözleri kan çanağına dönmüş askerlerin evlerine yürürken gülümsemediklerinden söz ediyorlardı. Onlar bile üzgündüler. Terk edilmiş bir otobüs durağı bankı buldum, oturdum ve gözlerimi kapattım. Transfer biletimdeki delikler sıradan delikler gibi görünüyordu hâlâ.

DAMLALAR

Kız arkadaşım Amerika’da birilerinin yalnızlığa karşı bir ilaç bulunduğunu söyledi. Dün akşam *Gece Hattı*’nda duymuş, şimdi de ablasına ona bir kasa yollaması için özel ulakla mektup gönderiyor. *Gece Hattı*’nda ilacın Doğu Yakası’ndaki bütün eczanelerde bulunduğunu ve New York’ta peynir ekmek gibi sattığını söylemişler. İki türü varmış, damla ya da sprey. Kız arkadaşım damla sipariş etti. Kendini yalnız hissetmesin diye ozon tabakasına zarar vermenin âlemi yoktu.

Damlaları kulağına akıtıyordun ve yirmi dakika sonra kendini artık yalnız hissetmiyordun. Beyindeki kimyasal bir durumla ilgili olduğunu söylemişler radyoda, fakat kız arkadaşım söylenenleri anlayamamış. Tam olarak Marie Curie sayılmaz, benim kız arkadaşım. Biraz aptaldır hatta. Bütün gün oturup onu aldatacağımdan ve terk edeceğimden endişe eder. Fakat onu seviyorum, hem de deli gibi. Postaneden döndükten sonra artık benimle yaşamak zorunda olmadığını söyledi. Çünkü damlaların gelmesi gün meselesiymiş ve artık yalnız kalmaktan korkmuyormuş.

“Beni terk mi ediyorsun,” diye sordum. “Damlalar yüzünden mi? Neden?” Fakat onu seviyordum, hem de deli gibi. “Taşın istiyorsan,” dedim ona, “ama bilmeni isterim ki hiçbir iğrenç kulak damlası seni benim sevdiğim gibi sevemez.” Kulak damlaları ona hiçbir zaman ihanet de etmeyecekmiş ama. Öyle dedi bana, sonra da çıktı. Sanki ben ona ihanet edebilirmişim gibi.

Kent merkezinde kendine bir daire kiraladı, bütün gün postacının yolunu gözlüyor. Benim postayla bir işim yok, başka ülkelerden bana bir şeyler gönderecek arkadaşlarım da yok. Olsaydı çoktan yanlarına giderdim. Onlarla içmeye çıkardım, dert yanardım. Onlara sık sık sarılır, yanlarında ağlamaktan utanmazdım. Yıllarımızı geçirebilirdik bu şekilde, ömrümüzü. Yüzde yüz doğal, damlalardan çok daha iyi.

ÖN ELEMELELERİN GERÇEK GALİBİ

Eyal'e

Saatlerce hayattan, şundan bundan konuşurlardı; evet, mutluyum, hayır mutlu değilim, o kızı özlüyorum, o işi istiyorum, heyecan arıyorum. Çoğunlukla yalan söylerlerdi. İsteyerek değil ama, çıkıverirdi ağızlarından. Bir süre sonra ikisi de bundan sıkılmaya başladı. Bu yüzden borsadan ve spordan konuşmaya başladılar. Sonra Uzi dört-biralık testi icat etti. Basitti: Her üç haftada bir bir bara gidip dörder bira içeceklerdi. İlkini hiç konuşmadan içeceklerdi. İkincisini kendilerini nasıl hissettiklerine dair konuşarak. Üçüncü ve dördüncü birada da öyle. Her seferinde dolgun bahşiş bırakıyorlardı. Bazen kusuyorlardı da, fakat mekân sahipleri buna alışmışlardı. Sonra Eytan bir aylık ihtiyati askerlik görevine gitti, ardından Uzi'nin şirkette büyük bir proje hazırlaması gerekti, bu yüzden altı hafta görüşmediler. O altı hafta zarfında Eytan hippie tarzı bir sakal bıraktı, Uzi ise üç kez sigarayı bırakmaya teşebbüs etti.

“Bugün sekizer bira söylemeliyiz,” dedi Uzi bara girerlerken, “kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için.”

Eytan gülümsedi. Fazla içen tipler değillerdi, dört birayı zor kaldırıyorlardı. Barın üzerinde bir televizyon vardı, fakat sesi kısıktı. İngiliz Milletler Topluluğu Yarışları'nın ön eleme müsabakalarından özet görüntüler veriyorlardı televizyonda.

“Şu İngiliz tipe bak, ne kadar mutlu görünüyor,” dedi Uzi, ekranda bir aşağı bir yukarı sıçrayan sıksa atleti göstererek. “Ne var bu kadar sevinecek? Alt tarafı kimsenin iplemediği bir turnuvada ön eleme koşusu kazandı. Atletizmin Eurovision elemesi gibi. Sevincine bakarak üç madalya kazandığını sanırsın - platin.”

“Uzun mesafe koşularında İngilizlerin hiç şansları yok, Olimpiyatlarda asla,” dedi Eytan. “Afrikalılar onları perişan eder. İngiliz Milletler Topluluğu'yla avunuyorlar işte.”

“Bırak bu işleri,” diye ısrar etti Uzi, “Olimpiyatlarda hiç şansı yok diye havalara sıçraması mı gerekiyor? Hem, henüz bir şey kazanmış değil, bu ön eleme.”

İlk birayı içtiler, ardından ikinciye. Uzi, Eytan'a ihtiyati askerlik görevinin nasıl geçtiğini sordu. Eytan sorunsuz geçtiğini söyledi. Eytan, Uzi'ye projenin nasıl gittiğini sordu.

“İyi,” dedi Uzi. “Gerçekten. İyi. Fakat son iki aydır kendimi biraz, nasıl desem, düşük hissediyorum. Kıvılcım eksik. İşe gittiğimde yok, çalışırken yok, akşam eve döndüğümde yok. Kıvılcım yok. Anlıyor musun?”

Üçüncü birayı içtiler ve Eytan herkesin kendini bazen öyle hissettiğini söyledi. İçkiye Uzi'den çok daha dayanıklıydı. Ne zaman biri kussa bu Uzi oluyordu. Kurallara göre Uzi'nin de bir şey demesi gerekiyordu, ama demedi. Garson kızdan bir sigara otlandı, yaktı ve ekrana baktı. Dolly Parton ile Kenny Rogers'in sunduğu bir eğlence programı vardı. Eytan barmenden sesi açmasını isteyebileceğini söyleyerek ona takıldı. Uzi karşılık vermedi.

“Akupunkturun sana iyi geldiğini söylediğini hatırlıyorum,” dedi Eytan, sigarasını dibine kadar içmiş ama parmaklarını yakmadan son bir duman almaya çalışan Uzi'ye bakarak.

“Doktor Weiss şarlatanın teki,” dedi Uzi. “Akupunktur bir boka yaramıyor.”

Garson filtresiz sigara içiyordu. Uzi sigaradan son bir duman daha çekti ve sigara sihir gibi kayboldu. Küllükte söndürmesi falan gerekmemiştir, çünkü söndürecek bir şey kalmamıştır. Dördüncü birayı içtiler. Eytan birayı zor bitirdi, başı dönüyordu. Uzi fena görünmüyordu, garsondan bir sigara daha otlandı.

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi Uzi o sigarayı da yok ettikten sonra. “Ben usandım.”

“Sigaradan mı?”

“Her şeyden.” Uzi sigarayı sertçe küllüğe bastırdı, sanki parmağını da söndürmeye çalışıyormuş gibi. “Her şeyden. Hiçbir şeyin anlamı yok, hiçbir şeyin. Bilirsin, bazen bir yere gidersin ve kendine, neden buradayım, diye sorarsın. Ben sürekli böyle hissediyorum. Bir an önce gitmek istiyorum. Bulduğum yerden başka bir yere. Hiç bitmiyor. Yemin ediyorum, ödleğin teki olmasaydım kendimi çoktan öldürmüştüm.”

“Kes şunu,” dedi Eytan. “Sen değilsin bu konuşan, bira seni böyle konuşturuyor. Yarın uyandığında kendini çok kötü hissedecek ve bir gece önce çok ciddi palavralar sıktığını anlayacaksın. Sonra sigarayı bırakmaya karar vereceksin.”

Uzi gülmedi. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Biradan olduğunu biliyorum. Yarın farklı olacağım. Ben amacımızın bu olduğunu sanıyordum.”

Eve taksiyle döndüler. Uzi’nin evi önceydi.

Eytan, “Kendine dikkat et, tamam mı?” dedi ve Uzi taksiden inmeden önce ona sarıldı. “Aptalca bir işe kalkışma.”

“Tasalanma,” dedi Uzi gülümseyerek. “Kendimi öldürecek falan değilim. Nerede bende o yürek. Olsaydı çoktan yapmıştım.”

Sonra taksi Eytan’ı evine bıraktı ve Eytan evine girip üst kata çıktı. Çekmecede tabancası vardı. Askerde subayken biriktirdiği spor malzemesi kuponlarıyla almıştı. Meraklı olduğundan değil, ama tabancasının olmaması her izine çıktığında üzerine bir M16 zimmetlenmesi anlamına geliyordu. Eytan çamaşır çekmecesini açıp tabancayı aldı ve horozunu kaldırdı. Namluyu çenesine dayadı. Bir keresinde biri ona aşağıdan sıkınca merminin beyin sapını parçaladığını söylemişti. Şakağına sıkarsan mermi kafatasını delip öteki taraftan çıkabilirdi, bu da hayatının geri kalanını ot gibi geçirmek demektir. Emniyet kilidini açtı.

“İstersem tetiği çekebilirim,” dedi yüksek sesle. Beynine tetiği çek komutunu verdi. Parmağı itaat etti, fakat yarı yolda durdu. Yapabilirdi, korkmuyordu. Yapmak istediğinden emin değildi sadece. Birkaç saniye düşündü. Belki genel anlamda hayatın pek anlamı yoktu, fakat küçük şeyler de güzeldi. Her zaman değil, fakat genellikle. Yaşamak istiyordu, gerçekten istiyordu. Bu kadar basitti. Kafasının karışmış olabileceğini düşünerek parmağına bir komut daha verdi. Ondan yapmasını istediği şeyleri yapmaya devam ediyor gibi görünüyordu parmağı. Horozu düşürüp emniyeti kapattı. O dört bira olmasaydı denemezdi bile. Bir bahane bulur, aptalca bir test olduğunu, anlamsız olduğunu söylerdi. Fakat Uzi’nin dediği gibi, o dört birayı içmelerinin amacı buydu. Silahı çekmeceye koydu ve banyoya gidip kustu. Sonra yüzünü yıkadı ve başını suyun altına soktu. Kurulanmadan önce aynaya baktı.

Siska, ıslak saçlı, hafif solgun bir tip gördü: televizyondaki koşucuyu andırıyordu. Havalara sıçramıyor ya da bağırıyordu, ama kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

BUMERANG

Babam bazen üzerinde Adidas yazan plastik bir çantaya birkaç eşya koyup evi terk eder, birkaç gün ortalıkta görünmezdi.

Anneme, “Babam nereye gitti?” diye sorduğumda, “Ölü Deniz’e,” diye yanıtlardı sabırsızlıkla. “Ne işi var Ölü Deniz’de?” diye üstelerdim ve “Of, ne kadar çok soru soruyorsun bugün,” derdi. Öfkelenirdi. “Git ev ödevini yap.”

Ben de babama sordum. “Nereye mi gidiyorum?” dedi babam. “Hatırlamıyorum. Annen nereye gittiğini söyledi?”

“Ölü Deniz’e.”

“Ha, evet. Şimdi hatırladım,” dedi babam gülümseyerek. “Ölü Deniz’e gidiyorum.”

“N’apıcaksın Ölü Deniz’de?”

“Annen ne yapacağımı söyledi?” diye sordu babam.

Omuz silktim. “Söylemedi. Sır mı?”

“Tabii ki sır,” diye fısıldadı babam. “Devlet sırrı. Bak ne diyeceğim, kimseye söylemeyeceğine yemin edersen kulağına fısıldarım.” Yemin ettim. “Yemin ederim demek yeterli değil,” dedi babam. “Bir şeyin üzerine yemin etmen gerekir.”

“Tamam, annemin üzerine yemin ederim.”

“Annenin mi?” dedi babam gülererek. “Pekâlâ, öyle olsun. Buraya gel.”

Yanına gittim ve kulağıma, “Ölü Deniz’e balık tutmaya gidiyorum,” diye fısıldadı.

“Balık tutmaya mı?”

“Şışş...” Babam eliyle ağzımı kapattı. “Sesini yükseltme.”

“Fakat sen nasıl balık tutacaksın? Oltan yok.”

“Olta muhallebi çocukları içindir,” dedi babam. “Ben balığı ellerimle tutarım.”

“Muhallebi çocuğu ne demek? Tuttuktan sonra balıkları n’apıyorsun? Hem neden balık tutmaya gidiyorsun?”

Babamın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Bunlar çok iyi sorular,” dedi, “fakat onları yanıtlayamam. Muhallebi çocuklarıyla ilgili olan hariç. Diğerleri sır.”

“Ama ben kimseye söylemem. Annemin ve Tsiyon’un üzerine yemin ederim.”

“Tsiyon’un üzerine, öyle mi?” dedi babam ıslık çalarak. “Tsiyon Şemeş’in üzerine?” Başımı salladım. “Şimdi kimseye söylemeyeceğine emin oldum,” dedi babam. “Ama ya seni kaçırıp zihnindeki bütün sırları emmelerini sağlayacak serum iğnesinden yaparlarsa?”

“Kim?” diye sordum. “Kimi kastediyorsun?”

“Muhallebi çocuklarını,” diye fısıldadı babam.

Annem girdi içeri. “Ne zaman yola çıkıyorsun?” diye sordu ve bir sigara yaktı.

“Şimdi,” dedi babam, çantasını aldı. “Unutma,” dedi bana, göz kırpıp parmağını dudaklarına götürerek. “Tek kelime etmek yok!”

“Yok,” dedim, “bana dünyanın bütün serumunu bassalar bile tek kelime etmem.”

“Ne serumu?” diye sordu annem. Babama sert bir bakış attı. “Nasıl saçmalıklarla dolduruyorsun çocuğun zihnini?”

“Annene bile,” dedi babam bir kahkaha atarak. Sonra gitti. Bana güvendiğini biliyordum.

Babam gittikten iki gün sonra Mickey geldi. Babam ne zaman uzağa gitse Mickey gelir. Genellikle gece geç saatte, benim uyuduğumu düşündüğü zaman. Geceyi bizde geçirir. Tsiyon Şemeş onun muhtemelen annemi düzdüğünü söyledi. Tsiyon benden dört yaş daha büyük ve bu tür şeyleri bilir.

“N’apmalıyım?” diye sordum ona.

“Hiçbir şey,” dedi, “kadınlar böyledir. Hep yarak isterler ve yarak bumerang gibidir.”

“Neden? Neden sürekli yarak isterler?”

“Öyle de ondan,” dedi Tsiyon. “Kadınlar fahişedir. Doğalarında var. Benim annem bile öyle.”

“Ama yarak neden bumerang gibi? Bunun kadınların fahişe olmalarıyla ne ilgisi var?”

“Ne bileyim ben,” dedi Tsiyon. “Abim hep böyle der. Sanıyorum bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığını vurgulamak için.”

Ben de bir şey yapmadım.

Mickey’den hep nefret etmişimdir. Nedenini bilmiyorum. Gerçi o sabah geldiğinde bana çikolata getirdi. Sürekli benimle arkadaş olmaya çalışır.

“N’aber delikanlı?” dedi Mickey kapıyı açtığımda. “Annen evde mi?” Başımı salladım. “Baban evde mi?” diye sordu bu kez, ortalığı kolaçan ederek.

“Hayır,” dedim.

“Nerede peki?” dedi ortalığı kolaçan etmeye devam ederek.

“Yolculuğa çıktı.” İşte o zaman kuşkulanmaya başladım. Annemi düzmeye geldiyse neden babamı soruyordu? Bir şey demedim. Annem mutfaktan çıktı. Mickey siyah çantasını yere bırakıp annemin yanına gitti. Annem şaşırdı onu görünce.

“Ne işin var burada?” diye sordu. “Aklını mı kaçırdın?”

“Karıma hastaneye gittiğimi söyledim,” dedi Mickey. “Seni görmem gerekiyordu.”

“Aklını mı kaçırdın?” diye sordu annem yine. “Ya Menahem evde olsaydı?”

“Sana ilacını getirdiğimi söyleyecektim,” dedi Mickey. “Sorun ne?” Annemin yanına gidip elini

tuttu. “Bir doktor hastasını ziyaret edemez mi?” Annem elini çekmeye çalıştı, ama aslında çekmek istemediği belli oluyordu. Mickey annemin elini bırakmadı.

“Çocuk n’olacak?” diye sordu annem fısıltıyla.

“Çocuk mu?” dedi Mickey. “Ona çikolata getirdim.”

Yatak odasına gidip kapıyı kapattıklarında Mickey’nin çantasını açtım. Bir sürü şişe ve kâğıt vardı, fakat en altta, gizli bir bölmede, serumlu iğne duruyordu. Ellerim titriyordu, ama yine de iğneyi alıp yatak odasına koştum. Kapı kilitliydi, yumruklamaya başladım.

“Anne, Anne, dikkatli ol!” diye bağırdım. “Sakın ona bir şey söyleme.”

Bir süre sonra annem kapıyı açtı, nefes nefeseydi. “Ne var?” diye sordu. Çok kızmıştı, belliydi.

“Mickey,” diye bağırdım. “Aslında seni düzmek istemiyor. O gizli bir muhallebi çocuğu! İşte iğne, çantasından çıktı. Ona hiçbir şey söyleme. *Söyleme!*”

Annem korkmuş görünüyordu, Mickey de kapıya geldi.

“Nereden uyduruyorsun bunları?” diye bağırdı annem. Beni omuzlarımdan kavrayıp sarstı.

“Uydurmuyorum, babam söyledi bana,” dedim. İşte o zaman ağlamaya başladım.

“Baban mı? Nerede?” diye sordu Mickey.

“Beni öldürsen bile söylemem, muhallebi çocuğu.”

Mickey çantasını kaptığı gibi evi terk etti, ayakkabıları elinde, gömleğinin düğmeleri açık. İğne bende kaldı. Annem daha sonra ağzımdan laf almaya çalıştı, ama muhallebi çocuklarından haberi olmadığı belliydi ve babamın ona söylememi istemediğini biliyordum. Bu da Tsiyon Şemeş’in kadınlar hakkında söylediklerini doğruluyordu. Doğalarına ve hep bir bumerang istediklerine dair. Babam döndüğünde annem onunla bir süre konuştu ve babam eve bir muhallebi çocuğu aldığı için ona fena kızdı. Biliyorum, çünkü onu tokatladı, sonra kahverengi çantasını pencereden dışarı fırlattı. Kapıyı kapattıkları için ne konuştuklarını tam olarak bilmiyorum, fakat ondan sonra babam bir daha uzaklara gitmedi. O gece bunu bana kendisi söyledi.

“Anneni bir dakika bile yalnız bırakmaya gelmiyor,” dedi.

“Peki, balıklar n’olacak?”

“Hangi balıklar?”

“Ölü Deniz’de tuttuğun balıklardan söz ediyorum, biliyorsun.”

“Soru sormayı bırak artık!” dedi bana. “Git ev ödevini yap.”

SABIR

Dünyanın en sabırlı adamı Diziengoff Meydanı'nda bir banka oturmuştu. Yanında kimse yoktu, güvercinler bile. Umumi tuvaletteki sapıklar çok gürültü yapıyorlardı, yok sayamayacağın türden tuhaf sesler. Dünyanın en sabırlı adamının elinde gazete vardı, okuyormuş gibi yapıyordu.

Okumuyordu aslında, bir şeyi bekliyordu. Ne beklediğini kimse bilmiyordu.

Bir Alman bulvar gazetesi adamın neyi beklediğini bulana on bin avro ödül vereceğini duyurdu, ama kimse bulamadı. CNN muhabiriyle yapmayı kabul ettiği röportajda dünyanın en sabırlı adamı pek çok şeyi beklediğini fakat bunun onları saymak için uygun yer olmadığını söyledi. “Neresi uygun olur?” diye sordu muhabir, fakat dünyanın en sabırlı adamı yanıt vermedi, sessizce bir sonraki soruyu bekledi. Bekledi ve bekledi ve bekledi, sonunda röportajı kesip haber merkezine döndüler.

Dünyanın her köşesinden insanlar sırrının ne olduğunu sormak için bir tür hac yolculuğu yapıyorlardı. Hiperaktif borsa simsarları, histerik öğrenciler, kendilerine vaat edilmiş on beş dakikalık ünü beklemekten yorulmuş sanatçılar. Dünyanın en sabırlı adamı onlara ne demesi gerektiğini tam olarak bilemiyordu. “Tıraş olun,” diyordu sonunda. “Sıcak suyla tıraş olun. İnsana huzur veriyor.” Ve bütün erkekler banyolarına koşup yüzlerini binlerce yerden kesiyorlardı. Kadınlar onun şovenist olduğunu, maço yanıtının bütün kadınları huzura erme hakkından mahrum ettiğini söylüyorlardı. Onu çok çirkin buluyorlardı ayrıca. Laurie Anderson onun hakkında, “Çok Sabırlı, Çirkin Bir Şovenist” adında bir şarkı bile yazdı. “Biyolojik saatinin acelesi yok,” da nakaratı oluşturuyordu.

Dünyanın en sabırlı adamı bankta gözleri yarı kapalı bir şekilde uyuyakaldı. Düşünde meteorlar fren yapan otobüslerin çıkardığı o hafif sesle yeryüzüne düşüyor, yanardağlar sapıkların çektikleri sifonların çıkardığı sesle patlıyor ve yıllardan beri sevdiği kız kuş cıvıltılarını andıran bir sesle onu terk ettiğini söylüyordu. Dört metre uzağında iki güvercin nedensiz yere birbirlerinin gözlerini gagalamaya çalışıyordu. Yemek bile değildi kavgalarının nedeni. “Tıraş olun,” dedi adam uykusunda. “Sıcak suyla tıraş olun. İnsana huzur veriyor.”

YENİDÜNYA

“Hadi, Henri, git konuş onlarla. Sen bir *gendarme*’sın, seni dinlerler.”

Boş kahve fincanımı masaya bırakıp terliklerimi bulmak için ayaklarımı masanın altında hareket ettirdim. “Sana kaç kez söyleyeceğim, Babaanne? *Gendarme* değilim ben, polis değilim. Askerim sadece, *soldat*. Benim onlarla bir ilgim yok, öyleyse neden dinlesinler ki beni?”

“Çünkü bir apartman kadar uzunsun ve üzerinde *gendarme* üniforması var—”

“*Soldat*, Babaanne.”

“Tamam, *soldat* olsun, ne fark eder? *Pistolet*’ne yanlarına git ve bir daha yenedünya ağacımıza tırmanırlarsa onları kodese tıkacağını ya da vuracağını falan söyle. Yeter ki bir daha bahçemize gelmesinler...”

Babaannemin yorgun gözleri nemlenmiş, kan çanağına dönmüştü. Gerçekten nefret ediyordu o çocuklardan. Yaşlı kadının aklı tam yerinde değildi ama saygıda kusur etmemek için tamam dedim. O akşam ağaca çıktıklarını duydum. Üzerime bir şort ve kısa kollu gömlek giydim ve babaanneme onlarla konuşmaya gideceğimi söyledim.

“Hayır,” dedi, elinde ütülenmiş merasim üniformamla kapının önüne dikilerek. “Böyle gitmeyeceksin onların yanına. Üniformanı giy.”

“Boş ver, Babaanne,” dedim, yanından geçmeye çalışarak. İnatla kapıya yaslanıp üniformamı uzattı.

“Üniforman,” dedi, kararlılıkla.

Ön basamaklardan indim, o da peşimden indi. Dehşet içindeydim model askeri andıran halimle. Birlik nişanımı bile taktırmıştı bana.

“Henri, bunu unuttun,” diye fısıldadı boğuk sesiyle ve Uzi’yi uzattı; dolu ve emniyeti açık. O anda bölük komutanım beni elimde silahımla görmüş olsaydı iki hafta hapis cezası almıştım.

Silahı elinden kaptım, şarjörü çıkardım ve emniyeti kapattım. Namludan çimlere bir mermi düştü. “Silahı neden getirdin, aklını mı yitirdin sen? Çocuk bunlar.”

Silahı ona verdim, ama tekrar elime tutuşturdu. “Çocuk değil onlar, hayvan,” dedi kararlılıkla.

“Pekâlâ, Babaanne, alacağım tüfeği.” Çaresizlikle iç geçirip yanağına bir öpücük kondurdum. “Şimdi içeri gir.”

“Ah, *mon petit gendarme*,” dedi Babaannem, ellerini sevinçle çırparak. Kazandığı küçük zaferin memnuniyetiyle basamakları sekerek çıktı.

“*Soldat*,” diye seslendim arkasından. “Tanrı aşkına, polis değilim ben.” Kalan basamakları indim.

Yenedünya ağacındaki çocuklar gürültü yapıyor, ağacın dallarını kırıyorlardı. Gömleğimi çıkarıp silahı sararak çalıların arasına gizlemeyi ve sonra yanlarına üç aşağı beş yukarı normal biri gibi gitmeyi planlıyordum, fakat babaannemin perdenin ardından beni izleyen yüzünü fark edince vazgeçtim. Ağaca tırmanmakta olan bir çocuğa yanaştım ve gömleğinden tuttuğum gibi yere indirdim.

“Yallah,” diye bağırdım, “hepiniz inin ağaçtan. Özel mülk burası.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra yüksek dallardan biri yanıt verdi. “Ay, çok korktum. Bir asker. Bizi öldürmek mi istiyorsun, Bay Asker?” Çürük bir yenedünya düştü başıma.

Yere indirdiğim çocuk ayağa kalktı ve bana küçümseyerek baktı. “Yazıcı,” dedi. “Abim muharebe bölüğünde kışını yırtarken sen burada, Tel Aviv’deki muhallebi çocukları birliğinin nişanını takmış dolaşmaya utanmıyor musun?” Balgam biriktirip gömleğime tükürdü. Kafasına onu tekrar yere yığmaya yetecek sertlikte bir tane çaktım.

Nereden biliyordu nişanları küçük puşt?

“Orospu çocuğu Meron’a nasıl vurdu, gördünüz mü?” diye bağırdı ağacın tepesinden biri.

“Hey, göt, cuma akşamı ne bok yemeye dolaşıyorsun o üniformayla?” diye bağırdı bir başkası. “Bir Levi’s kot alacak paran bile yok mu?”

“Askerliğe bu kadar meraklıysa ona bir intifada yapalım da görsün gününü,” diye bağırdı birincisi ve ağaçtan yenedünya fırlatmaya başladı. Yanına tırmanmaya çalıştım, fakat imkânsıza yakındı, elimde tüfeğimle üstelik.

Birden omzuma bir tuğla indi ve çalıların arasında bir başka velet olduğu anlaşıldı. “FKÖ,” diye bağırdı bana hareket çekerek. Gerçekten kafaları karıştı bu çocukların. Onu kovalamaya fırsat bulamadan bana tüküren çocuk yüzü çamur içinde ayağa kalktı, hayalarımına bir tekme yerleştirdi ve kaçmaya yeltendi. Kırmızı görmüş boğadan farkım yoktu, üç adımda yetiştim. Arkadan gömleğine yapıştığım gibi çektim ve yere düştü. Vurmaya başladım. Tuğlayı fırlatan sırtıma atladı. Ağaçtaki iki çocuk da ona katılmak için aşağı indiler. Sülük gibi yapıştılar yakama. Biri beni ensemden ısırıldı. Onları üzerimden atmaya çalıştım ve hep birlikte çamura yuvarlandık. Sağlı sollu yumruk sallıyordum, fakat taşaklıydı bu cüce deyyuslar. Ne kadar vurursam vurayım pes etmiyorlardı. İki elimle ikisini tuttuğum sırada bacaklarımla üçüncüsünü boyunduruğa almıştım ki Meron, liderleriydi sanıyorum, başıma taşı indirdi. Dünya dönmeye başladı ve alnımdan akan kanı hissettim. Bir el silah sesi duydum ve bir süredir silahın yanımda olmadığını fark ettim. Çamurda yuvarlanırken düşmüş olmalıydı.

“Rahat bırakın torunumu, *sales bêtes*.” Babaannem. “Yoksa işinizi bitiririm.”

Gerçek miydi yoksa düş mü görüyordum? “Dikkat edin, bu moruk tehlikeli,” dedi Meron ve bütün ellerin beni bıraktığını hissettim. Babaannemin, “Şimdi gidin buradan, *tout de suite*,” diye emreden sesini duydum, ardından da terliklerinin çamurda çıkardığı sesi.

“Bak ne hale getirdiler *gendarme* üniformanı,” dedi. Elini omzumda hissettim. “Başını da yarmışlar,” dedi hayıflanmayı sürdürerek. “Olsun, ben başını sarar, üniformanı da yıkayıp yepyeni yaparım. Tanrı verecek cezalarını o küçük şeytanların. Eve gel, Henri, hava soğuyor.” Kalktım. Dünya dönmeye devam ediyordu.

“Söyler misin,” dedim, “nereden öğrendin silah doldurup böyle ateş etmeyi?”

“Jacques Norris filminden. Televizyondan, o orospu çocuğu televizyoncu kablolu film kanalını kapatıp benim paramla kaçmadan önce,” diye anımsadı öfkeyle. “Yarın *gendarme* üniformanı giyip onu da ziyaret edeceksin.”

“Babaanne!” diye isyan ettim, alnım cayır cayır yanarken.

“Affedersin, *Soldat*,” diye özür diledi Babaannem, basamakları seke seke çıkarak.

MAYMUNLUK

“Bir muz ye,” diye yalvarıyor. İstemiyorum.

“Hadi, canım. Göster bu kibar adama nasıl muz yediğini.” Kibar adam yesin muz. Yetti bana muz, sonsuza dek.

“Affedersiniz, Doktor Gonen, fakat bu hiç hesapta yoktu. Sydney’den buraya kadar kafesin içinde gözleri kapalı ve omuzları çökük bir biçimde oturuşunu seyretmeye gelmedim. Zamanımın çok kıymetli olduğunu biliyorsunuz, boş yere—”

“Özür dilerim, Profesör Strum, nesi olduğunu bilmiyorum. Bütün bu koşturmaca biraz canını sıkmış olabilir. Yabancılar alışık değil. Birkaç dakika dışarıda bekleyebilirsiniz ondan tepki alabileceğimden eminim.”

O kadar emin olma, canım. O kadar emin olma.

“Beş dakika,” diyor ve adamın dışarı çıktığını duyabiliyorum. “Beş dakika.” Kapı kapanıyor ve kilitleniyor.

“Lütfen, sevgilim,” diyor, kürkümü okşayarak. “Konuş adamla, ne kadar zeki olduğunu göster ona.” Eli taşaklarımı okşuyor şimdi ve penisim sertleşiyor. Fakat gözlerimi açmıyorum.

“Hadi, bir tanem,” diyor, okşamaya devam ederek. “Yap bunu benim için. Yoksa projeyi sona erdirecekler...”

Sessizlik.

“... o zaman da birlikte olamayacağız.”

Olamazsak olmayız. Benim de bir gururum var, değil mi? Daha hızlı okşuyor şimdi. Güzel. Fakat gözlerimi açmıyor, tek kelime etmiyorum. İnadım inat.

“Beş dakika doldu Doktor Gonen,” diyor kapının ardındaki ses. Gözlerimi hafifçe aralıyorum. Fark ediyor, okşamayı bırakıp yüzünü yüzüme yaklaştırıyor.

“Pekâlâ, istediğin buysa, öyle olsun,” diye fısıldıyor. Saç tokasını çıkarıyor ve saçları omuzlarına dökülüyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Çok hoş kadın.

“Burada kafatasını açıp beynine bakmaya can atan bir sürü profesör var,” diyor. “Seninle işim bitti. Bundan sonra, onlara aitsin.”

“Doktor Gonen,” diyor dışarıdaki ses yine, sonra kapının kulpunu kurcalıyor.

“Profesör Strum,” diye fısıldıyor kapının ardından, anahtarı çevirerek. “Bana Yael deyin lütfen.”

Kapıyı açmadan önce bluzunun üst düğmesini açıyor.

“Yael,” diye tekrarlıyor ses kapının arkasından.

Dudakları sessizce hareket ediyor, fakat ne dediğini duyabiliyorum. “Aptal maymun,” diyor.

DÜŞLERİN BESİN DEĞERİ ÜZERİNE

Gecenin ortasında uyandım ve Geşternak'ın sana dair düşümü yemekte olduğunu görüp dehşete kapıldım. Öfkeden kudurdum ve yataktan fırladığım gibi var gücümle burnunun ortasına yumruğumu gömdüm. Geşternak düşten arta kalanı yere bıraktı fakat ben ona vurmaktan vazgeçmedim. Sürünerek yatağın altına girip biçimini yitirdiğinde bile o çirkin gölgeyi yumruklamayı sürdürdüm. Sonunda durdum. Terli ve bitkin, düşten arta kalanı yerden topladım. Fazla bir şey bırakmamıştı, üzerindeki siyah eşofman altı ve içten gülümseme; bir de aramızda bir tür temas, ne tür olduğunu bilemiyorum - bir kucaklaşma belki. Geşternak etrafını olduğu gibi kemirmiş, bir tek onu bırakmıştı, çıplak. Ben üzerimde şortum ve bir ter tabakasıyla umutsuz ve sessiz bir biçimde yerde kalakalmıştım. Düşün gelmesini bekleyerek saatlerce sabırla uyumuştum. Ve şimdi - hiç, hiçten de kötü, yok olmuş bir buzparmaktan ağzına damlayan tek bir damla. Hafif bir inilti geldi yatağın altından. Geşternak. Önce acı çektiğini düşündüm -gölgeyi fena benzetmiştim sonuçta- fakat acının zerresi yoktu hıçkırıklarında. Geşternak'ın yatak odasının döşemesine akan ve aslında var olmayan bedeninin her zerresini titreten gözyaşlarının tadına baktım. Hıçkırıkları bana yatağın altında geçirdiği uzun geceleri anlatıyordu; düşlerimin kırıntılarıyla beslenerek, aç. Çaresizlik içinde ağır ağır çiğnediği sıkıntı ve atalet düşleri; ben uyuyabileyim diye imha etmek zorunda kaldığı ıstırap, kayıp ve korku düşleri; sık sık gırtlığına takılıp acı veren düşler. Geşternak geceleri saatler boyunca, sırf düşlerimi pürüzsüz ve karanlık kılabilmek için kayıtsızlık ve acı yutmak zorunda kalmıştı ve bu gece, nihayet, ödülünü almıştı. Ona acı veren açlığını doyurmuş, bir süre için boşluğun tersini yaşamıştı. Bedeni boşluktan başka bir şey bilmiyordu. Güneş doğmak üzereydi ve onun o gölge eli yatağın altından çıkıp odanın ortasına, geride kalan düş parçalarına işaret etti - eşofman altı ve o sarhoş edici, uçucu temas. Gölgenin solmakta olan parmakları, “Bak, dostum, sana da güzel bir şeyler kaldı,” demek istiyordu sanki.

SİHİRBAZSIZ BİR YAŞ GÜNÜ

93 Kasım'ında Dov Genichovsky ulusal radyoda yeni belediye vergisi yasasını duyurdu. Elli üçünde bile soluk kesici güzellikte bir kadın olan annem yürürken ayaklarını sürtmeye başlamıştı. Gülümsemesi aynıydı, ona sarıldığınızda verdiği duygu aynıydı ve kolları hâlâ güçlüydü; fakat şimdi yürürken ayaklarını sürtüyordu. Röntgenlerine dikkatlice bakınca böbreklerini kemiren siyah kurtçukları görebiliyordunuz. Yaş günüm yaklaşmıştı. Hatırlaması çok kolaydı. 21 Aralık. 21/12. Benim için özel bir şey planladığından emindim, her sene planladığı gibi.

93 kışı hayatımın en soğuk kışıydı muhtemelen. Tek başıma yaşıyor, eşofman ve çorapla yatıyordum. Her gece yatarken uykumda sırtım açılmasın diye eşofman üstünü pantolonuma iyice sokmaya özen gösteriyordum. Kanal 2 projesi suya düşmüştü, gazete maaşıma zam yapmıyordu ve eski sevgilim herkese eşcinsel ve iktidarsız olduğumu söylüyordu. Gecenin bir saatinde koltuk altlarımda çürük kokusuyla uyanıyordum. Eski sevgilimi arıyor ve numarayı tuşlarken bile her ihtimale karşı elimi ahizenin üzerine koyuyordum - ve açtığında kapatıyordum. Böylece ondan intikam aldığımdan emindim.

Yaş günümü bir gün erteledik, çünkü yirmisinin akşamı gazete beni dünyanın yanından sadece her yüzyılda bir geçen bir meteor kuşağına dair bin sözcük yazmam için bir rasathaneye gönderdi. Onlara onun yerine başına darbe alıp bitkisel hayata giren Hebron'lu yerleşimciye dair yazıp yazamayacağımı sorduğumda bunun benim alanıma girmediğini söylemişlerdi. Benim insanlığa dair yazmam gerekiyordu. Her hafta gazete ekinin 16 ve 17'nci sayfaları için insanlığa dair bir şeyler yazmak zorundaydım, güvenlik-suç-finance-siyaset haberlerini okuyanlar fazladan bir şeyler alabilsinler diye: Dünya veterinerler kongresi, evrensel kaykay yarışması, böyle neşeli şeyler işte. Başına tuğla yiyen yerleşimciye dair yazmak için bir hayli ısrar etmiştim. Kendimi onunla özdeşleştirebiliyordum. Onun da benim gibi projesi suya düşmüş, beklentileri kararmıştı. Fakat editörüm beni bir kez daha reddetti ve bu yüzden hiç tanımadığım bir fotoğrafçı ile Hedera rasathanesinin yolunu tuttum. Fotoğrafçı bana gazetenin son bir aydır kafasını fena halde bozduğunu söyledi. Elinde işgal bölgesinde öldürülmüş bir askerin fotoğrafı vardı -şişe geçirilmiş kafasının kanlı ve dehşet verici görüntüsü- fakat editör basmaya cesaret edememiş, fotoğrafın bayağı olduğunu söylemişti.

“David Lynch hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum,” dedi fotoğrafçı, öfkesini kiralık arabanın vites kolundan çıkararak. “Ya da Peckinpah - o da bayağı olsa gerek. Çektiğim o fotoğrafın aslında gazeteye değil, bir müzeye konması gerekir.”

Annemin yaş günüm için nasıl bir şey düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım. Hediye olarak küçük bir kayıt cihazı alacaktı muhtemelen. En çok ihtiyaç duyduğum şey oydu en azından. Bir de havuçlu kek yapacaktı mutlaka, çünkü bayılırdım. Oturup muhabbet edecektik. Kardeşim yaş günüm için Raanana'dan gelecekti. Babam bana benimle ne kadar gururlandığını söyleyecek, yazdığım bütün hikâyeleri sayfalarına yapıştırdığı defteri gösterecekti. Nedenini bilmiyorum ama onuncu yaş günümü hatırlatıyordu bana. Bütün sınıf arkadaşlarım gelmişlerdi ve babam bir sihirbaz tutmuştu o zaman.

Fotoğrafçıyla rasathaneye vardık. Dondurucu bir soğuk vardı ve benim orada takılan bütün meteor hastalarıyla konuşup her şeyi not almam gerekiyordu. Karşılaştığım insanlar bu meteorların gezegenimizin yanından her yüzyılda bir değil, her yedi yüzyılda bir geçtiğini söylediler. Kayıt cihazım çalışmıyordu, her şeyi el yazısıyla not almak zorunda kaldım.

“Olacak iş değil,” diye sızlandı fotoğrafçı. “Batı Şeria’da insanlar birbirlerini boğazlarken ben burada parka giymiş miyop heriflerin teleskop başında otuzbir çekişlerini fotoğraflıyorum. Bu ay kayaları iyi görüntü verir umarım.” Havuçlu kekin yanı sıra annem sevdiğim spagetti ile havuç çorbasından da yapacaktı. Ve o yorgun yürüyüşüyle ne zaman mutfığa doğru ilerlese ben ölmek isteyecektim.

Meteorlar her yedi yüzyılda bir nasıl geliyorlarsa öyle geldiler. Fotoğrafçı bile bok gibi göründüklerini ve kâğıt üzerinde daha da boktan görüneceklerini söyledi. Gelmeleri bu kadar uzun sürecekse, dedi, hiç olmazsa bunu beklemeye değer kılabilirlerdi. Sihirbaz olmadığına göre o meteorlar onun yerine bizim eve gelsinler diye düşünüp duruyordum. Her şeyi dümdüz etsinler. Annemi, kardeşimi, annemin böbreklerindeki kurtçukları, 16 ve 17’nci sayfalar için yazdığım bin beş yüz sözcükle birlikte beni. Bu, herkesi mutlu ederdi. Eski sevgilim bile daha iyi uyurdu o gece. Kardeşimle benim kulaklarımızdan madeni paraların döküldüğü o sihirbazlı yaş günü gibi. Annem ayda yürüyen bir balerin gibi havada süzölmüş, babam hiçbir şey demeyip gülümsemekle yetinmişti.

Hiç

Hiçten yapılmış bir adamı seviyordu. Onsuz birkaç saat geçirmeye görsün, onu hemen bütün bedeniyle özlemeye, polietilen ve betonla kuşatılmış bürosunda oturup onu düşünmeye başlıyordu. Ve her seferinde zemin kattaki bürosunda kahve suyu ısıtıyor, yüzünü buharına tutup onun yanaklarını ve gözkapaklarını okşadığını hayal ediyordu. Oturduğu apartman dairesinin merdivenlerini koşarak çıkmak ve kapıyı anahtarıyla açtığında onu boş yatağının çarşafı arasında çıplak ve bekler halde bulmak için sabırsızlıkla gün bitsin istiyordu.

Dünyada hiçbir şey onu sabaha kadar onunla sevişmekten, olmayan dudaklarının tadına bir kez daha bakmaktan, onun bedeninden geçen o denetlenemez titreme ile kendi bedenine yayılan boşluğu hissetmekten daha mutlu edemezdi. İlk sevgilisi değildi. Pek çokları olmuştu ondan önce; yatağında terleyip inleyenler, canını acıtıncaya kadar mıncıklayanlar, etli dillerini ağzına sokup gırtlığına kadar daldırarak onu neredeyse boğanlar. Farklı şeylerden yapılmış farklı erkekler: etten ve kandan, korkudan, babalarının kredi kartlarından, ihanetten, başkasına duyulan özleminden... Ama geride kalmıştı hepsi. Şimdi O vardı. Bazen, seviştikten sonra, geceyle ıslanmış sokaklarda yürüyüşe çıkarlardı. Birbirlerine sarılıp aynı pançoyu paylaşarak; rüzgâra ve yağmura kayıtsız, temaslarına aşınmış gibi. Adam etraflarındaki insanların sözlerinin farkında bile olmazdı, o da duymuyormuş gibi yapardı. Hiçbir dedikodu ya da kötülük dünyalarına zarar veremezdi.

Annesinin ve babasının, açıkça söylemeseler de, sevgilisinden memnun olmadıklarını biliyordu. Bir keresinde babasının annesine, “Bir Arap’tan iyidir - ya da cankinin birinden,” diye fısıldadığını duymuştu. Tabii ki yetenekli bir doktor ya da genç bir avukatla birlikte olmasını yeğlerlerdi. Ebeveynler kızlarıyla gurur duymak isterler ve hiçten yapılmış bir erkekle bu, hayli güçtü. Adamın onu bir şeyden yapılmış birinden çok daha fazla mutlu etmesine, hayatını anlamla doldurmasına rağmen.

Saatler geçirebiliyorlardı birlikte, birbirlerinin kollarında, tek kelime etmeden; sevgileri ya da konumları değişmeksizin çıplak yatarak. Ve saat onu yataktan kalkmaya çağırdığında onunla birkaç dakika daha geçirebilmek, yanında olabilmek için sabah kahvesinden, yüzünü yıkamaktan, saçını fırçalamaktan feragat ediyordu. Daha merdivenden inip iş yerine gitmek üzere otobüs durağına yürürken kapıya anahtarı sokup çevireceği ve onu karşısında bulacağı anı beklemeye başlıyordu. En ufak bir kuşkusu ya da kaygısı yoktu. Bu sevginin ona hiçbir zaman ihanet etmeyeceğini biliyordu. Kapıyı açtığında ne onu hayal kırıklığına uğratabilirdi ki? Boş bir daire mi? Bezdirici bir sessizlik mi? Buruşuk yatak çarşaflarının arasındaki yokluk mu?

TERMİNAL

Hans ile beyin tümörü dışında ortak yanımda yoktu. O, bozuk İbranice konuşan pörsümüş bir ihtiyardı; bense şişman, aşırı gelişmiş, kırklı yaşlarında bir *sabra*.^[1] Yine de, aynı odayı paylaşmaya başlayalı bir ay bile olmamasına rağmen, iki eski dosttan farksızdık. “Çünkü sen ve ben terminal hasta, ondan,” diye izah etti Hans. Bayılıyordum kırık dökük İbranicesine, özellikle bana “terminal hasta” dediğinde; kalabalık bir havalimanında heyecan verici, farklı bir yere uçmayı bekliyordum gibi.

Satranç oynardık. Hans bir zamanlar Mainz Üniversitesi’nin satranç takımındaymış ve 1935’de üniversite şampiyonu olmuş. “Fakat şimdi, çünkü var kanser beynimde, ben nasıl dersiniz, *idiyotiş*?” Ben mi? Ben tümörden önce de idiyottum. Bazen Hans sıra onda olduğu halde hamlesini yapmayı unuttur, ben onu dürtünceye kadar boşluğa bakarak öylece otururdu. Sonra “Pardon,” diye özür diler ve hiç beklemeden hamlesini yapardı. Oyun sırasında benim de koptuğum olurdu; bazen taşların, özellikle atın nasıl hareket ettiğini hatırlayamazdım ve Hans bana her zamanki sabrıyla hatırlatırdı.

Doktor Arad ileri safhadaki beyin tümörü vakalarında unutkanlığın normal olduğunu söylüyor, beni rahatlatmak için.

İnsanlar Alman Yahudilerinin feci sıkıcı olduğunu söylerler hep, fakat bu doğru değil, Hans için değil en azından. Adam düpedüz şair. Bana Bergen-Belsen’i anlattığı zaman örneğin: “Anna ve küçük Karl’ı aldıkları günü hatırlıyorum. Bilmiyorum bir saniye sonra ne olacak. Saatime bakıyorum ve biliyorum: beş dakika daha tren gelecek, kırk dakika daha Anna’ya sarılacağım, küçük Karl gülecek, her şey yolunda girecek. Birden, yataktayım, tek başıma, ne olacak bilmiyorum. İstiyorum öldürmek kendimi bir şeyden emin olayım diye.”

Hans kalakaldı, gözlerini karşı duvara dikti. Bir an için yine nöbet geçirdiğini, ne dediğini unuttuğunu düşündüm. “Sonra onu gördüm duvarda,” diye devam etti, “*mein Schatten*, nasıl dersiniz, şey... gölgem. Ona baktım ve anladım, gölgem hep benimle. Her zaman biliyorum ne yapmak ister ve onu Almanlar bile alamaz.” Hans elini kaldırdı ve duvarda aynı hareketi tekrarlayan devasa gölgesine baktı. Sonra bana döndü ve “*Zauber*”^[2], diye fısıldadı.

Hans’ın durumu benden kötüydü, idrar torbasının boşaltılması gerektiğinde ben boşaltıyordum. “Pardon,” diyordu her seferinde, hasta olmak onun suçuymuş gibi. Aslında bu, hademe Aşer’in göreviydi, fakat pezevenk günde sadece bir kez ıslak çarşafı değiştirmek için uğrardı. O bok herif ne zaman koğuşa girse ben alçak sesle anasına avradına söverdim, fakat Hans onu savunurdu. “Öfkelenme, Tsvi, o bir *junger Mensch*”^[3], önünde uzun bir hayat var ve biz geldi yolun sonuna.”

Hans bir keresinde bana Tsvi’nin ne anlama geldiğini sordu. Nasıl izah edeceğimi bilemedim. Sonunda yazdığım bir mektubun üzerinden İsrail Posta Müdürlüğü’nün logosundaki geyiği işaret ettim. “Ha, *Hirsh*, güzel hayvan, ama çok az, nesil tükendi neredeyse.” Satranç oynayan beyin tümürlü insanların neslinin de muhtemelen tükenmek üzere olduğunu söyledim. Tekrar geyik resmine baktı ve yüzüne müşfik bir gülümseme yayıldı.

Tuhaftır, birlikte geçirdiğimiz süre zarfında ölümün her an gelip beni alabileceğinin bilincindeydim. Fakat aynı ölümün Hans’ı da ziyaret edebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar gülünç konuşan bir adamın ölebileceği kalan aklıma gelmemişti. Gerçekleştiğinde, gayet sakindim.

Ağlamadım, bağırmadım, hiçbir şey. Aşer girdi koğuşa. “Şu ölen ihtiyarın soyadı neydi?” diye sordu. “Doktor Arad’ın ölüm raporunu yazmak için soyadına ihtiyacı var ve hemşireler yine kâğıtları kaybettiler. Hindisheim miydi? Hindishtreim, öyle bir şey?” Hans’ın gölgesi hakkında söylediklerini hatırlayıp duvara baktım ve sağ elimi havaya kaldırdım, Hans’ın yaptığı gibi. O küçük sinsi gölge isyan etti ve elini başkasının gölgesinin boynuna koymaya karar verdi. Gölgame bile güvenemiyordum artık. Aşer homurdanıp bağırdı. Başkalarının seslerini duydum. İsyankâr gölgame bakıp duruyordum. İstiyorum öldürmek kendimi. Sonra dudaklarım anlamını bilmediğim bir sözcüğü çıkarmayı seçti. “*Zauber,*” diye fısıldadığımı duydum.

YAVŞAK ŞELOMO HOMO

Yedek öğretmen onlara ikişerli sıra olmalarını söyledi. Yavşak Şelomo Homo tek kaldı. “Senin eşin ben olurum,” dedi yedek öğretmen Şelomo’nun elini tutarak.

Birlikte parkta yürüyüşe çıktılar ve Yavşak Şelomo Homo yapay göldeki kayıklara baktı, devasa portakal heykeline baktı. Sonra şapkasına kuş pisledi.

“Bok boku bulur,” diye bağırdı Yuval arkalarından ve bütün çocuklar güldüler.

“Sen onlara kulak asma,” dedi öğretmen, sonra Şelomo’nun şapkasını alıp musluğun altında duruladı. Sonra dondurmacı geldi ve herkes dondurma satın aldı. Yavşak Şelomo Homo çubuklu dondurmasını yedi ve bitirdiğinde çubuğunu iki kaldırım taşının arasına sıkıştırıp roketmiş gibi yaptı. Diğer çocuklar çimlerin üzerinde oynuyorlardı, kaldırımında sadece Yavşak Şelomo Homo ile sigara içen ve hayli yorgun görünen yedek öğretmen vardı.

“Neden bütün çocuklar benden nefret ediyor?” diye sordu Yavşak Şelomo Homo.

“Ne bileyim ben?” dedi yedek öğretmen omuz silkerek. “Ben yedek öğretmenim sadece.”

YOLCULUK

“Yolun böyle olmadığından emin misin?” diye sordu Daniel tereddütle. “Uzakta bazı ışıklar görüyorum.” Kılavuz sessizce yürümeye devam etti ve Daniel, başka seçeneği yokmuş gibi, peşinden gitmeyi sürdürdü. Etraflarındaki durağanlık sinir bozucu ve bunaltıcıydı. Kılavuzun bir şey söylemesi için çok şey verebilirdi Daniel. Fakat kılavuz tek kelime etmeden yürümeye devam etti. Daniel kendini konuşmak zorunda hissetti. “Ailem benim hukuk ya da muhasebe okumamı istedi, biliyor musun? Notlarım gayet iyiydi. Hukuk için hazırlık sınıfına girdim, hiç zorlanmadan,” dedi Daniel, kılavuzla göz teması kurmaya çalışarak. Fakat kılavuz bakışlarını yerden ayırmıyor, yılan izi sürer gibi bütün izleri inceliyordu.

“Sonra bir kütüphanenin flüoresan lambasıyla aydınlatılmış bodrum katında kitapların arasına gömülmenin âlemi var mı, diye sordum kendime.” Daniel karşılık almayacağını bile bile devam etti: “Gencim henüz. Dünya bana ait bir istiridye ve içi kimsenin görmediği şeylerle dolu. Benim gelmemi bekleyen yerler var. Burası, örneğin.” Daniel kollarını uzattı, etrafındaki tuhaf manzarayı kucaklamak istercesine.

“Varmadık henüz. Yakın ama.” Kılavuzun ağzından çıkan ilk sözcükler bunlardı.

“Affedersin,” dedi Daniel, “kendimi kaptırmışım.”

Yürümeye devam ettiler. Sessizlik sırt çantasından daha ağırdı Daniel için. Alnının terini silmek için yürümeye ara verdi ve kendini konuşurken buldu yine, bu kez fısıltıyla: “Askerden terhis olduktan iki ay sonra Tayland’a gittim; bütün o gizli yerleri aramaya, anlıyor musun?” Durdu ve iç geçirdi. Kılavuz arkasına bile dönmedi. “Her yerde benim gibi yeni bir kıta keşfetmek üzere olduğundan emin yürüyüşçülerle karşılaştım.” İnanamadığını ifade eden bir biçimde başını salladı. “Bütün öğrenci yurtları, bütün şelaleler, bütün palmiye ağaçları turist kaynıyordu: İsveçliler, Almanlar, İsrailliler. Özellikle İsrailliler. Hepsi bakir toprakların peşindeydi ve sonunda bir el iskambil ile birkaç kadeh portakallı cine fit oluyorlardı. Uzak Doğu devasa bir kampingden farksız.”

Kılavuz durakladı, elini ensesine götürdü ve dondu kaldı. Daniel önce kılavuzun az önce söylediklerini kafasında harmanladığını sandı. Fakat kılavuz yıldızları inceledikten sonra yürümeye devam etti ve Daniel’i düzgün, açık bir kumsala çıkardı. “Sonra Güney Amerika’ya gittim,” diye devam etti Daniel. “Aradığım yeri orada bulabileceğimi sandım. Kendime ait bir yer. Fakat orada da insanlar Camel sigarası içiyor, sırtına şaplak atıp İsrail’in neresinden olduğunu, askerliğini hangi birlikte yaptığını falan soruyorlardı. Daha fazla dayanamadım. Sırt çantamı kaptığım gibi ormana yollandım. Ne pusula, ne harita, ne de kılavuz. Kaybolmayı umursamadan. Dört gün dolandım. Yemek yemeyi, sivrisinekleri, yılanları falan aklımdan bile geçirmedim. Yalnızdım. Sonra ormanda bir açık alan gördüm. Ortasında devasa bir ağaç vardı, tek başına duruyordu. O açıklığın yuvam olacağına karar verdim. Orada yaşayacaktım. Ben ve ağaç. ‘Robinson Crusoe ben,’ dedim ağaca. ‘Sen kimsin?’ Cevap vermedi.” Kıkırdadı Daniel. “Aynı senin gibi. Belki kendi başına yaşamayı yeğliyordu, bensiz. Etrafında birkaç kez dolandım, gövdesine ve dallarına dokundum. Gövdesinin alt kısmında fark edilmesi güç bir iz gördüm. İncelemek için eğildim. Şaşkınlığımı tahayyül et. Biri çakıyla bir şeyler kazımişti. Kabuk büyüyüp yazıyı saklamaya çalışmıştı ama yine de bütün sözcükleri çıkarabildim: NİR DEKEL, 5 AĞUSTOS, PARAŞÜTÇÜLER KRALDIR. Sırt çantamı yüklenip ormanda etrafımı kollayarak yürümeye başladım. Ağaçlar dallarıyla sırtımı tokatlıyorlardı sanki; timsahlar göz kırpıp askerliğimi nerede yaptığımı bilmek istiyorlardı; akrepler bana bir votka portakal doldurmak

üzereydiler. Bütün orman birden Nir Dekel'in benim için tasarladığı devasa bir şakaymış gibi göründü. Sonunda kente döneceğimi biliyordum. Dünya o kadar küçülmüştü ki artık kaybolmaya olanak kalmamıştı. Hele de amatörsen. Gözyaşlarına boğuldum.”

Daniel derin bir soluk alıp ciğerlerine deniz havası çekti. “Bu da hikâyenin sonu. Eve döndüm ve kaydımı yenileyip okula yazıldım.” Saatine baktı. “Dört günüm kalmıştı ki bana senden bahsettiler, insanları nasıl kaybettiğinden, profesyonel bir—”

“Geldik,” dedi kılavuz ve durdu.

Daniel şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Burası mı? Fakat buradan ışıklar görünüyor, insanların sesleri duyuluyor. Bak, elektrik santrali orada,” dedi dumanlar çıkaran bacayı işaret ederek.

“Yakın gibi görünebilir, fakat buraya bugüne dek kimse gelmedi,” dedi kılavuz katıyetle, katranlı toprağa daha yakından bakmak için çömelerek. “Kimse de gelmeyecek.”

“Tel Aviv’e bu kadar yakın olmasına rağmen kimse gelmeyecek, öyle mi? Nasıl olur?”

“Biliyorsam siksınler beni.” Kılavuz omuz silkip Daniel’e göz kırptı. “Belki herkes Tayland’dadır.”

“Ya ben? Ben bir şekilde Tel Aviv’e yolumu bulurum.”

“Deneyebilirsin,” dedi kılavuz gülümseyerek. Sonra doğruldu, Daniel’e sırtını dönüp yürüdü. Hafif adımları iz bırakmadı kumsalda. Daniel bir baktı ki gitmiş.

TAVLA CANAVARI

Bütün zamanların en iyi Aşkenaz tavlacısı Uzi'ye

“Çift,” diye böğürdü tavla canavarı yaralı bir hayvan gibi, sesi tehdit ve beddua dolu. “Çift,” diye haykırdı yine. Yoldan geçenler durdular. Pencerelede meraklı komşuların başları belirdi. Bütün sokak dondu. Zar şakırtısından başka ses duyulmuyordu. “Çift,” diye bağırdı tavla canavarı üçüncü kez, sonra sıkılı yumruğunu takkesine dokundurdu ve yoğun bir odaklanmayla zarları tavlanın yan tarafına fırlattı, görünmez bir hedefe isabet ettirmeye çalışmış gibi. Daha zarlar durmadan çift geleceğini biliyordu Lior.

“Dört car,” dedi tavla canavarı. “Bana bir gofret borçlusun.” Ayağa kalkıp domatesleri istiflemeye gitti.

“Liori'mizin bütün harçlığını kumara yatırmasından hiç hoşnut değilim,” dedi Lior'un annesi. “Okuldan sonra bir aktiviteye katılsa kötü mü olur? Sarah'nın Yaniv'i akordeon çalıyor, Stein'lerin oğlu bilgisayar kursuna gidiyor. Benim oğlum ise öğleden sonralarını sebze ve meyve satan bir haydutla ilkel oyunlar oynayarak geçiriyor—”

“Ziva, abartıyorsun,” dedi Lior'un babası, sözünü keserek. “David haydut değil, dindar bir adam ve ben Lior'un arada sırada tavla oynamasında bir sakınca göremiyorum—”

“Değil mi? *Haydut* değil mi? Saf bir çocuğun son kuruşunu almak haydutluk değilse nedir? Ya yüzündeki o yara izi - tıraş sırasında mı oldu sanıyorsun?”

“Gerçekten, Ziva, adil ve arkadaşça bir oyun. Tanrı aşkına, büyütme. Gofretine oynuyorlar alt tarafı.”

“Bu kadar adilse neden hep Lior kaybediyor?”

Ve tekrar söylenmeye başladı.

Başka birine sıradan bir gün gibi gelebilirdi. Parlak güneş, hafif bir esinti, herhangi bir gün. Fakat Lior biliyordu o günün özel olduğunu. Elindeki zarlara düşüş diye fısıldıyordu ve pulları tam istediği gibi dizilmişti. Bir kadın dükkâna girip salatalık istedi. “Salatalık yok,” dedi ona tavla canavarı. “Kapalıyız.”

“Ne demek istiyorsun? Bir kasa dolusu salatalık var burada ve saat henüz beş—”

“Bayan,” diye bağırdı tavla canavarı; terli alnındaki damar çatlamak üzereydi. “Şimdi oynuyoruz. Dükkân kapalı.”

“Oğlum bugün askerden izine geliyor,” dedi kadın şansını deneyerek, “bayılır salatalık çorbasına, özellikle bu sıcakta—”

“Kapalı!” diye tekrarladı canavar, tavlaya bakarak. Bunu yaparken eli farkında olmadan solundaki kavun bıçağının sapını okşadı.

“Haklısınız, Bay Tsviti,” dedi kadın. “Bir seferlik de şnitzel yiyiversin. Günümüz çocukları çok şımarık.”

Kadın gitti. Oyuna devam ettiler ve Lior kendisine gereken zarları atmaya devam etti. Havadaki soğan ve lahana kokularının üzerinde yeni bir koku vardı artık. Zafer kokusu.

“Çift,” diye haykırdı Lior tiz sesiyle, yumruğunu canavarın yüzüne doğru sallayarak. “Çift,” diye tekrarladı, itaatkâr zarlara buyurarak. Zarlar bir an için kararsız biçimde döndüler, isyan etmeyi tasarlarmış gibi, fakat sonra akılları başlarına geldi ve durdular.

“Dübeş. Mars oldun,” dedi Lior. “Bana iki gofret borçlusun.” Sonra kalkıp bir erik almaya gitti.

“Dükkâna göz kulak ol,” dedi canavar ve omuzları çökük bir halde dışarı çıktı. Döndüğünde her zamanki David’di ve elinde iki gofret vardı. “Bugün şanslıydın. Alışma,” dedi David. Ne alnındaki damarın ne de takkesine dokunmanın yararı olacaktı artık. Tavla canavarı hüsrana uğramıştı.

BİR ŞEY AHLÂKI

Televizyondaki adam askeri mahkemenin kız askeri öldüren Arap’a idam cezası verdiğini söyledi, bir sürü insan televizyona çıkıp bunu tartıştı ve haberler bu yüzden on buçuğa kadar uzadı; bu nedenle *Mavi Ay* dizisini iptal ettiler. Babam buna o kadar hiddetlendi ki evin içinde piposunu yaktı ve evi kokuttu. Bunu yapmaması gerekiyor çünkü büyümemi engelliyor. O ve onun gibi manyakların Likud’a oy vererek ülkeyi İran’a döndürdüğünü söyleyerek anneme bağırdı. Hepimizin bunun bedelini ödeyeceğini ve bizim bir Şey ahlâkımızı -sözcüğü hatırlamıyorum- bozduğunu söyledi, her ne demekse. Amerika buna izin vermeyecekti.

Ertesi gün okulda bize bundan söz ettiler ve Tsiyyon Şemeş bir adamı astığında kamışının kalktığını söyledi, porno filmlerdeki gibi. Sınıf öğretmenimiz Tzilla onu bu yüzden sınıftan attı. Sonra idam cezası hakkında değişik görüşler olduğunu ve lehte ya da aleyhte nasıl bir sav sunulursa sunulsun, herkesin bu konuda kendi vicdani kararını vermesi gerektiğini söyledi. Aynı sınıfta üçüncü yılını okuyan geri zekâlı Tsaki gülmeye başladı ve Arapların kararlarını kalpleri durduktan sonra vereceklerini söyledi. Tzilla onu da sınıftan attı. Daha fazla saçmalık dinlemek istemediğini ve normal derse döneceğini söyleyip bizi bir ton ev ödeviyle cezalandırdı.

Okuldan sonra büyük çocuklar birini astığında boğulduğu için mi yoksa boynu kırıldığı için mi öldüğünü tartışmaya başladılar. Sonra bir karton çikolatalı sütüne iddiaya girdiler ve bir kedi yakalayıp basketbol potasına astılar. Kedi çığlık atıyordu ve sonunda boynu gerçekten de kırıldı. Fakat Mickie mızıkçısı kedinin boynunun Gabi ipi çektiği için kırıldığını söyleyerek çikolatalı süt almayı reddetti. Deneyin kimsenin ellemeyeceği yeni bir kediyle tekrarlanmasını istedi. Fakat herkes onun mızıkçının teki olduğunu biliyordu, bu yüzden sütü almak zorunda kaldı. Sonra Nisim ile Ziv kedinin kamışının sertleşmediğini ve yalancının teki olduğu için Tsiyyon Şemeş’i marizlemeleri gerektiğini söyledi. Mihal -okulun en güzel kızı muhtemelen- yanımıza geldi ve iğrenç olduğumuzu, hayvanlardan farkımız olmadığını söyledi. Ben kustum, ama onun yüzünden değil.

ŞAPKA NUMARASI

Gösterinin sonunda şapkadan tavşan çıkarıyordum. O numarayı her zaman sona saklardım, çünkü çocuklar hayvanlara bayılırlar. En azından ben çocukken hayvanlara bayılırdım. Böylece gösteriyi yüksek bir noktada tamamlıyordum, tavşanı çocuklar okşasın ve beslesin diye dolaştırarak. Eskiden öyleydi. Şimdiki çocuklar daha zor. Heyecanlanmıyorlar, ama yine de tavşan numarasını sona saklıyorum. En sevdiğim numaradır. Daha doğrusu, öyleydi. Elimi şapkaya sokarken gözlerimi seyircilerden hiç ayırmaz, Kazam'ın kulaklarına temas edinceye kadar şapkanın dibinde aranırdım.

Ve sonra, “A-la-Kazeem–a-la-Kazam!” ve işte tavşan. Her seferinde şaşıırırlar. Sadece onlar değil, ben de. Elim şapkanın içindeki o komik kulaklara her temas ettiğinde kendimi gerçek bir sihirbaz gibi hissedirim. Nasıl yapıldığını bilmeme rağmen, masadaki boşluk falan, yine de gerçek sihir gibi gelir.

O cumartesi akşamı banliyöde şapka numarasını sona sakladım, her zaman yaptığım gibi. Doğum günü partisindeki çocuklar inanılmaz donuk görünüyorlardı. Bazıları bana sırtını dönmüş televizyondaki Schwarzenegger filmini izliyorlardı. Doğum günü çocuğu bile salonda yoktu, yeni bilgisayar oyununu oynuyordu. Kala kala dört seyircim kalmıştı. Aşırı sıcak bir gündü. Sihirbaz kıyafetimin altında deli gibi terliyordum. Bütün istediğim gösteriyi tamamlayıp eve gitmekti. Üç ip numarasını atlayıp şapkaya geçtim. Elim şapkanın içinde kayboldu ve bakışlarım gözlüklü tombul kıza odaklandı. Kazam'ın kulaklarının yumuşak teması beni şaşırttı, her zaman şaşırttığı gibi. “A-la-kazeem–a-la-Kazam!” Bir dakika sonra cebimde üç yüz şekellik çekle orayı terk edecektim. Kazam'ı kulaklarından çekip çıkardım ve bir tuhaflık hissettim, daha hafifti sanki. Gözlerimi seyircilerden ayırmadan elimi havaya kaldırdım. Birden kolumda bir ıslaklık duydum ve tombul kız çığlık atmaya başladı. Sağ elimde, uzun kulakları ve kocaman açılmış tavşan gözleriyle Kazam'ın başını tutuyordum. Başını ama sadece, gövdesi yoktu. Baş ve çok fazla kan... Tombul kız çığlık atmaya devam ediyordu. Bana sırtını dönmüş televizyon seyreden çocuklar arkalarına dönüp alkışlamaya başladılar. Öteki odada yeni bilgisayar oyununu oynayan doğum günü çocuğu geldi ve kopuk başı görünce parmaklarını ağzına sokup tiz bir ıslık öttürdü. Öğle yemeğimin gırtlığıma doğru yükseldiğini hissettim. Sihirbaz şapkamın içine kustum ve kusmuk kayboldu. Çocuklar kendilerinden geçtiler.

O gece gözüme uyku girmedi. Takımlarımı defalarca kontrol ettim. Olanlar için bir açıklama bulamıyordum. Kazam'ın gerisini de bulamadım. Sabah olduğunda sihirbazlık dükkânına gittim. Onlar da şaşırdılar. Bir tavşan satın aldım. Adam bana kaplumbağa satmaya çalıştı. “Tavşanların modası geçti,” dedi, “şimdilerde kaplumbağalar revaçta. Ninja olduğunu söyle onlara, bayılırlar.”

Yine de bir tavşan satın aldım ben. Onun da adını Kazam koydum. Eve vardığımda telesekreterimde beş mesaj vardı. Hepsi iş teklif ediyordu. Gösteriye tanık olan çocukların mesajları. Çocuklardan biri tavşanın başını partide yaptığım gibi orada bırakmamı istiyordu. İşte o zaman fark ettim giderken Kazam'ın başını almadığımı.

Bir sonraki işim çarşamba günüydü. Savyon Tepesi'nde on yaşında bir çocuğun doğum günü partisi. Gergindim gösteri boyunca. Bir türlü havaya giremiyordum. Kupa Kızı numarasını elime yüzüme bulaştırdım. Şapka aklımdan çıkmıyordu. Sonunda sıra geldi: “A-la-Kazeem–a-la-Kazam!” Seyircilere delici bir bakış atıp elimi şapkanın içine daldırdım. Kulakları bulamadım, fakat gövdenin ağırlığı doğrudu. Pürüzsüz, fakat doğru ağırlık. Ardından çığlıklar yine. Çığlıklar, fakat alkışlar da. Tavşan değildi bu kez elimde tuttuğum, ölü bir bebektir.

O numarayı yapamıyorum artık. Eskiden çok severdim. Şimdi düşünmek bile ellerimin titremesine yetiyor. O şapkadan başka ne tür korkunç şeyler çıkarabileceğimi düşünüyorum, şapkanın içinde bekleyenleri. Dün gece düşümde elimi şapkaya daldırdığımı ve bir yaratığın dişlerini elime geçirdiğini gördüm. O karanlık yere elimi böyle tasasızca sokmama şimdi şaşıyorum. Gözlerimi kapatıp nasıl bu kadar rahat uyuyabilmişim?

Gösteri yapmayı bütünüyle bıraktım artık, fakat umursamıyorum. Çalışmıyorum artık, ama onun da önemi yok. Bazen evde sihirbaz kıyafetimi giyiyorum, gırgır olsun diye, ya da şapkanın altındaki masa boşluğunu kontrol ediyorum. O kadar. Onun dışında sihirbazlık numaralarından uzak duruyorum. Her şeyden uzak duruyorum. Uyanık kalıp tavşanın başını ve ölü bebeği düşünüyorum. Bir bulmacanın ipuçlarıydılar sanki. Sanki biri bana tavşan ya da bebek olmanın zamanı değil demeye çalışıyordu. Ya da sihirbaz olmanın.

EFANE SÜT

Onu köpek gibi vurdular, beni tokatladılar. Hep öyle olur zaten - erkekleri köpek gibi vururlar ve kadınlar tokatlanır. “Hak etmene rağmen seni öldürmeye yüreğim elvermiyor,” dedi liderleri ki tuhaftır, en kısılarıydı. “Sana tecavüz bile etmeyeceğiz,” diye ekledi. Gözlerindeki bakıştan kendini prens sandığı anlaşılıyordu, fakat ona inceliğinden ötürü teşekkür edeceğime ağlamaya başladım. Kadın olmak zor, bütün o tokatlanmalar ve kaybettiğin erkekler. Erkeksen seni gecenin bir yarısı yatağından kaldırırlar, dışarı sürüklerler ve pat, biter. Fakat kadınsan, asla bitmez. “Ağlamak doğal,” dedi liderleri, başımı okşayarak. “Şok yüzünden.” Sonra yineledi. “Sana tecavüz bile etmeyeceğiz. Hak etmene rağmen.” Sonra gittiler. Korktuklarından değil, erkekler hiçbir şeyden korkmazlar. Belki yeterince minnet göstermemiştim. Alet edevat kutusundan küreği alıp toprağın yumuşak olduğu yerde bir çukur kazmaya koyuldum. Üç saatimi aldı, ellerim su topladı. Bir insanı alacak büyüklükte bir çukur kazmak kolay değil, özellikle erkeğim gibi azman biriye. Cesedini çukura sürükledim, fakat onu toprakla örtecek gücüm kalmamıştı, bu yüzden çiçekli yorganımızı örtüp rüzgârda uçmaması için üzerine çocukların geçen sene evlilik yıldönümümüzde hediye ettikleri espresso makinesini koydum. Eski bir numaradır; babam öldüğünde annem de aynı şeyi yapmıştı. Sonra mutfığa gittim, buzdolabından bir kutu efsane süt çıkarıp iki bardak içtim ve hafifçe geçirdim, kadın geçirtisi. O geçirdiği zaman bütün ev sarsılırdı. “Domuzluk yapma,” derdim ona, gülerdi. Yatağa girdim, fakat zordu erkeksiz uyumak, hele o soğuk gecede yorgan olmadan. Sonunda uyuduğumda rüyamda bizi gecenin bir yarısı sokağa sürüklediklerini ve beni, bir kez olsun, köpek gibi vurduklarını gördüm; tokadı yiyen ve “sana tecavüz etmeyeceğiz” denen ve efsane süt içen o’ydu bu kez ve bu beni o kadar heyecanlandırdı ki ıslanmış uyandım, sadece bir kadının ıslanabileceği şekilde.

ÖZEL RÖPORTAJ

Duvar yıkıyordum.

Bütün kadın muhabirler fahişedir ve ben duvar yıkıyordum. Dört ay olmuştu gideli. Önce fiziksel bir iş yapmanın beni yatıştıracağını düşünmüştüm ama beni daha da düşürmekten başka bir etkisi olmamıştı henüz. Yıkmakta olduğum duvar oturma odasıyla yatak odasının arasındaydı. Bu yüzden balkon hep arkamdaydı. Fakat hatırlıyordum. Görmek gerekmez hatırlamak için. Geceleri balkonda nasıl oturduğumuzu hatırlıyordum.

“Bak, yıldız kayıyor,” demişti. “Dilek tutmalıyız. Hadi,” demişti beni ensemden öperek, “bir dilek tut.”

“Peki,” demiştim, “tutuyorum.”

“Ne diledin?” diye sormuştu kollarını boynuma dolayarak. “Bana söylemeyecek misin? Hadi, söyle.”

“Hep böyle olmasını diledim, şimdi olduğu gibi.” Saçını okşadım. “Hafif bir esinti. İkimiz balkonda.”

“Hayır,” dedi beni iterek, “bu iyi bir dilek değil. Başka bir şey dile, sadece kendin için.”

“Tamam, olur,” dedim gülerek, “bir düşüneyim. Bir FZR 1000. Bir Yamaha FZR 1000 diliyorum.”

“Motosiklet mi?” Şaşkınlıkla baktı bana. “Eline bir dilek tutma fırsatı geçiyor ve sen motosiklet diliyorsun, öyle mi?”

“Evet, sen ne diledin?”

“Söylemem,” dedi, yüzünü kazağına gizleyerek. “Söylersen hiçbir zaman gerçekleşmez.”

Fakat söylemezsen, belki gerçekleşir. İki ay sonra şu büyük günlük gazetelerden birinde çalışmak için Tel Aviv’e taşındı, Hadera’daki yerel paçavra gazete sonrasında. Bir gün birden çekti gitti, hiçbir şey demeden. Ailesi bana adresini vermeyi reddetti. Benimle konuşmak istemiyordu dediklerine göre.

“Neden?” diye sordum babasına. “Kalbini mi kırdım? Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Bilmiyorum,” dedi, omuz silkerek. “Benden sana bu kadarını söylememi istedi.”

“Söyleyin, Bay Brosh,” dedim, öfkelenmeye başlayarak, “kızınızın iki yıllık birlikteliğimizden sonra hiçbir neden göstermeden benimle konuşmayı reddetmesi normal mi sizce? Bir açıklamayı hak etmiyor muyum?”

“Bu adil değil, Eli,” dedi babası, kapının tokmağına yaslanarak. Konuşma evlerinin kapısında cereyan ediyordu. “Gerçekten adil değil,” dedi, elini kel başında gezdirerek. “Seni terk eden ben değilim. Ben sana hiç kötülük yapmadım, değil mi? Bana karşı takındığın bu tonu hak etmiyorum.” Haklıydı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Özür diledim ve yürüyüp gittim. Birden üzgün bir ifade belirdi yüzünde.

Sonra O’na gazete vasıtasıyla ulaşmaya çalıştım. Fakat bana ev numarasını vermiyorlardı ve hiçbir zaman bürosunda değildi. Ben de mesaj bıraktım. Binlerce mesaj bıraktım, fakat aramadı. Birkaç ay sonra tadilata giriştim.

İnsanlar bağışıyorlardı. Duvara vurduğum balyoz darbelerinin arasında birden dışarıdan bağıış sesleri geldi, evimin yakınından. Dışarı çıktım. Kavşağın biraz ilerisinde, otuz metre kadar uzakta, iki kişi yerde yatıyordu. Bir kadın çığlık atarak bana doğru koşmaya başladı, yeşil yün bereli bir adam da peşinden koştu. Aramızda on metre kadar mesafe kaldığında adam kadına yetişip saçından kavradı. Birden kadının boğazında parlayan bıçağı gördüm. Ve kan, litrelerce kan. Kadın dizlerinin üzerine yığıldı, adam kadının kolunu geriye büktü ve bıçak kayboldu. Kadın kaldırımında öylece yatıyordu. Bıçaklı adam bana bakıyordu şimdi ve yavaşça bana doğru yürüdü, yavaşça ama. Kaçmak istedim, fakat ayaklarım kımıldamadı. Adam elim sende oynayan iki çocukmuşuz gibi küçük adımlar atarak yaklaşmaya devam etti. Bütün bu süre zarfında içimden, “Bu işte bir tuhaflık var,” diye geçiriyordum, “neden bu kadar yavaş yürüyor? Kadının arkasından çılgın gibi koştu oysa. Ben ayağımnda terlikle öylece duruyorum ve onun elinde yirmi santim uzunluğunda bıçak var. Neden korkuyor? Neden gelip beni bıçaklamıyor?”

Sonra adamın kaldırımından yola indiğini gördüm; yavaş, çok yavaş adımlarla etrafımdan dolanmaya çalışıyordu. Elimdeki beş kiloluk balyozun yarı farkındaydım, onu gözlerimle izledim. Sonra ona doğru bir adım attım ve balyozu kafasına indirdim.

Hareket etmiyordu. Kaldırıma oturdum. Elinde bir kola şişesiyle bakkal geldi. Kolanın parasını ödemek için elimi eşofmanımın cebine attım. Elimi tutup para çıkarmama engel oldu.

“Boş ver,” dedi. “Benden olsun.”

“Yapma, Gabi,” dedim, “izin ver de parasını ödeyeyim.” Fakat elimi bırakmadı, ısrar etti. “Hesabıma yaz öyleyse,” dedim. Susamıştım ve içmeye başlamadan önce hesap işini açıklığa kavuşturmak istiyordum, henüz pazarlık edebilecek durumda iken.

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi, “hesabına yazarım.”

Önce fotoğrafçılar geldi, polisten bile önce. Motosikletlerle; ikisi bir 600F Honda ile, biri Harley ile. Uzun saçları ve dövmeleleriyle Hell’s Angels çetesinin üyelerini andırıyorlardı.

“Balyozu şöyle onu tehdit ediyormuş gibi tutarak poz verebilir misin, bir fotoğraf çekelim?” dedi Harley’li tip. Kabul etmedim. “Emin misin? Görsellik açısından çok etkili olur,” dedi.

“Boş ver görselliği,” dedi Gaby. “Gerçek bir şey görmek ister misin? Onu benim dükkânın önüne taşıyın.”

Sonra polisler geldi, ardından da gazete muhabirleri. Bütün gazete muhabirleri fahişedir.

Bütün gazetelerin muhabirleri oradaydı. Onlarla konuşmayı reddettim. Televizyon ve radyo kanallarından da gelmişlerdi. Hayır, bile demedim onlara, elimi havaya kaldırıp uzaklaştım. Televizyoncular Gaby’nin yanına gittiler ve herkes onları izledi. Yakamdan bir türlü düşmeyen *Ma’ariv* muhabiri dışında.

“Hey sen, dört göz,” diye bağırdım kayıt cihazını bir polis memurunun gırtlığına sokmaya çalışan muhabirin birine. “Buraya gel.” Gözlüklü tip polisi cümlesinin yarısında terk edip hemen yanıma

geldi.

“Sen *Yediot* muhabirisin, değil mi?” diye sordum.

“Evet, *Yediot*,” dedi soluk soluğa, kayıt cihazını açmaya çalışarak.

“Hey, onunla konuşuyorsun da benimle niye konuşmuyorsun?” diye sordu *Ma’ariv*’in baş belası muhabiri.

“Çünkü içimden öyle geliyor, tamam mı?” Sabrımı yitirmeye başlamıştım. “Çünkü senin gazeten boktan. Ne önemi var nedeninin? Lütfen. Beni rahat bırak.”

Gözlüklü muhabire beni kalabalıktan uzağa izlemesini işaret ettim, fakat *Ma’ariv* muhabiri tutkaldan farksızdı. “Onların tirajı daha yüksek olduğu için, değil mi?” dedi gücenik bir sesle. “Tiraj yüzünden değil mi, megaloman herif? Büyük oynamak istiyorsun, değil mi? Bütün arkadaşların ne kadar kahraman olduğunu öğreysin diye, değil mi?” Tükürdü ve gitti.

“Tamam,” dedi gözlüklü muhabir, “önce sana sormak istediğim—”

“Önce, beni dinle,” dedim. Kayıt cihazını elinden kapıp kapattım. “Şimdi editörüne git ve onlara özel bir röportaj vereceğimi söyle. Özel, anladın mı? Ne televizyona konuşacağım ne kablolu yayına ne de *Ma’ariv*’e. *Anneanneme bile konuşmayacağım*. Fakat bir şartla—”

“Para ödemiyoruz,” dedi gözlüklü tip. “İlke meselesi. Haber karşılığında para ödemeyiz.”

“Beni bir saniye dinler misin, moron?” dedim. Kafam gerçekten bozulmaya başlamıştı. “Paranızı istemiyorum. Sadece röportajcıcıyı seçmek istiyorum. Anladın mı? Editörüne bir şartla röportaj yapmaya hazır olduğumu söyle. Röportajı Dafna Brosh yapacak.”

“Brosh,” dedi Gözlük, başını kaşıyarak. “Şu yeni kız mı? Çekmecedeki en keskin bıçak olduğu söylenemez.”

“Röportajı O yapacak. Editörüne söyle.”

“Affedersin,” dedi Gözlük. “Biraz yersiz olacak biliyorum, ama sünnetçi kartelinin ipliğini pazara çıkardığım haberimi okudun mu?”

“Dafna Brosh,” diye tekrarladım, ona başka seçim bırakmayarak.

Apartmanıma girebilmem için Gaby’nin çevresinde birikmiş kalabalığın etrafından dolanmak zorunda kaldım. Bağırıp çağırıyorlardı. Gaby de ortalarında durmuş ellerini sallıyordu. İyi vakit geçiriyor gibiydi. Biraz geç kalmış olan askeri radyo kanalından iki kişi ellerinde mikrofonlarla çemberi kırmaya çalışıyor, fakat başaramıyordu. Biri, uzun boylu olan, yabancı kanallardan birinin kameramanının dirseğini yüzüne yedi. Burnundan kan boşaldı, gözleri sulandı ve yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Öteki yöne yürüyüp apartmanıma bir alt sokaktan ulaşmaya karar verdim. “Megaloman!” diye bağırdı *Ma’ariv* muhabiri arkamdan.

Geldi. Biliyordum geleceğini. Siyah bir mini etek vardı üzerinde. Saçını topuz yapmıştı. “Kahve ister misin?” diye sordum, sakın görünmeye çalışarak. “Kahve suyu koyayım mı?” Başını salladı. Masaya oturdu ve çantasından küçük bir kayıt cihazı çıkardı. Masanın üzerinde iri sıva parçaları vardı. Odanın ortasındaki yarısı yıkık duvarla bombalanmış bir mekânda gibiydik.

“Emin misin?” diye sordum. “Gidip kahve suyu koyacağım.”

Bu kez daha sert salladı başını, asabi. “Röportaj,” dedi, “röportaj için geldim.” Kayıt cihazını masanın üzerine koydu.

1. RÖPORTAJ

–Neden?

–Sana beni neden terk ettiğini sormaya hakkım yok mu?

–Omuz silkme. Cevap ver. En azından cevabı hak ediyorum.

Seni incitmek istemiyorum. Şimdi değil. Bir anlamı yok.

–İncit beni, kahrolasınca, incit. Yaptığından daha kötü olamaz.

Çünkü sen bir hiçsin, oldu mu? Bir hiçsin. Çünkü hiçbir şey istemiyorsun. Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmek istemiyorsun, hiçbir şeyde başarılı olmak istemiyorsun, bir şey olmak istemiyorsun. Tek istediğin kıcının üzerine oturup birlikteliğimizin ne kadar güzel olduğunu söylemek. Güzel olan bir şeyler yapmaktır, bir şeyleri başarmaya çalışmak, fakat sen? Düş kurmayı bile bilmiyorsun. İnsan değilsin sen, bir hiçsin. Tek bildiğin şu balkonda oturup kolunu omzuma dolamak ve “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,” demek. Ben oyuncak bir ayı değilim, biliyor musun? Barbie bebek değilim. Ve senden farklı olarak, evde oturup romantik takılmaktan biraz daha fazlasını amaçlıyorum.

–Beni hâlâ seviyor musun?

–Beni hâlâ biraz olsun seviyor musun?

–Beni hiç sevdin mi?

–Hey, yapma, ağlama. Kesiyorum. Kestim. Bak. Hadi, sorularımı sor.

2. RÖPORTAJ

–Olayın gerçekleştiği saatte sokakta ne yapıyordun?

Hiçbir şey.

–Bir yere mi gidiyordun?

Hayır. Bir yere gitmiyordum. Bağrıışları duyunca dışarı çıktım.

–Ya balyoz?

Kafasına indirdim balyozu. Tanrım, hatırlamaya çalıştığımda çok uzak bir şeymiş gibi geliyor bana, bir film sahnesi gibi.

–Evet, fakat neden elinde balyoz vardı?

Tadilat yüzünden. Oturma odasıyla yatak odasının arasındaki duvarı yıkıyordum.

–Balyozu kafasına indirmeden önce ona baktın mı? Yüzünü gördün mü?

Evet, tombulca bir yüzü vardı. Gözleri iri ve kahverengi, seninkiler gibi. Dudaklarını büzmüştü, bir şeyler yolunda değilmiş gibi. Kabızmış gibi, ıkınıyormuş gibi.

–Balyozu kafasına indirirken aklından ne geçti?

Hiçbir şey.

–Hiçbir şey deme. Bir şey geçmiştir aklından.

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.

–Bakkal Gaby ile konuştum. Bana o Arap adamın senin yanına bile yaklaşmadığını söyledi, elindeki balyozu görünce korkmuş ve yanından dolanıp uzaklaşmaya çalışmış. Fakat sen yine de adamın kafatasını parçaladın. Bekleyebilirdin, orada durmaya devam etseydin uzaklaşacaktı. En azından benim tanıdığım Eli öyle yapardı.

–Seni düşünüyordum.

Dışarıdan motosikletin sesi geldi. “Fotoğrafçı,” dedi. “Onun da adı Eli.”

“Nasıl bir motosikleti var?”

“Ne anlarım ben motosikletlerden?”

“Sordum sadece. Belki biliyorsundur diye düşündüm.”

“FZR 1000. Yamaha FZR 1000’i var. Senin dilediğin motosiklet.”

“Biliyor musun, o zaman sana söylemeseydim şimdi bende de bir tane olurdu.”

“Biliyorum,” dedi gülümseyerek. “Üzgünüm.”

ASTIM KRİZİ

Astım krizine girdiğinde soluk alamazsın. Soluk alamayınca konuşmakta zorlanırsın. Bir cümle ciğerlerindeki bütün havayı tüketmeye yeter. Uzun bir cümleden söz etmiyorum. Üç ila altı sözcük arasında, o kadar bile değil. Sözcüklerin değerini öğrenirsin o zaman. Zihnindeki karışıklığın altını üstüne getirir ve elzem olanları seçersin - onların da bedelini ödersin. Bırak sağlıklı insanlar akıllarına geleni sağa sola saçsınlar, çöp fırlatır gibi. Bir astımlının, “Seni seviyorum,” demesiyle “Seni çılgınca seviyorum,” demesi arasında fark vardır. Bir sözcüktür fark. Bir sözcük çoktur. *Dur* olabilir ya da *sprey*. *Ambulans* bile olabilir.

DİNOZOR YUMURTALARI

O gün okuldan sonra Uzi elinde dinozorlara dair bir kitapla beni görmeye geldi. Dinozorların soyunun tükendiğini fakat dünyanın farklı yerlerinde yumurtalarını bulmanın mümkün olduğunu, onları biz bulabilirsek kendi dinozorlarımız olacağını söyledi; onlara ad verebilir, üzerlerine binip okula gidebilirdik. Uzi dinozor yumurtalarının genellikle arka bahçelerin köşelerinde, toprağın çok derininde bulunduklarını söyledi. Biz de bahçedeki kulübeden bir kürek alıp Natkovitz'lerin balkonunun arkasındaki köşeyi kazmaya giriştik, çardaklarını kurdukları yeri. İki saat kadar kazdık, hava kararmaya başlayınca dek. Sırayla kazdık, fakat bir şey bulamadık. Uzi yeterince derin kazmadığımızı, kazmaya devam etmemiz gerektiğini söyledi. Daha sonra, arka bahçedeki muslukta elimizi yüzümüzü yıkamaya gittiğimizde, Relly'nin erkek arkadaşı sürekli arıza yapan külüstür motosikletiyle geldi.

“Hey, çocuklar,” dedi, yaltaklanmaya çalışarak. “N’apıyosu-nuz?” Uzi kaburgalarımı bir dirsek attı. Ben de hiçbir şey yapmadığımızı söyledim. “Kürekle hiçbir şey yapmıyor musunuz? Peki, öyle olsun. Abla nerede?” Ona muhtemelen içeride olduğunu söyledim ve eve girdi. Relly çok seviyor onu, ama ben tahammül edemiyorum. Yaptığı bir şeyden ötürü falan değil. Yüzüyle ilgili daha çok. Filmlerdeki kötü adamları çağırtıran bir şey var yüzünde.

“Geceleyin de kazmaya devam etmeliyiz,” dedi Uzi. “Tam on ikide arka bahçede buluşalım. Sen küreği getir, ben el fenerini getireceğim.”

“Çok mu acil?”

“Acil işte, o kadar,” diye karşılık verdi Uzi öfkeyle. “Hem dinozor uzmanı kim, sen mi yoksa ben mi? Dinozor işi beklemez.”

Sonunda tam on ikide orada olan ben oldum, çünkü Uzi evden çıkmaya çalışırken babasına yakalandı. Uzun süre bekledim onu, ne kadar beklediğimi bilmiyorum. Tam vazgeçip eve gitmeye karar vermişim ki Relly ile pislik sevgilisi belirdi. Beni görüp soru soracaklarından korktum. Dinozorlara dair bir şey söyleyecek olsam Uzi beni hiçbir zaman affetmezdi. Beni babama ispiyonlamalarından korkmuyordum, çünkü Relly bir şey söyleyecek olsa onun da başı belaya girerdi. Relly ile pislik herif kazdığımız çukurun hemen yanındaki banka oturdular ve pislik herif birden ona bir şeyler yapmaya başladı. Relly'nin giysilerini açıp ellerini içine soktu, başka şeyler de yaptı. Relly ona izin verdi. Onlara bakmaya devam edemedim, kendime ya şimdi ya da hiç deyip sessizce sürünerek onlardan uzaklaştım; önce çocuk balkonuna, oradan da kendi odama.

Sadece gündüzleri kazıyorduk, yani öğleden sonraları. Uzi'nin ailesinin pikniğe gittiği cumartesi hariç her gün. Beş ay kadar sürdü. Gerçekten derin bir çukur kazmıştık. Uzi dünyanın merkezine ulaşmış olabileceğimizi ve her an dinozor yumurtası bulabileceğimizi söyledi. Ben inancımı yitirmiştim, ama kazmaya devam etmek bunu söylemekten daha kolaydı. Birinin bunu Uzi'ye söylemesini istiyor, fakat kendimde bunu yapacak cesareti bulamıyordum. Sık sık bizimle oynayan Relly artık benimle konuşmaz olmuştu ve bir şey söylemesi gerektiğinde nefret ettiğimi bilmesine rağmen bana Yosi diye hitap ediyordu. Önceleri bütün zamanını o pislik herifle geçiriyordu, fakat pislik herif iki haftadır ortalıkta yoktu ve Relly şimdi bütün gün uyuyup yorgun olduğunu söylüyordu. Perşembe sabahı yatağa kustu salak gibi.

“İlh, iğrençsin,” dedim ona. “Anneme söyleyeceğim.”

“Anneme bu konuda tek kelime edersen kendini ölmüş bil,” dedi, son derece ciddi bir sesle. Korkuttu beni biraz.

Relly o güne dek beni hiç tehdit etmemişti. Pislik herif yüzünden olduğunu biliyordum; külüstür motosikleti ve ona yaptığı bütün o şeylerle o pislik herif yüzünden. Neyse ki gelmiyordu artık.

Bu olaydan iki gün sonra yumurtayı bulduk. Gerçekten devasaydı, kavun büyüklüğünde.

“Sana demedim mi?” diye haykırdı Uzi. “Sana demedim mi?”

Yumurtayı arka bahçenin ortasına yerleştirip etrafında dans ettik. Uzi şimdi kuluçkaya yatmak gerektiğini söyledi, üzerine oturmamız gerekiyordu. Biz de oturduk, iki saatten fazla. Sonunda yumurta bölündü, fakat içinde dinozor yerine bir bebek vardı. Büyük hayal kırıklığına uğradık, çünkü bir bebeğin üzerine binip okula gidemezdin. Uzi başka seçimimiz olmadığını, babama söylememiz gerektiğini söyledi. Yanına gittiğimizde babam gerildi, biz daha bir şey söylemeden.

“Nereden buldunuz bebeği?” diye sordu. Bağırıp duruyordu ve ona izah etmeye kalkıştığımızda bizi yalan söylemekle itham ediyordu. Sonunda Uzi’nin üzerine eğilip onu omuzlarından kavradı.

“Bak, Uzi, Yasef’i boş ver,” dedi, beni işaret ederek. “Onun pek bir şeyden haberi yok, fakat sen zeki bir çocuksun. Bunun kimin bebeği olduğunu söyle bana, annesi babası kim?”

“Şey, biziz galiba,” dedi Uzi. “Çünkü yumurtanın üzerinde iki saat kuluçkaya oturduk, bu yüzden annesi babası biz sayılırız.”

Babam Uzi’ye onu öldürecekmiş gibi baktı, fakat sonra döndü ve tokadı yiyen ben oldum.

Babam bana onu odamda beklememi söyleyip bebeği hastaneye götürdü. Öğlen olmuştu, fakat Relly yataktaydı hâlâ.

“Sürekli uyuyorsun,” dedim ona. “Uyuyan Güzel’den farkın yok.” Relly ne bir şey dedi ne de kımıldadı. “Bahse girerim ki Prens’in gelinceye kadar da kalkmayacaksın,” dedim onu sinir etmek için, “külüstür motosikletli prens.”

Relly’nin dudakları kımıldadı, fakat ağzından ses çıkmadı. Gözlerini kapattı. “Sadece onun için yataktan kalkarsın,” dedim. “Ve lastiği patlamışsa sonsuza dek yatakta kalırsın.” Relly gözlerini açtı; yataktan fırlayıp bana bir tane patlatacağını sandım, ama konuşmakla yetindi. Gözleri hüzünlüydü konuşurken.

“Kalkmamı neden istiyorsun, Joe? Yatağımı yapmak için mi? Bir sonraki sınavıma çalışmak için mi?”

“Uzi ile bulduğumuz dinozor yumurtasını görmek için kalkmak istersin belki,” dedim. “Bilimsel bir keşif olması gerekiyordu, fakat sonunda öyle olmadı. Görmek istersin diye düşündüm.”

“Haklısın,” dedi Relly. “Dinozor yumurtası gerçekten uğruna yataktan kalkmaya değer bir şey.” Ayaklarıyla battaniyeyi itip yatağın kenarına oturdu.

“Kusmaya devam ediyor musun?” diye sordum.

Relly başını salladı, sonra ayağa kalktı.

“Hadi,” dedi. “Dinozor yumurtanı göster bana.”

“Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum,” dedim. “Yumurta sonunda bozuk çıktı ve içindekini babam aldı. Uzi’yi evine gönderip beni tokatladı.”

“Pekâlâ,” dedi Relly, başımı okşayarak. “Başka bir dinozor yumurtası arayalım öyleyse, bozuk olmayan bir yumurta.”

“Aklından bile geçirme,” dedim. “Babamı daha da kızdıracaktır. Onun yerine dondurma yemeye gidelim.”

Relly sandaletlerini giydi.

“Ya dışarı çıktığımız anda külüstür motosikletli prens gelirse, o zaman n’olacak?” diye sordum.

Relly omuz silkti. “Buraya gelmez artık,” dedi.

“Ama ya gelirse?”

“Gelirse beni bekler.”

“Bekler tabii ki,” dedim. “Nasıl gidebilir ki? Motosikleti hiçbir zaman çalışmaz zaten.” Ve bunu söylemeyi bitirmemle koşmaya başlamam bir oldu. Relly arkamdan koştu, fakat bana yetiştiğinde dondurmamacının önündeydik zaten. Ben çikolata soslu iki top vanilya aldım, Relly ise çilek.

MAYMUN AMCA

Lukacz o gece ormanda olduğuna dair bir düş daha gördü. Bir ağaçtan bir ağaca sallanıyor, muz yiyor, bütün dişi maymunlarla iş tutuyordu. “Hadi, ödlekler,” diye sataşıyordu diğer maymunlara, gür kürkü güneş ışığının altında pırıl pırıl. “Hadi, bırakın da Lukacz amca canınıza okusun.” Fakat diğer maymunlar cesaret edemeyip siniyorlardı, çünkü Lukacz’a meydan okunmayacağını biliyorlardı.

Lukacz düşünden muazzam bir baş ağrısıyla uyandı. Vücudundaki yaralar korkunç sızlıyor, bazılarından irin akıyordu. Uykusunda onları kaşımış olmalıydı. Kafesinden çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve doğru 3 numaralı deney laboratuvarına yollandı (deri kanseri araştırma laboratuvarı.) Gurur duyuyordu orada çalışmaktan. Diğer hayvanların çoğu basit deneylerde (2 numaralı kozmetik laboratuvarı ya da 4 numaralı göz tembelliği laboratuvarı gibi) çalışırken o gerçekten önemli bir deneyin bir parçasıydı. 09.00 iğnesi için laboratuvara tam zamanında vardı. İğneyi İrena yapardı. “O yaraları kaşımdan vazgeç, Lukacz,” dedi İrena. “Durumunu daha da güçleştiriyorsun.” Lukacz yaraları kaşımayı bıraktı. İrena en sevdiği laboratuvar asistanıydı. “Söyler misin,” dedi Lukacz, iğneyi yapmakta olan İrena’ya, “kanser ilacını bulduktan ve deney sonlandırıldıktan sonra bana küçük bir tatil vermeyi kabul ederler mi sence? Ormanı nasıl özledim anlatamam.” İrena iğneyi kolundan çekti. Kadının üzgün göründüğünü fark etti. “Kaygılanma, İrena,” dedi onu neşelendirmeye çalışarak. “Çok uzun kalmam, beni biliyorsun, işime bağlıyımdır, bir ay bile geçmeden duvarlara tırmanmaya başlarım. Döner dönmez Alzheimer deneyine gönüllü olacağım, böylece birlikte çalışmaya devam edebiliriz.” İrena ona sarıldı ve ağlamaya başladı. Lukacz ne yapacağını bilemedi.

“Hey, bir fikrim var,” diye fısıldadı, İrena’nın ensesini okşayarak. “Sen de tatil izni al, ormana birlikte gidelim. Sana nerede büyüdüğümü gösteririm. Ailemi tanırsın, etrafı görürsün. Çok iyi vakit geçirirsin. Her yer o kadar yeşil ki orada.” İrena cevap vermedi. Ağlamaya devam etti, ama hıçkırıkları giderek dindi. Ağlamayı bitirdiğinde Lukacz’ı bıraktı ve bir adım geri çekilerek ona gülümsedi. “Tabii ki gelirim seninle,” dedi Lukacz’a. “Bu yıl bana tatil izni verecekler.” “Harikulade,” dedi Lukacz ağzı kulaklarına vararak, sonra İrena’nın hâlâ ıslak olan gözlerinin içine baktı. “Muhteşem olacak,” diye vaat etti. “Yepyeni bir deneyim. Göreceksin.”

RESİM

Diyelim ki biri sizin için bir resim yapmayı kabul etti. Herhangi bir resim, özel bir şey değil. Siz ona bir aylığına dairenizi vereceksiniz ve o karşılık olarak size bir resim yapacak. Sözleşme falan yok, el sıkışıyorsunuz sadece. Tarafsız olarak söylüyorum, herkes kazanacak. Siz onun müthiş ressamlık yeteneğinden istifade edeceksiniz, o da sizin hep sözü edilen, o müthiş ülkeden haftalarca yok olma yeteneğinizden - Tayland, Japonya ya da bu örnekte güzel, sağlam, saygın bir yer, Fransa mesela.

Hadi Paris olsun.

Bunun adil bir takas olup olmadığı tartışılır. Fakat yasal olduğu kesin, çünkü karşılıklı rıza söz konusu. Peki, adil mi? Doğrusunu isterseniz, bu soruyu yanıtlamak kolay değil. Siz orada, Champs-Elysées'de bir kafede otururken, o köle gibi sizin resminizi yapmaktadır. Öte yandan, sizinki gibi bir daire için ödeyeceği kira, tablolarından herhangi biri için alabileceği en iyi fiyattan fazla olabilir. Dahası, herif tuvaletinize sıçmakta, yatağınızda uyumakta, battaniyenizle örtünmektedir. Sadece kendi değil, bir sürü başka insan da belki, eve getirdiği insanlar - en ufak bir fikriniz yok. Size gelince, bu arada, İngilizce anlamayan kendini beğenmiş bir kapıcıyla birlikte sefil bir Fransız otelinde sıkışıp kalmışsınız. Aslına bakarsanız Champs-Elysées insanın beynini kavuran Temmuz güneşi ve bir milyon Japon turistle beraber öyle oturup mektuplarla evdekilere anlatılacak matahlıkta bir yer değil. Bir ay nasıl dayanacağınızı Tanrı bilir. Farazi bir Tanrı, tabii ki, çünkü bütün bunların hiçbiri aslında yaşanmaz.

Diyelim ki iki hafta sonra birden eve dönmek zorunda kaldınız. Cüzdanınız çalındı ya da belki aslında onu kaybettiniz fakat çalındığını sanıyorsunuz. Cebinizden düştü, düşürdünüz - her neyse. Paranız yok ve eve dönüyorsunuz. Anlaşma bir aylığına yapılmıştı. Dolayısıyla dairenize zamanından önce dönmeye hakkınız olup olmadığı sorusu beliriyor. Görünüşe göre, var. Fakat bir kez daha düşünün. Durumu tersine çevirelim. Karşı tarafın resim malzemelerini yitirdiğini varsayalım. Hayır, bu iyi bir benzetme olmadı. Yeteneğini yitirsin. Sizin ondan resmi bitirmesini talep etmeniz uygun olur mu? Fakat benzetme, bu örnekte, paramparça olur, çünkü yetenek zor bulunan, her gün rastlayamayacağınız türde bir şeyken daire, İmar Bakanlığı'na kayıtlı bir mülktür ve Fransız parasını ailenizden kolaylıkla edinebilirsiniz. Her halükârda, döndünüz ve ikiniz de dairedesiniz, siz bir yatak odasında, karşı taraf öteki odada. Bazen geceleri banyonun kapısında karşılaşıyorsunuz.

Karşı tarafın çok hoş bir yüzü ve seksi bir vücudu var. Diyelim ki siz onu çok çekici buluyorsunuz. Fakat şimdi terliyorsunuz. Ne yapalım biliyor musunuz? İşinizi kolaylaştıralım. Diyelim ki karşı taraf bir kız. Çok hoş bir yüzü ve sizi tahrik eden bir vücudu olsun. Durun, bir pencere açayım.

Daha iyi misiniz?

Karşı taraf güzel. Resimlerinden daha güzel. Çünkü o her zaman güzel, oysa resim onun uyumadığı ya da yemek yemediği ya da doğum gününüzde annenizin hediye ettiği çarşafların üzerinde tanımadığınız erkeklerle düzüşmediği zamanlarda yaptığı bir şey. Hadi kendi çarşaflarını kullansın. Fakat erkekleri tanıyorsunuz. Hayır, isim vermeyeceğim, fakat birkaçını çok iyi tanıyorsunuz.

Pekâlâ, nerede kalmıştık? Tamam: Champs-Elysées. Cüzdanınızı bir yerlere fırlatıp eve döndünüz. İkiniz bir şekilde anlaşıyorsunuz. Kendi odalarınız var. Ancak, bu özel vakada, o sizin odanızda

kalıyor. Ya resim? Belki içinden gelmiyordur resim yapmak. Belki de geliyordur. Sormanın yakışık almayacağını düşünüyorsunuz. Fakat geceleri gelip giden bütün o erkekler onu bağırtıyor. Siz bunun saygısızlık olduğunu düşünüyorsunuz. Çünkü diyelim ki uyumayı başardınız, o gürültüde uyumaya devam etmeniz olanaksız. Neyse, ne durumdayız? Tanıdığınız erkekler, kim olduklarını söylemeyeceğim, onu geceleri bağırtmaktalar ve bu yüzden sabahları anlaşılmaya göre yasal ve ahlâki açıdan size teslim etmekle mükellef olduğu resmi yapacak enerjiyi kendinde bulamıyor.

Bu sizin açınızdan gayet açıktır, fakat ona ne diyeceksiniz? Sabahları benim için resim yapabilecek enerjiyi bulmak adına uykunu almaya çalış mı? Asla cesaret edemezsiniz, özellikle iki hafta erken geldiğiniz göz önünde bulundurulursa. Ayrıca, belki çalışıyordur, model kullanıyordur, şu tanıdığınız erkekleri mesela. Abiniz, örneğin. Gecenin bir yarısında. Ve abiniz kımıldadığında ona bağırtıyor. Nasıl bir resim yapıyor? Bunu öğrenmelisiniz aslında. Resmin size karşı duygularını açıklamaya yönelik olabileceği geliyor aklınıza. Yoksa size âşık mı? Bütün bu daire anlaşması aslında size yaklaşmak için tasarladığı bir numara mıydı? Her halükârda, abinizin gırtlığını sıkmayı bırakır mısınız? Morarmaya başladı.

Nerede kalmıştık? Morarmayla ilgili bir şeydi. Neyse, sonunda size bir deniz tablosu yaptığı ortaya çıkar. Hayır, gökyüzü. Ah, affedersiniz, şimdi abinizi boğdunuz. Evet, bir resimden insanın karakteri hakkında ne çok şey öğrenilebileceğinden söz ediyorduk.

VLADİMİR HÜSEYİN

“Orospu çocuğu,” diye mırıldandı şişman adam, ardından yumruğunu otobüs durağının bankına indirdi. Vladimir gazetede ki fotoğraflara bakmaya devam etti, fotoğrafların etrafındaki sözcüklerin farkında olmaksızın. Zaman ağır akıyordu. Vladimir nefret ederdi otobüs beklemekten.

“Orospu çocuğu,” dedi şişman adam yine, yüksek sesle bu kez, sonra kaldırıma tükürdü, Vladimir’in ayağının yakınına.

“Bana mı söylüyorsunuz?” diye sordu Vladimir, biraz şaşkın. Sonra gözlerini gazeteden kaldırıp adamın alkolden donuklaşmış gözlerine baktı.

“Hayır, götüme söylüyorum,” diye bağırdı şişman adam.

“Oo,” dedi Vladimir, gazetesine dönerek. Kent meydanında istiflenmiş doğranmış cesetlerin renkli bir fotoğrafı vardı. Spor sayfasını açtı.

“Tabii ki sana söylüyorum, göt.” Şişman adam kalkıp Vladimir’in tepesine dikildi.

“Oo,” dedi Vladimir, “ben de önce öyle düşünmüştüm fakat dediniz ki—”

“Boş ver ne dediğimi, pis Arap.”

“Rus,” dedi Vladimir, hemen ailesinin henüz aşağılanmamış yarısını sahiplenerek. “Annem Riga’lı.”

“Öyledir eminim,” dedi şişman adam inanmayarak. “Ya baban?”

“Nablus,” diye itiraf etti Vladimir, gazetesine dönerek.

“Bir bedende iki hastalık,” dedi şişman adam. “İşlerimizi bizden çalmak için daha başka ne akıl edecekler?”

Gazetede devasa bir ekmek kızartıcıdan fırlayan yanmış Kürt cücelerin karikatürü vardı ve meraklı Vladimir bir an için resim altı yazılarını okumamaya yemin ettiğine hayıflandı.

“Kalk,” dedi şişman adam. Vladimir nihayet spor bölümünün en sevdiği sayfasını açtı ve basket potasına asılmış sallanan siyahi bir oyuncunun fotoğrafını gördü. Bu kez merakına yenik düşüp fotoğrafın altındaki yazıyı okudu. “Öfkeden Deliye Dönen Taraftarlar Taze Kan İstiyor.”

“Kalk dedim sana,” dedi şişman adam yine.

“Ben mi?” diye sordu Vladimir. “Yoksa götünüze mi söylüyorsunuz?”

“Evet, sen,” dedi şişman adam.

Vladimir kalktı. Ayağa kalkarken yeminini bir kez daha bozup fotoğraftaki siyahi basketbolcunun Tel Aviv kapalı salonunun potasına asılmadan önce iki yıl North Carolina Üniversitesi’nde oynadığını öğrendi. Saat beşti ve otobüs hâlâ gelmemişti. Başbakan radyo konuşmasında kanın oluk oluk akacağına söz vermişti ve şişman adam ondan bir baş daha uzundu. Vladimir adamın taşaklarına bir diz yerleştirdi, sonra gazetenin içine zulaladığı demir levyeyi çıkarıp kafasına geçirdi. Şişman

adam yere yığıldı ve “Araplar! Ruslar! İmdat!” diye bağırmaya başladı. Vladimir levyeyle kafasına bir daha vurdu ve tekrar banka oturdu.

Otobüs 05.07’de geldi. “Bunun nesi var?” diye sordu şoför, başını kaldırımda yatmakta olan şişman adama doğru sallayarak.

“O gelmiyor,” dedi Vladimir.

“Bunu görebiliyorum,” dedi şoför, “ama yardım etmemiz gerekmez mi?”

“Sarası var,” dedi Vladimir. “Dokunmamak en iyisi.”

“Sarası varsa bu kadar kan nereden geliyor?” diye sordu şoför.

Vladimir omuz silkti. “Başbakanın radyoda yaptığı konuşmadan.” Aylık otobüs kartını cebine soktukten sonra arkaya geçip bulmaca çözen gözlüklü ve yeşil bereli yaşlı adamın yanına oturdu. “Bülbül,” dedi yaşlı adam.

“Ötücü bir kuş, altı harf,” dedi Vladimir yüksek sesle.

“Seninle konuşan mı var, pis Arap?” dedi ihtiyar.

“Sınır Polisinin en sevdiği ifade/soru (yirmi altı harf, virgül hariç),” dedi Vladimir bir çırpıda.

“Bir şvartze için hiç fena sayılmaz,” diye mırıldandı ihtiyar hayranlıkla.

“Bayılıırım çapraz bulmacaya,” dedi Vladimir başını alçakgönüllülükle öne eğerek.

Vladimir’in durağına geldiklerinde ihtiyar beresini çıkarttı ve arkasından sarkan ipi koparttı.

“Al, genç adam, benden bir armağan,” dedi ve bereyi Vladimir’e uzattı.

Vladimir, “Teşekkürler, Dede,” dedi, bereyi aldı ve kaldırıma sıçradı. Otobüs uzaklaştı. Vladimir bereyi içgüdüsel olarak yeşil çöp kutusuna fırlattı ve yere kapandı. Patlama birkaç saniye sonra geldi. Vladimir’in üzerine çöp yağdı.

Ailesiyle birlikte oturduğu mermer cepmeli binaya koştu, basamakları çiftler çiftler tırmandı; çatıya vardığında soluk soluğa kalmıştı. Nataşa Nine çadırdaki oturmuş, televizyonda yayınlanan kamu yararına duyuruları izliyordu. Arlozorov Caddesi’nde akan kan nehrinde sırt üstü yüzen bikinili bir model gösteriyorlardı. “Hakiki sarışın değil,” diye homurdandı Nataşa Nine, modeli işaret ederek. “Saçını boyatmış.”

Annesi elinde çamaşır sepetiyle çadıra girdi. “Neredeydin?” diye sordu öfkeyle. “Sabahtan beri seni arıyoruz. Şu çevreci manyaklar dedeni otobüs terminalinde çarmıha gerdiler.” Vladimir kendini televizyondaki modeli düzerken hayal etti. “Cenazede bulunmanı istiyorum, babanın cenazesinde yaptığın gibi kaçma, tamam mı?” Saçının boyalı olup olmaması umurunda değildi, fıstık gibi hatundu. “Vladimir? Beni dinliyor musun sen?” Tepesi iyice atan annesi Rusça sövmeye başladı.

“Bana mı diyorsun?” diye sordu Vladimir annesine bakarak.

“Hayır, Tanrı’yla konuşuyorum,” dedi annesi ve sövmeye devam etti.

“Oo,” dedi Vladimir, televizyon seyretmeye dönerek. Modelin vücudunun alt kısmını gösteriyorlardı şimdi. Parlak kan üzerine bulaşmadan etrafından akıp gidiyordu. Üzerinde kentin logosu bulunan bir altyazı geçti, fakat Vladimir iradesine hâkim oldu ve yazıyı okumadı.

BALONCUKLAR

Geceleri, karısı uyuduktan sonra, arabaya binip ön camdaki baloncukları sayıyordu. Radyoda bilgi yarışması programları oluyordu ve birileri doğru yanıt verip armağanlar kazanıyorlardı. Bazen Çin lokantasında bir yemek, bazen bir makyaj takımı, güzel armağanlar. Radyoyu dinlerken ön camdaki baloncukları sayıyor, soruların hiçbirini yanıtlayamıyordu. İçinde bir yerde Peugeot'ya açacağı davanın düşünüyormuş gibi başlamıştı bile.

Gençken bilgi yarışmalarında başarılıydı. Programlar farklıydı o zaman, sık sık telefon ederdi. Bütün yanıtları bilirdi, fakat hat genellikle meşgul olurdu. Bir zamanlar bütün yanıtları bilirken artık hiçbirini bilememesine şaşıyordu. Kafasının içinde beynini kamışla emen küçük salyangozlar olduğunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Askerdeyken kapmıştı, şu eğitim amaçlı gezilerden birinde, Feldman Müzesi'nin su soğutucusundan. Binlerce kişi su içmiş olmalıydı o soğutucudan, muhtemelen onlarda da o salyangozlardan vardı. Farkında değillerdi ama. Kimsenin fark etmediği şeylerden biriydi; acı yoktu, belirti yoktu, sıkıntıdan beynini emen küçük salyangozlar sadece.

Pek çok başka şey var bunun gibi, fark edilmeyen pek çok hastalık. Karısı, örneğin, yıllarca örgülü örümceklerden mustarıptı ki salyangozlardan çok daha yaygın ve bulaşıcıdır. Broşürler aracılığıyla geçer, insanın ruhuna yerleşip ince örgüler oluştururlar. Duygusal bağ kurduğun herhangi bir noktada onu koparıp yerine bir boncuk takarlar. Karısının ruhu Bob Marley'nin kafasını andırıyordu ve duyguları tükenmişti. Duygunun zerresi kalmamıştı kadında. Onu sadece televizyonda gördüğü şeyler ağlatabiliyordu. Kimse bu konuda bir şey yapamamıştı. Doktorlar kalsiyum seviyesi ve kemik kaybından o kadar endişeliydiler ki bu tür saçmalıklarla ilgilenecek zaman bulamamışlardı. Kadın morarmıyordu nihayetinde, göğsünde yumrular filan da çıkmıyordu, yalnızca daha az ağlıyordu. Kocasını karısının sadece televizyonda gördüğü şeylere ağlamasında bir hoşluk olduğunu bile düşünmüştü, çünkü gördüğü şeyler gerçek olmadığı için ona zarar veremezdi. Ön camdaki baloncuklar gibi değildi; arabayı sürerken birden, güm! Bütün cam yüzüne patlayabilirdi. O ana kadar beş yüz yetmiş beş tane saymıştı ve her gün yenileri belirliyordu. Radyodaki müziğin sesi o denli yüksekti ki salyangozların geçirmelerini duyamıyordun. Sayıları altı yüze vardığında, diye geçirdi içinden, davayı açarız.

HER ŞEY ÇOK GÜZEL OLACAK

Yitzik üzerinde sadece pijama altı ve kovboy çizmeleriyle yatağın kenarına oturdu ve pencereden dışarı baktı. Güneş parlıyordu dışarıda. Budala gibi hissetti kendini. Mutluluğun bugün gelmesi gerekiyordu, kaynakları beş dakika önce bildirmişlerdi ona ve o hiç umursamadan oturmuş geri zekâlı gibi pencereden dışarı bakıyordu. Mutluluğun geldiği en son zamanı düşündü - babası onu içeri almak için kapıyı açmış ve soluk benizli küçük bir çocuk olan Yitzik mutfakta hiçbir şeyden korkmadan oturup kâğıttan kolajlar yapmıştı.

Titremeye başladı. “İçeri giremez,” diye fısıldadı kendi kendine. “Hiçbir şekilde.” İçeri girmesini engelleyebilse sorun kalmayacaktı. Şifonyerin üzerine atılıp kapıya doğru sürüklemeye başladı. Girişi bütünüyle kapattıktan sonra av tüfeğini çıkardı ve fişekleri sürmeye başladı. Bu kez hazırlıklı olacaktı. Ailesinin evindeki seferki gibi değil. Kimse onu gündüzleri televizyon seyreden, Garcia Márquez’e bayılan ve her fırsatta annesini öpen sırtıkan bir zombiye çeviremeyecekti. “Kurşungeçirmez yeleğim nerede?” diye bağırdı. “Kurşungeçirmez yeleğim nerede, orospu çocuğu?” Deli gibi lavabonun altındaki dolabı aradı ve sonunda buldu. Üstüne bir tişört, onun üstüne de kurşungeçirmez yeleğini giydi. Ardından buz kıracaklarını ve Stanley bıçaklarını şömineye dikti, uçları yukarı dönük. Bu kadar zekiyseler, şömineyi denesinler bakalım. Mutluluğa dair birkaç şey öğretecekti onlara. Beş yıl çalışmıştı Kulüp Med’de. Beş kahrolası yıl. Sevdiği kızla, hem oral hem de anal seks yaparak, yarın yokmuşçasına harcanabilecek kadar çok parayla. Anası ağlamıştı. Anlamıştı neyin ne olduğunu. Anneanesi ölmeseydi oradaydı hâlâ.

İlk gelen Fırsat oldu. Onu her zaman ilk gönderirlerdi, kahrolası bir Bedevi öncüsü gibi. Feda edilebilir olduğunu düşünüyorlardı muhtemelen. Fırsat kapıyı çaldı, sonra elektriğe bağlı kulpu denedi. Şok onu yere yapıştırdı. İşte o zaman Yitzik tüfeğin kabzasıyla pencere camını kırıp namlusunu dışarı doğrulttu. Sıkılı dişlerinin arasından “Güzel bir şey düşün,” diye mırıldandı ve tetiği çekti. “Güzel bir şeyler düşün, kancık, Cennet’e varıncaya dek. Savaşmadan teslim olmayacağım. Babam değilim ben. Beni yüzümde bir dalkavuk gülümsemesiyle Walt Disney karakterleriyle bezenmiş minibüse sürüklemenize izin vermeyeceğim.” Sağlama almak adına Fırsat’ın ifadesiz yüzüne bir mermi daha sıktı.

Birden Greenberg’in kablolu yayınla çektikleri numaraya dair söyledikleri geldi aklına. Orospu çocuğu. Şimdi kendi oturuyordu orada saf bir çaylak misali, sırtı Aile Kanalı’na dönük, NBC’nin 87’de Seattle’da Bunalım Gizli Örgütü’ne ne yaptığını hiç duymamış gibi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Aniden olduğu yerde dönüp bir el de televizyona sıktı, Cosby Lisa’yı öpmeden bir salise önce. “Serinkanlılığımı korumalıyım,” diye mırıldandı. “Serinkanlılığımı korumalıyım, ne olursa olsun.”

Somali’ye odaklanmak üzereydi ki dışarıdaki çalılıarın hışırdadığını duydu. Eğlence elinde pizza kutusu ve porno dergilerle çitin kenarından santim santim ilerliyordu. Menziline girmemişti henüz. Daha fazla yaklaşmaya yeltenmedi ama.

“Hey, bebeğim, pizzamın soğumasından nefret ederim,” diye bağırdı Eğlence’ye. Fakat yanıt gelmedi. Devasa hoparlörlerle tekno hitleri ve ağdalı aşk şarkıları yayını yapan helikopterler dönüyordu yukarıda şimdi. Elleriyle kulaklarını kapattı ve Soykırımı Anma Günü’ne odaklandı; bir göğsü alınmış kadınlara, New York kışında tir tir titreyen evsizlere. Belli belirsiz bir gülümseme vardı dudaklarında, fakat müziği dışarıda tutmayı başardı. Yine de bir şeyler dönüyordu. Bu kadar

kolay olamazdı. Helikopterler. Eğlencenin ilerlemeye kalkışmadan olduğu yerde kalması. Tuzaktı mutlaka. “Lanet olsun, çatı,” dedi birden. “Çatıda olmalı.” Kiremitlerin arasından rastgele birkaç el ateş etti. Bacadan şöminedeki bıçakların üzerine bir şey düştü. Başarı’ydı çatıdan düşen! İkramiye çıkmış bir deste piyango bileti tutuyordu elinde. Yitzik biletlerin üzerine benzin döktükten sonra Zippo çakmağını şöminenin içine fırlattı. Başarı’nın bedeni anında alev aldı. Piyango biletleriyle birlikte hem de. Alevler şöminenin dışına dağılmalarına fırsat tanımadan yuttu onları. Odayı duman basmıştı fakat duman kokusundan başka bir koku daha vardı; ateşte közlenmiş mısır kokusu, eski usul dondurma kokusu, annesinin geceleyin onu yatırıp üzerini örttüğü zamanki kokusu. Gaz. Gaz maskesine ulaşma çabasıyla yerde sürünmeye başladı. AIDS, diye geçirdi zihninden. O anda dünyanın her yerinde tacize uğrayan çocuklar. Çocuklar. Ne kadar tatlı, ne çok isterdim bir çocuğum ve karım olmasını. Beni seven. Güvenlik Servisi’nin zindanlarında işkence görmek - denedi. Mümkün değildi. Gülümseme giderek yayılıyor, onu yutmakla tehdit ediyordu. Tam olarak teşhis edemediği üç duygunun baskınlaştığını hissetti. Kurşungeçirmez yeleğini çıkardılar, kolundaki numarayı tükürükle sildiler. Üzerinde “Neden?” yazan tişörtünü, “Tasalanma, Mutlu Ol,” tişörtüyle değiştirdiler. Dışarıya doğru sürünürken, umutsuzluğa kapılma, yoluna girecek, dedi kendine, maneviyatını yükseltmeye çalışarak. Karın olacak, seni bekliyor olacak. Muhteşem bir gelecek bekliyor seni. Bir APV minivanın olacak. Beklenti o denli yoğun ki dizleri pelteleşmişti. Her şey çok güzel olacak, şanslı orospu çocuğu seni, tahmin edemeyeceğin kadar güzel.

Gırtlığındaki gözyaşları kurumuştu artık. Ağaçlar yeşildi dışarıda. Gökyüzü masmavi. Hava şurup gibiydi; ne çok sıcak, ne çok soğuk. *Simpsons* karakterleri ve konut kredisi ilanlarıyla süslenmiş minibüs oradaydı hâlihazırda, merdivenin dibinde onu bekliyordu.

KEFARET

Tam da yüzüne karşı söylemişti, sinagogun basamaklarında. Dışarı çıkar çıkmaz, daha takkesini cebine koymaya fırsat bulamadan. Elini bırakmaya zorladıktan sonra ona hayvanın teki olduğunu, bir daha onunla asla bu şekilde konuşmamasını, kendisini bir eşyaymış gibi dışarı sürükleyemeyeceğini söylemişti. Yüksek sesle üstelik. İnsanlar duymuşlardı. Birlikte çalıştığı insanlar, haham bile, ama bu onu sesini yükseltmekten alıkoymamıştı. Orada tokadı yapıştırıp kızı basamaklardan aşağı yuvarlaması gerekirdi. Fakat aptal gibi, eve gidinceye kadar beklemişti. Ve sonra, kıza vurunca, şaşırdı sanki. Halıya pisledikten çok sonra cezalandırılan bir köpek gibi, boku kuruduktan sonra. Yüzünü tokatlamaya devam etti ve o, onu döven başkasıymış da ondan yardım istiyormuşçasına “Menahem, Menahem!” diye bağırmaya başladı. “Menahem, Menahem!” Köşeye sindi. “Menahem, Menahem!” Kaburgalarına bir tekme yerleştirdi.

Sakinleşip bir sigara yaktığında sinagog ayakkabılarına bir damla kan bulaştığını gördü ve tekrar baktığında ona aldığı bayram elbisesinin üzerindeki kırmızı hilali fark etti. Hilal giderek kalınlaşıyordu. Burnu kanıyor olmalıydı. Yemek odasından bir iskemle çekip kadına sırtını dönerek oturdu, elektrikli saatin karşısına. Arkasında hıçkırdığını duyabiliyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken çıkardığı iniltileri, tekrar bir köşeye yığıldığında çıkardığı sesi. Elektrikli saatin ibreleri ürkütücü bir hızla ilerliyordu. Kemerini gevşetip bedenini öne doğru eğdi.

“Özür dilerim,” dediğini duydu köşesinden. “Özür dilerim, Menahem. İsteyerek olmadı, gerçekten, bağışla beni.” Ve bağışladı onu, Tanrı da bağışladı ve zamanlama mükemmeldi, sadece otuz saniye kalmıştı.

ÇITAYI YÜKSELTMEK

Alman sırikla atlamacı Nandy Schwartz ikinci denemesinde altı-altmış geçtiğinde hiçbir şey düşünmüyordu. Gırtlığında bılardo topu kadar bir yumru oluştu, gözleri çitanın üzerinden geçen ayaklarını izledi ve ağlamamak için kendini güç tuttu. Aşağıdaki mindere gömüldü ve sunucunun, büyük bir heyecan içinde rekorunu Bob Beamon'ın efsanevi rekoruyla kıyaslarken gözyaşlarına boğulmak üzere oluşuna şaştı. Sunucu, “Bugün burada bulunan herkes tarihin bir parçasına tanık oldu,” diye bağırdı ve Nandy Schwartz, stadyumda tarihin bir parçasına tanık olmayan tek kişi, kolunu kameralar için havaya kaldırdı.

Nandy telesekreterine mesaj kaydetmemişti. Veciz bir küstahlıkla biplerdi sadece - fakat bu, Kellog yöneticilerini üç mesaj bırakmaktan alıkoymadı.

Yeni kampanyaları için “Çıtayı yükseltmek,” sloganını düşünüyorlardı, başrolünde Nandy oynayacaktı. “Altı vitamin yerine sekiz!”

Bankada dört yüz doksan bin dolar. Nandy mesajları dinlemedi. O sırada duş kabinindeydi, fayansların üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış, sıcak suyun sırtını haşlamasına izin veriyordu. Başparmağı ağzında, akan suyun içine işeyip sarı idrarın döne döne gidişini seyrederken sırtındaki haşlanmış gözeneklerden eski bir çaydanlıktan yükselir gibi buhar yükseliyordu. 490.000 dolar tuzunu gerçekten kuruturdu, fakat Bonn'un kuzeyindeki beş odalı teras dairesinde tuzu kuruydu zaten. Tarihin bir parçası, fayansların üzerinde kendisinden geçmiş, başparmağından pek çok zaferin anısını emiyordu. Para, şöhret ve sağlık bir yana, altmış üç kızla birlikte olmuştu. Her birinin bir öyküsü vardı. Kiminin birden fazla. Çıtayı biraz daha yükseltmek istese en az elli dört yaşında bir profesör bulması gerekiyordu; indirmek istiyorsa on altı yaşında bir zeka özürlü.

ÇAKMA VENÜS

Tanrıların onuru vardı. Buraya ilk geldiklerinde herkes onlara yardım etmek istedi: Yahudi Derneği, Göç Bakanlığı, İmar ve İskân Bakanlığı. Herkes. Fakat onlar başlarının çaresine baktılar. Gelirken yanlarında hiçbir şey getirmediler, hiçbir şey istemediler. Araplar gibi çalıştılar ve ellerindekiyle yetindiler. Merkür dağıtım, Atlas taşıma işine girdi, Vulcan ise tamirci oldu. Venüs bizim ofise geldi. Fotokopi çekiyordu.

Zor bir dönemden geçiyordum. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Yalnızdım, bütünüyle yalnız. Büyük bir aşk yaşama özlemi içindeydim. Böyle olduğumda genellikle kendime bir hobi bulurum - resim, gitar, ne olursa. Sonra, kaptırabilirsem, kendimi daha iyi hisseder, dünyada kimsem olmadığını unuturum. Fakat bu sefer hiçbir makrame kursunun bana yararı olmayacağını biliyordum. İnanabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Beni hiç terk etmeyecek büyük bir aşka. Terapistim beni ilgiyle dinledikten sonra bir köpek almamı önerdi. Terapistimi bıraktım.

Venüs sabahın sekiz buçuğundan altıya, bazen daha geç saatlere kadar fotokopi çekip onları düzgün bir biçimde istifliyordu. Terli ve makinenin üzerine eğilmiş, parlak flüoresan ışığında gözlerini kısmış haliyle bile hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Bunu ona söylemek istiyor, fakat bir türlü cesaret edemiyordum. Sonunda bir kâğıda yazıp masasına bıraktım. Ertesi sabah not beni bekliyordu, elli adet fotokopiyle birlikte.

İbranicesi vasattı. Tanrıçaydı, fakat ayda yedi bin şekel kazanıyordu, brüt. Biliyorum, çünkü bir keresinde muhasebedeyken maaş bordrosuna bakmıştım. Onunla evlenmek, onu kurtarmak istiyordum. Onun beni kurtarabileceğinden de hiç kuşum yoktu. Nasıl yaptım bilmiyorum ama sonunda ona sinemaya gitmeyi teklif ettim. Paris'in tanrıçaların en güzeli seçtiği kız tahayyül edebileceğiniz en müşfik, en utangaç gülümsemeyle, evet, dedi.

Evden çıkmadan önce aynaya baktım. Alnımda bir sivilce vardı. Bir Roma tanrıçasıyla sinemaya gidiyorum bu akşam, dedim kendi kendime; bir Roma tanrıçasıyla çıkıyorum. Sivilceyi sıkıp yağlı kanı tuvalet kâğıdıyla temizledim. Ne cüretle ona patlamış mısır almayı, sinemanın karanlığında kolunu omzuna atmayı hayal ediyorsun, seni zavallı fani?

Sinemadan sonra bir içki içmeye gittik. Bana filmin konusundan söz etmemesini umuyordum. Ekranda olup bitenler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bütün film boyunca onu seyretmiştim. Bir süre işten ve ailesinin İsrail'e nasıl uyum sağladığından söz ettik. Seviyordu burayı. Tabii ki hayattan daha fazlasını bekliyordu fakat bu arada her şey o kadar iyi gidiyordu ki şikâyet edemezdi. Ah, Tanrım, dedi, koluma dokunarak; orada çektiğimiz sıkıntıları hayal bile edemezsin.

Onu arabamla evine bırakırken Tanrı'ya inanıp inanmadığını sordum. Güldü. Varlığına inanıp inanmadığımı soruyorsan, yanıtım evet. Sadece ona değil, hepsine. Fakat O'na inanıp inanmadığımı soruyorsan, yanıtım kesinlikle hayır.

Göz açıp kapayıncaya kadar evine vardık ve kapıyı açtı. Yolu uzatmadığım için kendime sövdüm. Benimle biraz daha kalmasını öyle çok istiyordum ki. Bir mucize için dua ettim. Polis bizi durdursun, biri bizi kaçırsın, bizi bir arada tutacak bir şeyler olsun. Arabadan indikten sonra beni kahveye davet etti.

Uyuyor şimdi, yanımda, yatakta. Yüzükoyun yatıyor, başı yastığa gömülü. Dudakları hafifçe

kıpırdıyor, sessizce kendi kendine konuşuyormuş gibi. Sağ kolunu üzerime dolamış, eli göğsümün üstünde. Göğsümün inip kalkışı onu uyandırmasın diye gerektiğinden fazla soluk almamaya çalışıyorum. Çok güzel. Güzel ötesi. Mükemmel. Çok da müşfik, üstüne üstlük.

Yarın bir köpek satın alıyorum.

İZLANDACA GULLİVER

İlk günümde dehşete kapılmıştım. Saat öğleden sonra dört bile değildi ve güneş batalı çok olmuştu. Sokak lambalarını iki-iki buçukta yakıyorlar burada. Güneşin yüzünü gösterdiği kısa zaman diliminde renkler eski bir fotoğrafı çağrıştıran solgunlukta.

Beş aydır tek başıma yolculuk yapıyorum, ben ve sırt çantam, karı ve fiyortları, buzı seyrederek. Bütün dünya beyaza boyanmış ve geceleri zifiri karanlık. Bazen kendime bunun sadece bir yolculuk olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissediyorum. “Bak, bir yaban sıçanı,” diyorum ve kendimi fotoğraf makinesini çıkarmaya zorluyorum. Fakat insan kaç fotoğraf çekebilir? Sürgün gibi hissediyorum kendimi.

Kalın eldivenlerime sıcak hava üflüyorum, buharı soğuğu uzaklaştıracak güya. Fakat soğuk, havada asılı kalıyor ve buharın gitmesiyle dönmesi bir oluyor. Dereceyle ölçülebilecek türden bir soğuk değil bu. Bütün katmanları delip insanı içinden üşüten sinsi bir soğuk.

Yürüyorum sokakta. Sol tarafta küçük bir kitabevi var, ışığı yanıyor. Altı ay oldu kitap okumayalı. Giriyorum. Sıcak ve hoş içerisi. “Affedersiniz,” diyorum. “İngilizce kitap bulunduruyor musunuz?” Kasiyer başını sallayıp çirkin harflerle kaplı gazetesini okumaya dönüyor. Acelem yok. Koridorlarda yürüyorum. Kitapların kapaklarını inceleyip yeni sayfaların kokusunu soluyorum. Raflardan birinin önünde bir rahibe duruyor. Arkadan Bergman’ın filmindeki Ölüm’ü andırıyor bir anlığına. Fakat cesaretimi toplayıp ona bakmak için yakındaki rafa yürüyorum. İnce, güzel bir yüzü var. Çok güzel. Elinde tuttuğu kitabı biliyorum. Kapağındaki resimden tanıyorum. Kitabı yerine koyup başka bir kitaba ilerliyor. Hemen gidip kitabı çekiyorum. Hâlâ sıcak elimde tutarken. *Gulliver* - İzlandaca *Gulliver*, ama *Gulliver* yine de. İbranice baskısının kapağı ile aynı. Evimizde vardı. Sanıyorum biri abime hediye etmişti. Kasiyere kitabın parasını ödüyorum. Hediye paketi yapmakta ısrar ediyor. Renkli ambalaj kâğıdına pembe kurdele dolayıp makasının bıçağıyla uçlarını kıvırıyor. Neden olmasın, aslında? Kendime bir armağan.

Dükkândan çıkar çıkmaz ambalajı yırtıyor, sırt çantamı çıkarıp sokak lambasına dayıyorum. Kar kaplı kaldırıma oturup okumaya başlıyorum. İyi biliyorum kitabı, hatırlayamadığım şeyleri de resimler bana hatırlatıyor. Kitap aynı kitap, sözcükler aynı. Her ne kadar onları ben uydursam da. İzlandaca da olsa çok sevdiğim bir kitap *Gulliver*. Heyecanlanıyorum, terlemeye başlıyorum. İlk kez terliyorum buraya geldiğimden beri. Kalın montum ve ıslak eldivenlerim sayfaları çevirmemi güçleştiriyor, bu yüzden kurtuluyorum onlardan. İlk iki kitap harikulade, üçüncüden de çok zevk alıyorum. Fakat kesin olan bir şey var: En etkileyici olanı son gezisi. Şu asil Houyhnhnm’ler gibi olmak istemişimdir hep. Ağlamaya başlıyorum, engelleyemiyorum kendimi. Kitabı bitiriyorum ve sokak lambasının artık yanmadığını fark ediyorum. Bir araba geçiyor ve farlarının ışığında yanımda siyahlar giymiş bir figür görüyorum. Işık donuyor, fakat uzun süredir soğuk beni rahatsız etmiyor. Figür bana doğru dönüyor. O; tırpanı ve iskelet yüzü kuşkuya yer bırakmıyor. Bir an için, arkadan, rahibeyi andırmıştı.

NEŞELİ RENKLER

Haftalık Boyama-Bulmaca dergisiyle ilk karşılaştığında Danny altı yaşındaydı. Çocukların Yitshak Amca'nın kaybettiği pipoyu bulmasına yardım edip onu neşeli renklerle boyamaları gerekiyordu. Danny pipoyu buldu, neşeli renklerle boyadı, hatta bulmacayı çözenler arasında yapılan çekilişte konan ödül ona çıktı - *Ulusal Manzaralar Ansiklopedisi*. Bu, başlangıçtı. Danny, Yoav'ın yavru köpeği Hero'yu bulmasına yardım etti; Yael ile Bilha'ya çocuk bakıcılarını bulmaları için yardım etti; Polis Avner'in kaybettiği tabancasını bulmasına yardım etti; Amir ve Ami adındaki askerlerin kaybettikleri devriye cipini bulmalarına yardım etti ve her seferinde neşeli renklere boyamayı ihmal etmedi.

Avcı Yair'in saklanmış tavşanı bulmasına yardım etti; Roma askerlerinin İsa'yı bulmalarına yardım etti; Charles Manson'ın yatak odasına gizlenmiş Sharon Tate'i bulmasına yardım etti; Çavuş Jones'un kaçak Saddam Hüseyin'i bulmasına yardım etti ve onları neşeli renklerle boyamayı hiç ihmal etmedi.

İnsanların arkasından kendisi için İspiyoncu dediklerini biliyor fakat umursamıyordu. Yardım etmeye devam etti. George'un gizlenmekte olan Noriega'yı bulmasına yardım etti; Nazi yandaşlarının Anne Frank'i bulmalarına yardım etti; Romanya halkının Çavuşesku'yu bulmasına yardım etti ve her seferinde kaçakları neşeli renklere boyadı.

Dünyanın bütün teröristleri ve özgürlük savaşçıları gizlenmenin bir yararı olmadığını idrak ettiler. Bazıları, çaresizlikten, kendi kendilerini neşeli renklere boyadılar. Sonunda, insanların çoğu kaderlerine karşı çıkma güçlerine olan inançlarını yitirdiler. Dünya hayli kasvetli bir hal aldı. Danny'nin kendisi de pek mutlu değildi. Aramak ve boyamak onu ilgilendirmiyordu artık, sırf can sıkıntısı yüzünden devam ediyordu. Ayrıca *Ulusal Manzaralar Ansiklopedisi*'nin yedi yüz yirmi sekiz nüshasını koyacak yeri yoktu. Renklerin dışında hiçbir şey neşeli değildi.

EN İYİ ARKADAŞIM

En iyi arkadaşım dün gece kapıma işedi. Dördüncü katta bir dairede oturuyorum. Köpekler yapar bunu bazen, bölgelerini işaretlemek için, diğer erkekler uzak dursun diye. Fakat o bir köpek değil, benim en iyi arkadaşım. Hem onun bölgesi de değil burası, dairemin giriş kapısı.

En iyi arkadaşım birkaç dakika önce otobüs bekliyordu. Ne yapacağını bilemedi. Mesanesi giderek onu zorlamaya başlamıştı. Kendisine otobüsün her an gelebileceğini hatırlatarak dayanmaya çalıştı, fakat bunu yirmi dakika önce de yapmıştı. Sonra birden en iyi arkadaşının birkaç blok ötede oturduğu geldi aklına; Zamenhoff Caddesi, 14 numara, dördüncü kat. Otobüs durağından ayrılıp oturduğum binaya doğru yürümeye başladı. Yürümek denemez aslında, koşu gibi daha çok, sonra depara kalktı. Attığı her adımla biraz daha zorlanıyordu çişini tutmakta, gizlice birinin arka bahçesine girip duvara ya da gaz tankına işemeyi düşünmeye başlamıştı. Bu fikir aklına geldiğinde evimden elli metre uzaktaydı fakat bu ona hem kabalık hem de bir şekilde muhallebi çocukluğu gibi göründü. En iyi arkadaşım için söylenebilecek çok şey var, fakat muhallebi çocuğu olduğu söylenemez. Bu yüzden kendini elli metre daha gitmeye zorladı ve dört kat merdiveni tırmanmaya başladı. Attığı her adımla biraz daha genişleyen mesanesi patlamaya hazır bir balondan farksızdı.

Sonunda bütün basamakları çıktı ve kapımı çaldı, sonra zile bastı. Sonra tekrar çaldı. Sert. Evde değildim. En zor zamanında ben, en iyi arkadaşı, bir bara gitmek uğruna onu kaderine terk etmişim - barda görüş alanıma girecek kadar talihsiz olan her kıza sarkıyordum, kuşkusuz. En iyi arkadaşım kapıda çaresizlik içinde kıvrandığı sırada. Bana körü körüne güvenmişti ve artık çok geçti. Dört kat aşağı inmesi olanaksızdı. Kendini rahatlattıktan sonra yapabileceği tek şey bana üzerinde “Affedersin” yazan buruşuk bir not bırakmaktı.

O gece benimle eve gelmeyi kabul eden kız kapının önündeki gölcüğü görünce tereddüt etti. “Birincisi,” dedi, “iğrenç. Ben buna basmıyorum. İkincisi, silsen bile bütün evi kokutacaktır. Ve üçüncüsü,” diye ekledi hafifçe dudak bükerek, “en iyi arkadaşın kapına işiyorsa, bu bir şey anlamına gelir.” Kısa bir duraklamadan sonra açıklık getirdi: “Senin hakkında.” Bir duraklama daha. “Olumlu bir şey olduğu da söylenemez.” Sonra gitti.

Köpeklerin bölgelerini böyle işaretlediklerini o söyledi. *Köpek* sözcüğünü telaffuz etmeden önce bir an duraklayıp bana anlamlı bir biçimde bakmıştı; benim bundan en iyi arkadaşımın köpeklerle ortak yanları olduğu sonucunu çıkarmam gerekirmiş gibi. O bakıştan sonra, gitti. Mutfak balkonundan paspasla kovayı aldım ve “Üstesinden Geleceğiz” ilahisini mırıldanarak yerleri silmeye koyuldum. Onu tokatlamadığım için kendimle gurur duydum.

HEDİYE TORBALARI

Sınıfta herkes Naama'nın doğum gününü sabırsızlıkla bekliyordu. Onun partilerinde mutlaka özel bir şeyler olurdu. İki yıl önce doğum gününü ulusal parkta kutladı, kanolarla Hazine Avı oyunu oynadık. Geçen yıl Buz Ülkesi'nde kutladı ve babasının arkadaşı olan ulusal paten şampiyonu gelip imza dağıttı. Naama'nın babası sürekli pahalı giysiler giyen, kravat takan ve evrak çantası taşıyan çok önemli biri. Rafi onun başbakan ya da milletvekili gibi bir şey olduğunu söylüyor, fakat bu mümkün değil, çünkü çok genç görünüyor, oysa yaşlanmadan meclise giremezsin. Naama'nın babası çok hoş bir adam ve gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmaz. Üstelik sarışın ve her zaman anlatacak bir fıkrası ya da korkunç bir hikâyesi vardır. Naama bana bir keresinde -sır- babasının sık sık başka ülkelere gittiğini söyledi, Fransa ya da Londra gibi sıradan yerlere değil ama. Gizli ülkelere; Kolombiya gibi, Madagaskar gibi adları olan özel yerlere. Orada önemli şeyler yapıyor ve karşılığında ona bir milyon ödüyorlar ve iş arkadaşlarının hepsi gülünç diller biliyorlar ve Naama'ya bir sürü hediye getiriyorlar. Benim babamın sırları yok. Herzl Caddesi'nde ayakkabıcı dükkânı var; arkadaşları sadece İbranice bilirler ve bana hiç hediye getirmezler. Bütün yaptıkları canım yanıncaya kadar omzuma vurmak, bana artık koca adam olduğumu söylemek ya da okulun nasıl gittiğini sormak. Böyle aptalca şeyler.

Bu yıl Naama doğum günü partisini evinde verdi. Kaydıraklı bir havuzu ve kapısı uzaktan kumandayla açılan özel garajı olan üç katlı çok güzel bir ev. Naama'nın babası garajın kapısını açıp kapatmamıza izin verdi. Yuval ile Miron inek Elad'ı havuza ittiler ve Elad havuzdan sıırıslıklam çıktığında Naama'nın babası da herkesle birlikte güldü, sürekli uslu olmamızı tembihleyen babam gibi nutuk çekmedi. Sonra güneş tepede olduğu için Filipinli hizmetçilerine meşrubat getirmesini söyledi. Harika bir gösteri sunup yarışmalar düzenleyen iki palyaço vardı. Naama bana -sır- daha sonra Şimon Peres'in geleceğini söyledi. Uri Geller de gelirdi belki; şu televizyon programını yapan adam, babasının liseden arkadaşıydı. Sonra Filipinli hizmetçi üzerinde maytaplar yanan kocaman bir doğum günü pastası getirdi. Naama bana evi gezdirdi. Üç tuvaleti var, her biri bizim evdeki banyodan daha büyük. Her birinin yanında açıp seyredebileceğin bir fiskiye var, sıçarken canın sıkılmasın diye.

Bahçeye dönerken Naama'nın babasının kapıda durmuş iki adamla konuştuğunu gördüm. Ağzında sigara vardı ve sıkıntılı görünüyordu, üzgün. "On dakika daha bekleyebilir misiniz? Kızım doğum günü partisi veriyor. Çocuklara partinin erken biteceğini söyleyeyim... Kızımın gününü mahvetmek istemem."

Kapıdaki adamlar başlarını salladılar ve şişman olan, "Pekâlâ. On dakikan var. Arabada bekliyoruz," dedi.

Naama ile çaktırmadan bahçeye girdik. Elad oradaydı, eskisinden de ıslak. Miron onu suya atmıştı yine. Pastayı bitirmişlerdi neredeyse; kırıntılar kalmıştı. Naama'nın babası bahçeye girdi. Alnı terlemişti, ama onun dışında eskisinden de iyi görünüyordu. Kahkahalar atıyor, gülümsüyordu yine. Sonra Filipinli bir sürü hediye torbasıyla geldi, şu üzerinde Temel Reis resimleri olanlardan. Önce almak istemedik, çünkü hediye torbaları küçük çocuklar içindir. Fakat Naama'nın babası onların sıradan hediye torbaları olmadığını, içlerinde dünyanın öte yanından getirdiği sihirli bir güç olduğunu söyledi. Yapman gereken torbayı açmadan eve götürmek, gece yatarken yastığının altına koymak ve dünyada her şeyden daha çok istediğin hediye düşünmekti. Ertesi sabah torbayı açmadan geri getirecek ve Naama'nın babasına hangi hediye dilediğini söyleyecektin. Naama'nın babası torbayı

kişisel sihirbazına götürecek ve sihirbaz hediyeleri torbalardan çıkaracaktı. Sonra cumartesi günü hepimiz onun evine gidecektik ve hediyeler bizi bekliyor olacaktı. Hepimiz torbaları kaptık ve Naama'nın babası bize kimsenin torbaya göz atmasına izin vermememizi tembihledi, sonra sihri kaçırdı.

Eve gitmek üzere Naama'nın evinden çıktığımızda hediye torbalarını alabilmemiz için on dakika beklemeyi kabul eden adamlara el salladım. Miron bir torbaya su doldurmuştu, torbayı arabaya fırlatmak istedi, fakat Miki onu caydırdı. Miron da onun yerine Elad'a fırlattı. Elad palavra olduğunu söyledi, sihir diye bir şey yoktu, torbasını hemen açıp içinde ne olduğuna bakacaktı. Miron torbayı onun elinden kaptı ve Elad sihri harcamak istiyorsa iki hediye sahibi olmak için torbasına el koyacağını söyledi. Elad ağladı ve torbasını geri istedi. Miron onu tokatladı ve annesine babasına anlatırsa ağzını burnunu kıracağını söyledi.

Bu gece torbayı yastığımın altına koyup Alba marka kaykay dileyeceğim. Sihir olmasa bile hediyemi alacağımı biliyorum, çünkü Naama bana -sır- babasına her zaman güvenilebileceğini söyledi.

KALDIRIMLAR

İki hafta geç vardım, her zaman yaptığım gibi. Asla orada olmam gereken zamanda gitmem ben. Cenazeye ve ilk anma törenine gittim, fakat bütün o bakıp duran insanlar, sertçe el sıkımlar; bana yaşlı gözlerle ne zaman mezun olacağımı soran anne - siktir dedim. Tarihin kendisi benim için bir şey ifade etmiyordu zaten, hatırlaması çok kolaydı ama: 12 Aralık, on ikinci ayın on ikinci günü.

Ronen'in ablası Beilinson Hastanesi'nde doktor. Kalbin durduğunda nöbetçiymiş. Ronen'in Yizhar'a senin öğlen on ikide geçirdiğin kalp krizinden öldüğünü söylediğini duydum. Tam on ikide.

Ronen epey heyecanlandı bu yüzden: "On ikinci ayın on ikinci günü saat on ikide. Bunun olasılığını düşünebiliyor musun?" diye fısıldadı herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Cennetten bir işaret sanki."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Yizhar. "On iki dakika on iki saniye daha dayanabilseydi bahse girerim ki onuruna bir pul basılırdı."

Hatırlaması kolay gerçekten, tarihi kastediyorum, bir de Kipur Günü'nde birlikte çaldığımız sokak levhasını. Ve sana Avustralya'dan getirdikleri o geri zekâlı bumerangı; çocukken parkta fırlattığımız ve bir türlü geri gelmeyen o lanet şeyi. Her yıl gelip mezarının başında durur ve geçmişi düşünürüm. Her seferinde başka bir şey hatırlarım, bütün ayrıntılarıyla. Beşer bira içmiştik ve sen üstüne üç kadeh de votka dikmiştin. İyi hissediyordum kendimi o gece. Çakır keyif, fakat iyi. Sen mi? Zom olmuştun. Bardan çıkıp yüz metre ötedeki evine doğru yürümeye başlamıştık. Üzerimizde pazardan birlikte satın aldığımız yağmurluklarımız vardı. Sen yalpalıyordun. Omzunla telefon kulübelerinden birini devirmiş, sonra bir adım geri çekilip şaşkınlıkla bakmıştın. Ben gözlerimi kapatmışım ve örtülü kirpiklerimin karanlığı alkolün kara bulutlarına karışmıştı. Uzakta olduğunu hayal etmeye çalışmışım, başka bir ülkede mesela. Bu düşünce beni o kadar korkutmuştu ki gözlerimi hemen açmışım ve sen o anda bir sarsak adım daha atmıştın. Devrilmek üzereydin. Tam yere çarpmak üzereyken tutmuştum seni ve başın geriye kaykılmıştı. Gülümsemiştin bana, yeni bir oyun keşfetmiş bir çocuk gibi.

"Kazandık," demiştin, ben seni ayağa kaldırırken. Neden söz ettiğine dair bir fikrim yoktu. Sonra birkaç adım atmıştık ve yine yapmıştın, isteyerek bu kez. Öne doğru devrilecektin az daha ve ben seni ceketinin yakasından yakalamıştım, kaldırırma çarpmana saniyenin onda biri kala.

"İki-sıfır," demiştin bana yaslanıp. "İyiyiz. Kaldırımların hiç şansı yok."

Evine doğru yürümeye devam etmiştik ve sen her adımda kendini kaldırırma bırakıyordun. Ben her seferinde seni tutuyordum - kemerinden, belinden, saçından. Yere çarpmana hiç izin vermiyordum. "Altı-sıfır," demiştin, sonra "dokuz-sıfır." Sıkı oyundu, biz de sıkıydık ama. Yenilmez ikili.

"Sıfıra karşı götürelim onları," diye fısıldamıştım kulağına, öyle de yapmıştık. Evine vardığımızda yirmi bir-sıfır gibi inanılmaz bir skora ulaşmıştık. Hezimete uğramanın utancı içindeki kaldırırımları ardımızda bırakıp binaya girmiştik. Ev arkadaşın evdeydi, televizyon seyrediyordu.

"Hezimete uğrattık onları," demiştin içeri girerken ve ev arkadaşın gözlüğünün altından gözlerini ovuşturup berbat görüldüğümüzü söylemişti. Ben yüzümü yıkamaya gitmiş, fakat lavaboya yetişemedim küvete kusmuştum. Holde içinde bulunduğun durumda tek başına işyemeyeceğini

bağırdığını duymuştum. Banyodan çıktığımda pantolonun dizlerinde sendelerken bulmuştum seni.

“Sen beni tutarken işemeyeceğim,” demiştin ev arkadaşına. “Sana güvenmiyorum. Sadece O’na güveniyorum. O’nun beni tutmasını istiyorum,” demiştin beni göstererek. “Sadece O.”

“Kişisel bir şey değil,” demiştin ev arkadaşına. “Biz çok antrenmanlıyız da.” Sonra seni belinden kavramıştım.

“Aklınızı kaçırmışsınız,” demişti ev arkadaşın başını sallayıp televizyona dönerek. Sen işemeyi bitirmiştin. Ben bir kez daha kusmuştum. Yatağına giderken bir kez daha düşmüştün ve ben seni son anda tutmuştum. İkimiz de yere yığılmıştık. “Biliyordum beni tutacağını,” demiş ve gülmüştün.

“Bak,” demiştin tekrar ayağa kalkmaya çalışarak. “Düşme korkumu yitirdim. Düşmekten korkmuyorum artık.”

Yattığın mezarlıkta iki çocuk var şimdi, tenis toplarını mezarlara nişanlıyorlar. Kuralları çözdüm sanıyorum: subay mezarına isabet ederse bir puan alıyorlar. Er mezarına isabet ederse puan mezar taşlarının hanesine yazılıyor. Seninkine isabet ettirdiler ve top mezar taşından sekip sağ elime geldi. Tuttum. Çocuklardan biri kaygılı bir biçimde bana doğru yürüdü.

“Buranın bekçisi misin?”

Başımı hayır dercesine salladım.

“Topumuzu geri alabilir miyiz?”

Verdim topu. Mezara biraz daha yaklaştıktan sonra gözlerini kısıp baktı.

“SBK,” diye seslendi hayli geride duran arkadaşına.

“SBK ne?” diye sordu uzaktaki. Topu elinde tutan omuz silkti.

“Affedersin,” dedi bana. “SBK, subay mı er mi?”

“Subay, tabii ki,” dedim. “Süper Baş Komutan’ın kısaltması.”

“Evet!” diye bağırdı topu havaya dikerek. “Sekiz-yedi!” Arkadaşı yanına koştu. “Yendik, mezar taşlarını yendik! Mezar taşlarını yendik!” diye bağırdılar, havaya sıçrayıp çığlık attılar. Dünya kupasını kazansalar bu kadar sevinebilirlerdi.

YÜZDE YÜZ

Ellerine dokunuyorum, yüzüne, amcığına, gömleğine. Ve ona, “Lütfen, Roni. Çıkar şunu, benim için,” diyorum. Çıkarmıyor. Israr etmiyorum ve yiyişmeye başlıyoruz yine, tamamen çıplak, neredeyse. Gömleğinin etiketinde yüzde yüz pamuklu yazıyor. Yumuşak olması gerekiyor sözüm ona, oysa kaşındırıyor. Hiçbir şey yüzde yüz değil, o her zaman böyle der. Yüzde doksan dokuz nokta dokuz, en fazla. O da şanslıysan. Sonra tahtaya vurur nazar değmesin diye.

Nefret ediyorum o gömlekten. Yüzümü kaşındırıyor, vücudunun benimki kadar sıcak olup olmadığını ya da benim gibi terleyip terlemediğini öğrenmemi engelliyor. Sonra bir kez daha söylüyorum: “Roni, lütfen.” Sessiz bir çığlık gibi çıkıyor ağzımdan, ağzı kapalı iken yanağını ısırarak birisi gibi. “Geliyorum. Lütfen çıkar.” Çıkarmıyor. Asla çıkarmaz.

Çıldırıncı. Altı aydır birlikteyiz ve hâlâ onu çıplak görmedim. Altı ay oldu ve arkadaşlarım hâlâ bana bir sonraki adımı atmamamı öğütüyorlar. Altı aydır birlikte yaşıyoruz ve bana artık ezberlediğim, aynı hikâyeleri anlatıp duruyorlar. Aynanın karşısında durup vücudundan nefret ettiği için mutfak bıçağıyla göğüslerini kesmeye kalkıştığından söz ediyorlar. Nasıl, birkaç kez, hastanelik olduğundan. Ona dair bu hikâyeleri bana bir yabancından söz edermiş gibi anlatıyorlar, fincanlarımızdan bizim kahvemizi içerken. Birbirimize deli gibi âşıkken ona fazla bağlanmamamı söylüyorlar. Onları boğmak geliyor içimden, fakat bir şey demiyorum. En fazla kesmelerini söyleyip onlardan sessizce nefret etmekle yetiniyorum. Bilmediğim ne anlatabilirler ki bana? Onu azıcık bile olsa daha az sevmeme neden olacak ne anlatabilirler?

Ona önemli olmadığını izah etmeye çalışıyorum. Aramızdaki bağın çok güçlü olduğunu, hiçbir şeyin bu bağı koparamayacağını söylüyor ve tahtaya vuruyorum benden vurmamı istediği için. Her şeyi bildiğimi, bana anlattıklarını ve bunu hiç umursamadığımı izah ediyorum. Yararı olmuyor ama. Bir kez bir yılbaşı partisinde biraz mesafe kat edebilmiştik, ama onda da sadece bir düğme çözmüştü.

Test sonucunu aldığı anda prosedürü öğrenmek için daha önce yaptırmış olan bir kız arkadaşını arıyor. Kürtajı istemiyor, bunu hissedebiliyorum. Ben de istemiyorum. Bunu söylüyorum ona. Filmlerde yaptıkları gibi dizlerimin üzerine çöküyor ve ondan benimle evlenmesini istiyorum: “Hadi, bebeğim,” diyorum Dean Martin taklidi sesimle. Bana hamile olduğu için mi onunla evlenmek istediğimi soruyor, fakat biliyor öyle olmadığını. Beş dakika sonra tamam diyor, fakat bir şartla, erkek olursa adını Yotam koyacağız. Anlaşıyoruz. Kalkmaya çalışıyorum, fakat bacaklarım uyuşmuş.

O gece yatağa giriyoruz. Öpüşüyoruz. Soyunuyoruz. Bir tek gömleği kalıyor. Beni itiyor. Üst düğmeyi çözüyor. Sonra ikincisini, yavaşça, striptiz yapar gibi, bir eliyle düğmeleri çözerken ötekiyle yakasını kapatarak. Bütün düğmeleri çözdükten sonra gözlerimin içine bakıyor. Derin bir soluk alıyorum. Gömleğin altında ne olduğunu görüyorum. Aramızdaki bağ çok güçlü ve hiçbir şey onu koparamaz, hep öyle demiştim ona. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim?

İNSAN DEĞİLLER

Onu ilk gören alay komutanının şoförü Davidoff oldu. “Bela geliyor,” dedi, oturduğu boş cephanesinin üzerinden kalkarak.

“Sınır Polisi alt tarafı,” dedi Stein, bütünüyle tavla oyununa odaklanmış.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” dedi Davidoff, ayakta dikilip zeytin yeşili tuhaf üniformalı subaya bakmayı sürdürerek.

“Hayır, bilmiyorum,” diye homurdandı Stein sabırsızlıkla, “oturmaya ne dersin? Zar atma sırası sende.”

“Bizimkilerden birini onlara gönderecekler demek, ‘personel takviyesi’ diyorlar buna. İlk değil.”

“Tamam, bizden birini onlara gönderecekler, n’olmuş? At şu zarı artık, Davidoff.”

“Senin için önemli olmayabilir, fakat zavallı—”

“Yemin ediyorum, Davidoff, şu koduğumun zarlarını atmazsan şimdi personel subayına gidip *beni* göndermelerini isteyeceğim. Onlarla bir tavla partisini bitirebilirim hiç olmazsa.”

“Biliyor musun, Stein,” dedi Davidoff, gözlerini Sınır Polisinden ayırarak, “bazen tam bir göt gibi davranıyorsun. Bir gün kendini onların -subayı işaret etti- yanında bulduğunda anlayacaksın dünyanın kaç bucak olduğunu. Bunları tanımadın sen bugüne kadar, çiğ çiğ yerler adamı. Hele de senin gibi bir Aşkenaz salağını.” Kuru bir kahkaha attı Davidoff. “Ciplerinin tamponundan kazımak zorunda kalırlar seni herhalde.”

“Anlaşıldı, biz bu partiyi bugün bitiremeyeceğiz,” dedi Stein, tepesi atarak. Ayağa kalkmasıyla Şaharabani’nin ter içinde yanlarına gelip personel subayının onu görmek istediğini söylemesi bir oldu.

“Şu Sınır Polisi olacak deyyuslar sanki farklı bir ordu, hiç bizim gibi düşünmüyorlar. Vahşi hayvanlardan farkları yok,” dedi personel subayı, kulağını kalemle karıştırarak. “Bu yüzden de kıskırtmalarına tepki vermeyecek iyi bir asker göndermem gerekiyor. En iyi senaryoda cezaevini, en kötü senaryoda hastaneyi boylayacak Şaharabani’yi ya da Ackerman gibi asabi birini göndermem.”

Stein eşyalarını toplayıp subayla birlikte cipe bindi. Hiç ihtiyacı yoktu böyle bir iltifata. “O kadar da kötü olamaz, alt tarafı bir hafta,” diye geçirdi içinden, moralini yükseltmeye çalışarak. Yola çıktıklarında Hamama’nın yüzündeki tazyielerimi-sunarım ifadesini görebiliyordu.

“Pekâlâ, komando bıçağımı hangi puşt çaldı?” diye sordu çadırın etrafında anadan üryan gezinen tıknaz ve kıllı tip.

“Sakin ol, Zanzuri, selobandı kesmek için bir saniyeliğine ödünç aldım.” Terli, kara bir asker ona sapında pusula bulunan kocaman bir bıçak uzattı. Zanzuri bıçağı elinden kaptığı gibi kara askerin gırtlığına dayadı. “Şafık, amına koduğumun Bedevi’si seni. Bir daha terli ellerini eşyalarım sürersen bu bıçağı kara kıcına sokarım. Duydun mu?”

Çadıra giren subay olayı görmezden geldi. “Ranzan şurada,” dedi, koğuşun sonunu göstererek.

“Adın ne demiştin?”

“Stein, Şmulik Stein,” diye homurdandı Stein.

“Ranzan şurada, Stein.” Bir kez daha ranzayı işaret etti. “İki saat sonra devriye nöbetin var, hazırlan.”

Ne zaman o zırlı, taşa dayanıklı ciplerden biriyle devriyeye çıksa mutlaka bir ayaklanmaya denk gelirdi. Geçtikleri her sokakta üzerlerine bir tuğla fırlatılırdı mutlaka. Fakat şimdi, üstü açık Sınır Polisi cipinden bakınca bir hayalet kentten farkı yoktu Gazze’nin. Dört kişiydiler. Cipi Zanzuri sürüyordu. Stein dışında terli kara adam ve bir kızıl vardı. Kızıl yelek cebinden bir sakız çıkardı, ağzına attı ve ambalaj kâğıdını fırlattı.

“Hey, Russki, bana da yolla bir tane,” diye talep etti sakızı ağzına attığını dikiz aynasından gören Zanzuri.

Kızıl, “Kalmadı,” dedi ve çürük dişlerini göstererek gülümsedi. “Siktir,” dedi Zanzuri cipin yan tarafından yere bir balgam fırlatarak. “Bugün yakalayacağım ilk Arap’a acıyorum, zavallı orospu çocuğu!” İkinci cip onları solladı. Sürücüsü sıska, yaralı yüzlü bir askerdi ve yolcu koltuğunda subay oturuyordu. Yüz metre önlerinde yaşlı bir Arap yürüyordu. Stein, Yaralı Yüz’ün direksiyonu birden sola kırdığını gördü. Cip kaldırırma çıktı ve yaşlı adama çarptı. Adam birkaç metre ileriye yüzüstü kapaklandı ve hiç kımıldamadan yerde kaldı.

“Bizim dilsiz formunda bugün,” dedi Zanzuri pis bir sırıtışla. “Havlu kafalıyı nasıl savurdu gördün mü?”

Olanları anlamakta güçlük çeken Stein döndü ve kaldırırma yatan bedene baktı. Zanzuri’nin güldüğünü ve Rus’un sakız çiğnediğini gördü. Görüntüleri birleştirip tek, anlamlı bir gerçekliğe ulaşmaya çalıştı, fakat başaramadı. Diğer cip bir ara sokağın köşesinde durdu ve Zanzuri arkasına yanaştı.

Stein cipten fırladı, dilsizlere koşup yakasına yapıştı. “Bilerek çarptın ona, psikopat herif, bilerek bir insan ezdin! Sana hiçbir şey yapmamış birini!” Rus, Stein’ı arkadan boyunduruğa alıp dilsizden uzaklaştırdı.

“O bir insan ezmedi,” diye düzeltti Zanzuri. “Bir Arap ezdi, nedir senin derdin?” Rus’un iğrenç, sıcak soluğunu ensesinde hissediyordu Stein. Bir şey söylemek için ağzını açtığı takdirde gözyaşlarına boğulacağını biliyordu.

“Şuradaki çatıda biri var,” dedi subay, olanları tamamen göz ardı edip işaret ederek. “Zanzuri ve Russki, onu buraya getirin.”

Rus, Stein’ı bıraktı. Rus ile Zanzuri subayın işaret ettiği ara sokağa girdiler. İki dakika sonra elleri arkadan bağlı ve ağzı bantlanmış birini sürükleyerek getirdiler.

“Kestim sesini,” dedi Zanzuri. “Yalvarmalarına tahammülüm yok.”

Dilsiz iç çekip başını sallayarak hemfikir olduğunu belirtti. Paketlenmiş Arap’ın yanına gitti, eğiliyormuş gibi yaptıktan sonra birden doğrulup yüzüne bir tekme yerleştirdi.

“Üzerinde bir şey buldunuz mu?” diye sordu subay sıkın bir tonla.

“Bunu!” dedi Zanzuri, ağzına ıslak bir bez parçası bağlanmış bira şişesini göstererek. “Bir de tuğla.” Dilsiz, yerde yatan ve hafifçe inlemekte olan adamı yumruklamaya başladı.

“Yeter!” diye bağırdı Stein, onlara doğru ilerleyerek. Dilsiz ayağa kalktı, yeleşinden copunu çıkarıp gözlerini ona dikti.

“Asabımı bozmaya başlıyorsun, Stein,” diye homurdandı subay ağzında yakılmamış bir sigarayla. Buruşuk, filtresiz Ascot paketini cebine soktukten sonra ceplerinde bir şey aranmaya başladı. Bulamayınca devam etti: “Nesin sen, Stein, Kızıl Haç mı? Bu pisliklerin kafalarında tek şey var - seni öldürmek. Bunun için yaşıyorlar. Bunu aklından çıkarma. Dışarıdan bizim gibi görünebilirler, fakat değiller.”

Arap’ın bağlı bedeni yerde kıvranıyordu. Stein yardım etmek için yanına gitmeye yeltendi. Dilsiz yolunu kesti.

“Kafan basmıyor, değil mi?” dedi subay. “Pekâlâ, dedikleri gibi: Bir resim bin söze bedeldir. Russki, kaldır onu,” diye emretti. Rus, Arap’ı arkasından tutup ayağa kaldırdı ve düşmemesi için tutmaya devam etti. Adamın yüzü kan ve toprak kaplıydı. “Zanzuri, bıçak,” dedi subay elini uzatarak, yakılmamış sigara hâlâ dudaklarının arasında. Zanzuri bıçağı yeleşinden çıkarıp subayın açık avucuna bıraktı. Subay bir süre bıçağı baktı, sonra parmağıyla fiskeledi. “Sapındaki pusula çalışmıyor,” dedi.

“Evet, biliyorum,” dedi Zanzuri başını sallayarak. “Götüne koduğumun Bedevi’si bozdu.” Terden ıslanmış üniforması diğerlerininkinden daha koyu görünen kara askeri işaret etti.

“Siktir et,” dedi subay, sonra Arap’ın gömleğini tutup yırttı. Düğmeler yere saçıldı ve Stein adamın hızla inip kalkan kıllı göğsünü gördü.

“Hayır!” diye haykırdı Stein, subaya doğru bir adım atmayı başararak. Dilsiz ağır tahta copu ensesine indirdi ve Stein yere yığıldı.

Stein subayın, “Başını kaldırın,” diye emrettiğini duydu.

“Arap’ın başını değil, moron,” dedi Rus, “şefkat timsalinin.” Sonra sıırttı.

Stein dizlerinin üzerindeydi şimdi. Dilsiz bir eliyle onu koltuk altından tutuyor, diğeriyle saçından geriye çekiyordu. Üç metre önünde subay bıçağı Arap’ın titreyen karnına yaklaştırdı. Stein’in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Subay hızlı bir darbeyle adamın midesini ikiye yardı ve adamın midesinden yuvarlanmış bayraklar, şekerleme ve telefon jetonları döküldü.

“Şekerlemelere dokunmayın,” diye uyardı subay. “Zehirlidir.” Bıçağı Zanzuri’ye iade etti. Rus, bayrakları açtı. Filistin Kurtuluş Örgütü bayraklarıydı bunlar. Zanzuri ile kara asker jetonları ceplerine doldurdular. Rus, içi boşaltıldıktan sonra hiç hareket etmeden kâğıt gibi dümdüz yatan Arap’ı soydu. Sonra onu sekize katlayıp cipin yedek lastiğinin üzerine yerleştirdi.

“Hey, Russki, ne yapacaksın onunla?” diye sordu Zanzuri.

“Motosikletime kılıf, belki kep, kim bilir,” dedi Rus omuz silkerek. “Bir işe yarayacaktır.”

“Bu Ruslar amma cimri,” diye fısıldadı Zanzuri kara askere, cebinde jetonlar tıngırdarken. Dilsiz

copu ensesine indireli beş dakikadan fazla olmasına rağmen Stein artık bayılma zamanı olduğuna karar verdi.

Stein çadırdaki ranzasında uyandı. Üzerinde üniforması ile ayakkabıları vardı. Ensesinde hissettiği sancı o kadar şiddetliydi ki boynunu hareket ettiremiyordu. Herkes uyuyordu şimdi. Zanzuri'nin bıçak sapındaki pusulanın iğnesi parıldıyordu karanlıkta. Stein usulca kalktı, bıçağı kınından çıkardı ve fosforlu ibrenin gösterdiği yöne doğru yürümeye başladı.

ALTERNATİF

Birden bir alternatif belirdi. Teorik olarak her zaman var olan -en azından onun için- ancak hep ulaşılmaz bir alternatif. Altı ay önce balkonundan aşağı nasıl baktığını çok iyi hatırlıyordu. Boynunu sıkın şey gırtlğından şöyle mırıldanmıştı ona: “İnsanların bunu kendilerine nasıl yaptıklarını anlamıyorum.” Anlamıyordu. Ama artık anlıyor. Yapması gerektiğinden değil, fakat alternatif mevcut artık. Sürücü ehliyeti gibi, Amerika Birleşik Devletleri’ne giriş vizesi gibi. İsterse değerlendirebileceğı bir olanak.

Bir zamanlar erkekleri *emmezdi*, *saksafon çekmezdi*, *ağızına almazdı*, *üflemezdi*. İcat ettikleri bütün adların kulağı bu kadar iğrenç gelmesi ilginç. Belki de adlardı onu tiksindiren. Artık öyle değil ama. Hoşuna gittiğinden değil, fakat yapması gerektiğini düşündüğünde yapabiliyor artık. Bir başka alternatif.

Sonra yataktalar ve ağızında o tat var. Tuzlu ve yapışkan. Kraker ile balık arası. Adam onu üzerine çekiyor, her zaman yaptığı gibi. Ağızdan öpüyor. Tadını paylaşmak için. İğrenç olmadığını kanıtlamak istercesine.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyor adam.

Gülümsüyor ve alternatifi düşünüyor. “Hiç,” diyor, “hiç.”

Ölümden sonra bir şey olup olmadığını düşünüyor. Sezgileri ona olmadığını söylüyor. Çünkü şimdi, her şey hareket halindeyken bile bir şey yok neredeyse; muhtemelen sonra da yok. Fakat öyle olması gerekmez. “Zorunluluk” diye bir şey yok sonuçta. Alternatiflerimiz var.

Yetenekli olduğu söylenirdi, fakat ben ne bileyim? Ben onun ruhunda dolaniyorum sadece ve ruhu terk edilmiş bir daireyi andırıyor. Oğulları parti verdiği için anne ile babanın eşyaları bir köşeye topladığı bir ev gibi. Resim yeteneğı varmış, öyle diyorlar. Yazma yeteneğı de. Yaratıcı, fakat sessiz ve biraz tuhafmış. Herkesin tahmini kendine derim. Hiçbir şey berrak değil burada. Onun yüzünden kendimi suçlu hissediyorum.

Hep kızlar yaparken ne düşünürler diye merak etmişimdir. İntiharını kastetmiyorum, seksten söz ediyorum. Beni rahatsız ediyor. Ben her zaman onların canını sıkması, aşağılaması gerektiğini düşündüm. Onun zihnine nüfuz edebilsem her şeyin farklı olacağını, bir şeyleri kavrayacağımı umuyordum. Farklıymış, kırımın kenarı. Bu yüzden yazar olmadım ben.

Balkondan bakıyor. Gökyüzü. Demir parmaklıklar ve gökyüzü. Düşünceleri - hiç parlak değil. Zevksizlikten ibaret tüm bunlar. Sonunda ölecek, yetenekli olduğunu söylemelerine rağmen. Beni ağızına alacak ve ölecek. Ölecek ve beni ağızına alacak. Seçme hakkı adına. Kadınları ve Yerçekimini Geliştirme Hareketi adına. Her şeyi öykünün doruğı anlatı yeteneğimi öne çıkaracak biçimde bağlayabilirim ben. Ya da bağlamam.

DÜNYA ŞAMPİYONU

Babama ellinci yaş günü şerefine sapına HER ŞEYE SAHİP OLAN ADAM İÇİN yazısı işlenmiş altın kaplama bir göbek deliği fırçası hediye ettim. Uzun süre bir göbek deliği fırçası ile *Umut Ekseni-Kötülük Hattı* kitapları arasında kararsız kalmış, sonunda göbek deliği fırçasında karar kılmıştım. Babamın keyfi yerindeydi o akşam. Partinin neşe kaynağıydı. Herkese göbeğini nasıl fırçaladığını gösteriyor, mutlu bir fil gibi borazan öttürüyordu. Annem sürekli ona, “Hadi, Menahem, ara ver biraz,” diyordu. Vermedi ama.

Babamın ellinci yaş günü şerefine üst dairede oturan kiracı sözleşmesi bittiği halde daireyi boşaltmamaya karar verdi. “Bakın, Bay Fullman,” dedi babama, Marantz amplifikatörün üzerine bir kasap gibi eğilerek. “Şubat ayında eniştemle bir stereo laboratuvarı açmak üzere New York’a gideceğim, iki ay için bütün eşyayı başka yere taşıyacak halim yok.” Babam ona sözleşmenin Aralık ayında sonlandığını söylediğinde Elektronik Adam hiçbir şey olmamış gibi çalışmayı sürdürdü ve kapı kapı dolaşarak hayırlı bir iş için para toplayan adamlarla konuşurken kullanacağın ses tonuyla, “Sözleşme-mözleşme, çıkmıyorum işte. İşine gelmiyorsa mahkemeye ver,” dedikten sonra tornavidayı amplifikatörün bağırsaklarına sapladı.

Babamın ellinci yaş günü şerefine onunla avukatını görmeye gittim ve avukat elimizin kolumuzun bağlı olduğunu söyledi. “Anlaşma sağlamaya bak,” dedi çekmecesinde umutsuzlukla bir şeyler ararken. “Ondan üç yüz-dört yüz şekel daha koparmaya bak. Dava açarsak ülser olursun. İki yıl uğraştıktan sonra ülser olduğunla da kalabilirsin.”

Babamın ellinci yaş günü şerefine, ona neden gece Elektronik Adam’ın dairesine girip kapı kilidini değiştirdikten sonra eşyalarını bahçeye atmadığımızı sordum. Babam bunun suç olduğunu, bu yüzden aklımdan bile geçirmememi söyledi. Ona korktuğu için mi böyle söylediğini sorduğumda korkmadığını, sadece gerçekçi olduğunu söyledi. “Anlamı ne?” diye sordu kelini ovuşturarak. “İki ay sonra nasıl olsa çıkacak. Uğraşmaya değmez.”

Babamın ellinci yaş günü şerefine çocukluğumdaki halini düşündüm. Belediye için çalışan dev gibi bir adamdı. Pek çok yere götürürdü beni. Omuzlarına alırdı. “Deh,” diye bağıırdım ve beni sırtında taşıyarak merdiveni deli gibi koşarak çıkar ve inerdi. Gerçekçi değildi o zamanlar. Dünya şampiyonuydu.

Babamın ellinci yaş günü şerefine merdiven sahanlığında durup ona dikkatlice baktım. Keldi, küçük bir göbeği vardı ve karısından nefret ediyordu ki kendisi annem olurdu. İnsanlar onu sürekli ezip geçiyorlardı, o ise kendine bunlarla uğraşmaya değmeyeceğini söylüyordu. Üst katta, artık hayatta olmayan dedeme ait dairede amplifikatörleri deşen kiracımız olacak o pisliği düşündüm. Babamın o konuda bir şey yapmayacağını biliyordum, çünkü yorgundu ve götü yemeyecekti. Çünkü henüz yirmi üç yaşında olan oğlunun bile elinden bir şey gelmiyordu.

Babamın ellinci yaş günü şerefine bir an için hayatı düşündüm. Nasıl insanın yüzüne tükürdüğünü. Uğraşmaya değmediği için her şeyin pislik heriflerin yanına kâr kalmasına nasıl izin verdiğimizizi. Kendimi, aslında sevmediğim kız arkadaşım Tali’yi, saç çizgimin altında gizlenen kel bölgeyi, otobüste tanımadığım bir kıza ne kadar güzel olduğunu söyleyemeyişimi, otobüsten onunla birlikte inip ona çiçek satın almamı engelleyen ataleti düşündüm. Babam içeri girdi ve ben merdiven sahanlığında tek başıma kaldım. Işık söndüğünde tekrar yakmaya bile kalkışmadım. Boğuluyormuşum

gibi hissettim. Asidi kaçmış koka kola gibi. Bana *Umut Ekseni-Kötülük Hattı* kitaplarını alabilmek için bir yeraltı alışveriş merkezinde fareler gibi koşturacak çocuklarımı düşündüm.

Babamın ellinci yaş günü şerefine kiracısının yüzüne somun anahtarını geçirdim. “Burnumu kırdın,” diye inledi, yerde kıvranarak. “Burnumu kırdın.”

“Burun-murun.” Çalışma tezgâhının üzerinde duran Phillips tornavidayı aldım. “İşine gelmiyorsa mahkemeye ver.” O anda muhtemelen yatak odasında sapı altın kaplama göbek deliği fırçasıyla göbeğini temizlemekte olan babamı düşündüm. Tepem attı. Kudurdum öfkeden. Tornavidayı tezgâha bırakıp kiracının başına bir de tekme çaktım fazladan.

KUANTA

Kipur Günü'nün akşamında Kuanta Einstein'a gidip af diledi. "Evde yokum," diye bağırdı Einstein kilitli kapının ardından. Dönüş yolu boyunca insanlar pencerelerden yüksek sesle küfrettiler, hatta biri teneke kutu fırlattı. Umursamıyormuş gibi yaptılar, fakat kalpleri gerçekten kırılmıştı. Kuanta'yı kimse anlamıyor, herkes onlardan nefret ediyor.

"Parazitler sizi," diye bağıırıyordu insanlar onlara caddede yürürlerken.

"Askere gidin."

"İstedik aslında," dedi Kuanta, açıklamaya çalışarak, "fakat ordu bizi çok minik olduğumuz için almadı." Dinleyen mi vardı? Kendilerini savunmaya çalıştıklarında kimse dinlemezdi, fakat olumsuz yorumlanabilecek bir şey söylediklerinde kulak kesilirlerdi. Kuanta, "Bak, bir kedi!" gibi son derece masum bir şey söyleyecek olsa anında haberlerde sorun çıkarmaya çalıştıkları duyurulur, Schrödinger ile söyleşi yapmaya koşulurdu. Aslında medya Kuanta'dan herkesten daha çok nefret ediyordu, çünkü Kuanta bir keresinde bir IBM konferansında gözlemlene eyleminin kendisinin olay üzerinde etkili olduğuna dair görüş bildir-miş ve bütün gazeteciler Kuanta'nın İntifada'nın haber yapılmasına karşı lobi faaliyeti yürüttüğü kanısına varmışlardı. Böyle bir şey kastetmediklerini ve siyasi bir hedefleri olmadığını tekrar tekrar söylemelerine rağmen onlara kimse inanmadı. Herkes hükümetin Bilim Sorumlusu ile sıkı fıkı olduklarını biliyordu.

Çoğunluk Kuanta'nın kayıtsız ve duygusuz olduklarını düşünüyor, fakat bu doğru değil. Cuma günü, Hiroşima'nın bombalanmasına dair programdan sonra, Kudüs'teki stüdyoda Kuanta ile söyleşi yapıldı. Konuşmakta zorlandılar. Açık mikrofonun karşısında öylece oturup burunlarını çektiler. Evlerinde seyreden izleyiciler Kuanta'nın ağladığını idrak etmeyip sorulardan kaçmaya çalıştıklarını düşündüler. Asıl üzücü olan şu: dünyanın bütün bilimsel dergilerinin editörlerine bir düzine mektup yazıp atom bombası meselesinde kullanıldıklarını, insanların onların saflığından yararlandığını ve sonunun böyle olabileceğini tahayyül bile edemediklerini kuşkuya yer bırakmayacak bir kesinlikle kanıtlasalar bile, bunun onlara hiçbir yararı olmayacak, çünkü Kuanta'yı kimse anlamaz. Hele Fizikçiler, hiç.

SİYASET YOK

Balkonun köşesinde, Demis Roussos'un lekeli fotoğrafının yanında kimsenin tanımadığı, yüzü yaralı, kel bir tip oturuyordu. Adam zeytin yiyor ve çekirdekleriyle bahçedeki çöp bidonlarını vurmaya çalışıyordu.

“Benim kafemde siyaset dışında her şeyden konuşabilirsiniz,” diye hatırlattı Romanyalı, kapının yanındaki masaya. “Dedikodu, spor, hatta seks, yeter ki siyasetten konuşmayın. Herkesin iştahını kapatıyor.”

Kafe ilk açıldığında -İngilizler henüz gitmemişlerdi- bir Revizyonistin Ben-Gurion için “cüce” tabirini kullanması üzerine çıkan arbededen sonra mekânda tek sağlam masa kalmadığı rivayet edilirdi.

“Benim iştahımı seksten konuşmak da kapatır,” diye homurdandı Davidoff. “Ayrıca, kimse buraya yemek yemeye gelmiyor ki.”

Fakat herkes saygı duyardı Romanyalıya, bu yüzden sivrisineklerden konuşmaya başladılar ki Mitzenmaher'ın karısı dışında herkesi sokuyorlardı ama kadına sivriler bile yaklaşmaya korkuyordu. Köşede oturan kel adam bir kez öksürdü, dramatik bir biçimde. Dönüp ona baktıklarında konuşmaya başladı:

“Bütün partiler dolandırıcı ve ödle, inan bana,” dedi gür bir sesle. “Dinci partileri ele alalım, örneğin. Ülkeyi ters yüz edip yüzümüze gülerler.”

Kafe birden sessizliğe büründü ve espresso makinesinin arkasından kırılan cam sesi geldi.

Davidoff memnuniyetle kıkırdayıp, “Romanyalı bir bardak daha kırdı,” dedi.

“Bir dakika. Haklı değil miyim?” diye devam etti kel adam kışkırtıcı bir tonla, kanıt olarak peçetenin altına gizlediği gazeteyi sallayarak. “Bugünkü gazetede aslında var olmayan bir din okuluna bir milyon dolar tahsis edildiğine dair bir haber var. İnsanlar banliyölerde kışlarını yırtıp çadırlarda yaşarken onlar böyle yolsuzluklar yapıyorlar.”

“Efendim, bu müessesenin yazılı olmayan kurallarına göre hiçbir şekilde—” diye söze girdi Mitzenmaher, İçişleri Bakanlığı'nda çalıştığı günlerde geliştirdiği tarzıyla.

“Sakin ol, Mitzi,” diye sözünü kesti Davidoff. “İzin ver de adam fikrini söylesin.” Davidoff şeytani gülümsemesini gizleyerek elini Mitzi'nin omzuna koydu.

Kel adam Davidoff'a eliyle bir teşekkür gönderdi, bir zeytin daha yedi, çekirdeğini balkondan fırlattı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti. “Sadece dinci partiler değil, hepsi böyle. Yoz bir hükümet var, bu kadar basit...”

Romanyalı tezgâhın arkasından çıktı ve kel adama doğru yürüdü. Yürürken bir yandan da masalara tutunuyordu. Alnı kırmızı ve terli, sıska kolları her zamankinden daha kılıydı.

“Bana kalsa yüz altmış milletvekilinin tamamını ipe çekerdim,” diye devam etti kel adam saldırgan bir sesle.

“Fakat milletvekili sayısı yüz yirmi,” dedi Davidoff adamı kışkırtarak.

“Önce kırkını asarız,” dedi kel adam kıs kıs gülerek, “onların yerine yenilerini tayin ettiklerinde de yüz yirmisini toplu olarak asarız.”

“Bu kafeyi hemen terk etmeni istiyorum,” dedi Romanyalı çatlak bir sesle. Uzun yüzü kara bir sakalla kaplıydı.

“Nedir senin derdin ihtiyar?” diye tısladı kel adam, sonra ağzına bir zeytin daha attı. “Biraz siyaset konuşuyoruz şurada, ne olmuş yani? Hepimiz bu ülkede yaşamıyor muyuz? Ne yani, konuşamayacak mıyız artık?”

“Hemen gitmeni talep ediyorum,” dedi Romanyalı tiz bir sesle. Bir yandan da iskemleye yaslanıyordu. Alnındaki ter gür kaşlarından sakalına damlıyordu.

“Büyük bir trajedi olmayacaksa—” diye homurdandı Mitzenmaher, bir kez daha iskemlesinden kalkmaya yeltenerek.

“Hadi, Mitsi, yerine otur ve erimeden önce dondurmanı bitir,” diye buyurdu Davidoff. Mitzenmaher iskemlesine çöktü yine.

“Bu ülkenin asıl sorunu senin gibi insanların varlığı,” diye devam etti kel adam, zeytin çekirdeğini Romanyalının önlüğünün cebine sokarak, “sessiz kalmaya ve bok yemeye alışmış insanların varlığı. İnan bana, otuz yıl önce ses çıkarmış olsaydın bu haydutlar bugün mecliste olmazlardı.”

Romanyalının ağırlığından iskemlenin arkılığı kırıldı, fakat o ayakta kaldı ve salyalı ağzından sessiz bir hırıltı çıktı.

“Bu çalıp çırpma uzun zaman önce başladı. Biraz tarih bilen biri sana Ben-Gurion’un...”

“Hı, hı,” dedi Davidoff. Bu açık bir uyarıydı.

Romanyalı insanın kanını donduran bir biçimde kükredikten sonra havada uçtu ve köpek dişleriyle kel adamın omzundan bir parça kopardı. Birkaç saniyede olup bitmişti her şey.

“İnanın bana,” dedi Davidoff kıkırdayarak. “Romanyalıyı iki yıl önce Hamursuz Bayramı’nda herifin teki ambargodan konuşmaya başladığı günden beri bu kadar öfkeli görmemiştim.”

“Kendinden utanmalısın,” diye azarladı Mitzenmaher onu, sonra yere oturmuş hıçkırırken yüzünü kanlı önlüğü ile örtmeye çalışan Romanlıya yardım etmeye gitti.

“Bana ne oldu bilmiyorum, gerçek bir hayvana dönüştüm,” diye inledi Romanyalı. “Transilvanya’dan kalma. Orada sabah akşam siyaset konuşurlar...” Sonra ağlamaya başladı.

“Geçti, geçti,” dedi Mitzenmaher, başını okşayıp onu teselli etmeye çalışarak. “Ve sen,” dedi masadakilerle fikir teatisinde bulunan Davidoff’a, “şu zavallı orospu çocuğunu bahçeye göm.”

“Ama henüz kahvemi bitirmedim,” dedi Davidoff, yan çizmeye çalışarak. “Başkası yapsın.”

Mitzenmaher bakışlarını üzerine dikip eline küreği tutuşturdu.

“Tamam, tamam,” dedi Davidoff yerinden kalkarak. “Fakat Lacoste gömleğime kan sıçrarsa benden

ekeceğiniz var. Daha bir hafta oldu alalı.” Sonra kollarını sıvadı.

YORDAN

Duvar kasasının şifresini tuşlarken bile bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti Yordan. Zihninin arkasında bir ses, “Kaç, Yordan, henüz vakit varken,” dedi. Fakat Mossad ile geçirdiği on iki uzun yıl ona altıncı hissine diğer beş hissi gibi kuşkuyla yaklaşmayı öğretmişti. Bu kez hisleri onu yanıltmadı. Kasa boştu. Üç “silinmiş” dosyanın ve içi şipşak fotoğraflarla dolu süet çantanın yerinde yeller esiyordu. Annesini ve babasını gözlerinin önünde öldürmelerinden bu yana ilk kez yüzünün kireç gibi olmasına izin verdi. “Panikleme” diye emretti zihninin arkasındaki ses. “Düşün, düşün, düşün.” Ne mümkündü bu dırdırla düşünmek? “Karım Yemima dışında hiç kimse şifreyi bilmiyordu,” dedi Yordan kendine, şüpheliler listesini kısaltmaya çalışarak, “ve onu geçen Kasım, şu kahvedeki sakarin fiyaskosundan sonra öldürdüm.” Boş kasanın karşısında ne yapacağını bilmez halde öylece durdu. Kasım ayında şüpheliler listesine yazacak birini bulamamanın bedelini ödüyordu şimdi. Unuttuğu biri var mıydı? Yordan acemi eğitiminde Halamış’ın ona öğrettiği şeyi hatırladı (Kızıl Kmerler için köstebeklik yaptığı ortaya çıkmadan önceydi): “Kimseye güvenme, kendine bile.” Birden her şey açıklığa kavuştu. “Dosyaları ben çaldım,” diye fısıldadı kendine hayretle. “Her şey uyuyor: Şifreyi biliyordum. Fırsatım vardı. Hem içinde fotoğrafların bulunduğu süet çantayı benden başka kim, niye çalsın ki?” İlk şoku atlattıktan sonra Yordan hemen harekete geçti. Kendini arkadan dolanarak faka bastırdı ama kolaylıkla duruma hâkim oldu ve kendi bedenini iskemleye bağladı. “Kim gönderdi seni?” diye bağırdı kendine öfkeyle. “Konuş, göt.”

“Hey, aklını mı kaçırdın?” diye karşılık verdi. “Bu benim yahu. Yani, sen. Çöz beni.”

“Kapa çenenin, vatan haini,” dedi Yordan kendine bir tokat atarak.

“Ben, vatan haini, öyle mi?” dedi, şaşkınlıkla. “Yordan, delirdin mi? Beni bütün hayatın boyunca tanıdın. Vatanıma asla ihanet etmeyeceğimi biliyorsun.”

Yordan ikna olmuş gibi yapıp kendini çözdü. “*Tfadal,*” dedi, kendine bir sigara uzatarak.

“*Şukran,*” dedi, kendine teşekkür ederek.

“İşte! Şimdi kendini ele verdin, Arap orospu çocuğu,” dedi Yordan heyecanla.

“Yapma, insan kendi annesi hakkında böyle konuşur mu?” diye karşılık verdi, masum ayağına yatarak.

“Duygu sömürüsü yapma ulan bana, köstebek. Casus değilsen neden Arapça cevap verdin?”

“Çünkü Arapça sordun, salak. Arapçayı acemi eğitiminde birlikte öğrendik,” dedi Yordan kendine, samimi ve incinmiş bir ses tonuyla.

“Güven ona, doğruyu söylüyor,” diye fısıldadı zihninin arkasındaki ses hafif bir Rus aksanıyla. “Sen O’sun, en nihayetinde. O’na güvenmek zorundasın.”

“Benim tek görevim vatanım için kendimi feda etmektir,” dedi Yordan kendine. “Ayrıca... Hey, dur bir dakika. Bu Rus aksanı da neyin nesi?” Elini zihninin arkasına atıp Kazak kalpağı giymiş bir cüce çıkardı.

Yordan kelepçelenmiş cüceyi sorgulamak için arabasıyla karargâha götürürken küçük adam gönüllü

olarak bazı bilgiler verdi. “Bak,” dedi, “glasnosttan beri boşum. Bütün KGB ajanları can sıkıntısından geberiyor. Bu yüzden, siz nasıl dersiniz, birini işletmeye karar verdik. Bilgisayarlarımızda zekâ seviyesi en düşük ajanı aradık ve—”

Yordan gerisini dinlemedi. Arabanın çakmağını çekti, Sovyet cücesini deliğe soktukten sonra çakmağı tekrar yerine yerleştirip klik sesini duyuncaya kadar bastırdı. Cücenin feryadı sekiz saniye sonra kesildi. Yordan bir U yapıp eve döndü.

“Tamam, şekillerle ilgili testte çuvalladım, kabul ediyorum,” dedi kendine. “Fakat dünyanın en düşük zekâlı ajanı mı? Biliyorsun,” dedi kendine yapay bir cana yakınlıkla, “bir keresinde ancak üçe kadar sayabilen bir Gürcü ajan tanımıştım...” Aynaya karşı koyulamaz bir biçimde gülümsedi.

Derinlerde bir yerde hâlâ güvenmiyordu O’na.

76 YAZI

76 yazında evimizin biçimini değiştirip bir banyo eklediler. Yeşil fayansları, beyaz perdeleri ve çapraz bulmacalarını çözmek için dizlerinin üzerine yerleştirebileceği küçük çizim tahtasıyla annemin özel banyosuydu o. Annem kendisinden başka kimsenin kullanmasına izin vermediği için banyonun kilidi yoktu. Çok mutluyduk o yaz. O yıl Üniversite Güzellik Kraliçesi seçilen Rina Mor'un en yakın arkadaşı olan ablam, İsrail'e göç etmiş Güney Afrikalı gayet sevimli bir dişiyle evlendi ve Raanana'ya taşındı. Abim askerliğini bitirip El Al'da güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başladı. Babam petrol hisselerinden sağlam bir voli vurup bir lunaparka ortak oldu. Ben de onlara bol bol hediye aldurdım. "Farklı insanlar-farklı düşler," böyle yazıyordu sürpriz hediyelerimi seçtiğim Amerikan oyuncak kataloğunda. Patates atan tabancadan insan boyunda Örümcek-Adam bebeklerine kadar. Abim ne zaman Amerika'ya uça katalogdan bir hediye seçmeme izin veriyordu. Mahalledeki çocuklar yeni oyuncaklarımdan ötürü bana hayranlık duyuyor, her konuda sözümü dinliyorlardı. Cuma akşamları bütün sınıf parkta abimin bana aldığı beyzbol topu ve eldiveniyle beyzbol oynuyorduk. En büyük şampiyon bendim, çünkü Jeremy, eniştem, bana kimsenin karşılayamayacağı falsolu atışlar yapmayı öğretmişti. Etrafımda korkunç olaylar meydana geliyor, fakat bana vız geliyordu. Baltık Denizi'nde üç denizci kaptanlarını yemişlerdi; okul arkadaşlarımdan birinin annesinin bir memesi alınmıştı; Dalit'in ağabeyi askerde bir eğitim kazasında ölmüştü. Anat Moser, sınıfın en güzel kızı, bana evet demiş, kız arkadaşım olmayı kabul etmişti. Başka kızlara danışmadan üstelik. Abim bana bir Amerika seyahati hediye etmek için doğum günümü beklediğini söylemişti. Bu arada, Cumartesi günleri beni ve Anat'ı İsveç yapımı arabasıyla lunaparka götürüyordu ve operatörlere Schwartz'ların oğlu olduğumu söylediğimde her şeye bedava biniyorduk.

Bayramlarda Zikron'daki dedemi ziyaret ediyordum. Elimi uzattığımda o kadar sert sıkardı ki ağlardım. Sonra bana bağıırır ve şımarık olduğumu, erkek gibi el sıkışmayı öğrenmem gerektiğini söylerdi. Annemi sürekli beni yanlış yetiştirdiği, hayata hazırlamadığı için azarlardı. Annem her seferinde özür diler, aslında beni hayata hazırladığını fakat hayatın artık eskisi gibi olmadığını söylerdi. Artık alkol ve çiviyle molotof kokteyli yapmaya ya da ekmek için öldürmeyi öğrenmeye gerek yoktu. Hayatın tadını çıkarmayı öğrenmek yeterliydi. Fakat dedem pes etmezdi. Kulağımı çekip hayatın tadını çıkarmak istiyorsam üzüntüyü de öğrenmem gerektiğini fısıldardı. Aksi takdirde hiçbir şeyin değeri yoktu. Denedim, fakat hayat 76 yazında o kadar güzeldi ki, ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiçbir şeyden üzüntü duymıyordum.

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN

Otobüs yanaşacak ve şoför sana gülümseyecek. Pencereleer parıldayacak ve cebinde bol bozukluk olacak. Sol taraftaki tek koltukların sonuncusu üzerinde adın yazıyormuşçasına boş olacak, en sevdiğin koltuk. Otobüs yola çıkacak ve kavşağa yaklaşırken ışık yeşile dönecek. Ay çekirdeği yiyen çocuk, kabukları kahverengi kesekâğıdına dolduracak.

Yaşlıca denetçi sana bilet sormayacak, şapkasına hafifçe dokunup hoş bir ses tonuyla iyi geceler dileycek.

Güzel bir gün. Çünkü doğum günün. Zekisin, güzelsin ve önünde koca bir ömür var. Dört durak sonra kordonu çekeceksin ve şoför sadece senin için duracak.

Otobüsten ineceksin, kimse seni itip kakmayacak. Sen inmeden kapı kapanmayacak. Otobüs hareket edecek, yolcular senin adına mutlu olacaklar. Ay çekirdeği yiyen çocuk sana nedensiz el sallayacak, gözden kayboluncaya kadar.

Kim ne yapsın nedeni, bu bir doğum günü ve doğum günlerinde güzel şeyler olur. Sana doğru koşan köpek yavrusu başını okşadığında kuyruğunu sallayacak. Çok önemli günleri köpekler bile hisseder.

Dairende insanlar seni karanlıkta bekliyor olacaklar, ikimizin seçtiği harikulade mobilyaların arkasında. Kapıyı açtığında fırlayacak ve “Sürpriz!” diye bağıracaklar. Sen gerçekten şaşıracaksın.

Herkes orada olacak, sevdiğin bütün insanlar. Sana en yakın olanlar ve en çok değer verdiklerin. Sana getirdikleri ya da tasarladıkları armağanları verecekler. Yaratıcı armağanlar, aynı zamanda yararlı.

Komik arkadaşlar eğlendirecek, zeki olanlar seviyeyi yükseltecek. Kederli olanlar bile içtenlikle gülümseyecek. Yemekler leziz olacak, ardından çilek ikram edilecek ve kentin en iyi dondurmacısından alınmış vanilyalı milkshake ile o da aşılacak.

Keith Jarret CD’si çalınacak ve herkes dinleyecek. Bir plak çalınacak ve kimse kendini hüzünlü hissetmeyecek. Yalnız olanlar o gece kendilerini yalnız hissetmeyecek. Kimse “Süt mü krema mı?” diye sormayacak, çünkü artık herkes birbirini çok iyi tanıyor olacak.

Sonunda gidecekler. Seni öpmelerini arzuladıkların seni öpecek, öpmelerini arzulamadıkların elini sıkmakla yetinecekler. Bir tek o kalacak, birlikte yaşadığın erkek, hiç olmadığı kadar müşfik ve anlayışlı.

İsterseniz sevişeceksiniz ya da seni güzelce yağlayıp masaj yapacak, Bedevi dükkânından senin için satın aldığı özel yağ ile. Halojen lambayı kısacak -yeter ki iste- ve sonra, onun kolları arasına kıvrılıp şafağın sökmesini bekleyeceksin.

Ben de orada olacağım o sihirli gecede, vanilyalı milkshake içip içtenlikle gülümseyeceğim. Ve gitmeden önce, istersen, seni öpeceğim. İstemezsen, elini sıkmakla yetineceğim.

[¹] İsrail’de doğmuş Yahudilere verilen ad.

[²] (Alm.) Sibir.

[[3](#)] (Alm.) Genç insan.